

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 1101

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 15 noiembrie 2022

SUMAR

Pagina

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

Decizia nr. 522 din 9 noiembrie 2022 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind organizarea judiciară, în ansamblul său, precum și a dispozițiilor art. 13, art. 15 alin. (1), art. 21 alin. (6), art. 28, art. 30 alin. (1), (3) și (5), art. 31 alin. (4) teza a doua, art. 34 alin. (3), art. 36 alin. (3) și (8), art. 45 alin. (1), (2) și (4), art. 54 alin. (2) și (5), art. 57, art. 58 alin. (4) și (5), art. 68 alin. (3) și (4), art. 70, art. 82 alin. (2) și alin. (3) teza a doua, art. 90 alin. (2) și alin. (3) teza a doua, art. 93, art. 97 alin. (2) și alin. (3) teza a doua, art. 107 alin. (2), art. 115 alin. (1), art. 150 și ale art. 159 din aceasta	2–22
Decizia nr. 523 din 9 noiembrie 2022 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind organizarea judiciară	23–25
Decizia nr. 524 din 9 noiembrie 2022 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii, în ansamblul său, precum și a dispozițiilor art. 8 alin. (3), art. 14 alin. (3) și (4), art. 22 alin. (3), art. 27 alin. (2), art. 29 alin. (1), art. 31 alin. (1), art. 40, art. 41, art. 49 alin. (5) și alin. (7)—(9), art. 51 alin. (3), art. 53 alin. (2), art. 57 alin. (4) și (6) și ale art. 59 alin. (3) din aceasta	26–44
Decizia nr. 525 din 9 noiembrie 2022 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii	45–47

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 522**

din 9 noiembrie 2022

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind organizarea judiciară, în ansamblul său, precum și a dispozițiilor art. 13, art. 15 alin. (1), art. 21 alin. (6), art. 28, art. 30 alin. (1), (3) și (5), art. 31 alin. (4) teza a doua, art. 34 alin. (3), art. 36 alin. (3) și (8), art. 45 alin. (1), (2) și (4), art. 54 alin. (2) și (5), art. 57, art. 58 alin. (4) și (5), art. 68 alin. (3) și (4), art. 70, art. 82 alin. (2) și alin. (3) teza a doua, art. 90 alin. (2) și alin. (3) teza a doua, art. 93, art. 97 alin. (2) și alin. (3) teza a doua, art. 107 alin. (2), art. 115 alin. (1), art. 150 și ale art. 159 din aceasta

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simina Elena Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii privind organizarea judiciară, în ansamblul său, precum și a dispozițiilor art. 13, art. 15 alin. (1), art. 21 alin. (6), art. 28, art. 30 alin. (1), (3) și (5), art. 31 alin. (4) teza a doua, art. 34 alin. (3), art. 36 alin. (3) și (8), art. 45 alin. (1), (2) și (4), art. 54 alin. (2) și (5), art. 57, art. 58 alin. (4) și (5), art. 68 alin. (3) și (4), art. 70, art. 82 alin. (2) și alin. (3) teza a doua, art. 90 alin. (2) și alin. (3) teza a doua, art. 93, art. 97 alin. (2) și alin. (3) teza a doua, art. 107 alin. (2), art. 115 alin. (1), art. 150 și ale art. 159 din aceasta, obiecție formulată de un număr de 57 de deputați.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.484 din 20 octombrie 2022 și constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.347A/2022.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se formulează mai întâi **critici de neconstituționalitate extrinsecă**. În acest sens, se susține că au fost nesocotite prevederile constituționale care consacră caracterul de stat de drept al statului român, principiul legalității, reprezentativitatea mandatului de senator sau deputat și cele referitoare la dezbaterile proiectelor de lege sau propunerilor legislative în cadrul celor două Camere ale Parlamentului, ca urmare a faptului că Legea privind organizarea judiciară a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 70 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților și ale art. 89 alin. (2) din Regulamentul Senatului, care prevăd un termen de 3 zile de la data la care comisia de specialitate avizează prin raport legea până la dezbaterile acesteia în ședința Camerei Deputaților sau a Senatului, acest termen fiind imperativ, indiferent dacă este aplicată procedura ordinară de dezbateri sau procedura de urgență. Se arată, în acest sens, că orice lege trebuie adoptată prin voința politică exprimată conform propriei conștiințe a fiecărui membru al corpului legiuitor, după studiul aprofundat al normelor supuse dezbaterii parlamentare. Or, aceste dispoziții imperative au fost încălcate cu privire la legea supusă obiecției de constituționalitate.

4. Astfel, la data de 26 septembrie 2022, proiectul de lege a primit raport favorabil de la Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru examinarea inițiativelor legislative din domeniul justiției. După doar 24 de ore de la difuzarea raportului, proiectul de lege a fost adoptat de Camera

Deputaților, în calitate de primă Cameră sesizată. În Camera decizională, la Senat, legea fost avizată de comisia specială raportoare în data de 17 octombrie 2022 și, în aceeași zi, a fost dezbătută și aprobată în ședința de plen a Senatului. La Senat nu au fost deloc dezbătute amendamentele respinse, ceea ar fi fost, oricum, obiectiv imposibil, având în vedere termenul scurt, raportul fiind elaborat cu câteva ore înainte de ședința de plen. Așadar, procedura parlamentară a fost una exagerat de rapidă, care nu a permis o dezbateri așezată, atentă și serioasă. O asemenea dezbateri trebuia să aibă loc în condiții optime, nu doar în comisia specială, ci și în plenul Camerei Deputaților și al Senatului. Or, deputații nu au avut decât cu 24 de ore înainte de ședința de plen cele 1.327 de pagini de amendamente, iar senatorii au avut doar cu 2—3 ore înainte de ședința de plen cele 1.353 de pagini de amendamente pentru care nici nu s-a mai dat posibilitatea susținerii și dezbaterii.

5. Autorii sesizării precizează că această grabă extraordinară a fost motivată pe necesitatea ridicării MCV într-un calendar foarte strict, dar față de această justificare arată că invocă trei contraargumente: (i) Comisia Europeană a solicitat în mod public, prin intermediul comisarului european pentru justiție, să se aștepte emiterea avizului Comisiei de la Veneția înainte de votul final cu privire la aceste trei legi; (ii) una dintre preocupările formulate în cadrul obiectivului nr. 1 de referință din cadrul Mecanismului de cooperare și verificare (independența sistemului judiciar și reforma sistemului judiciar) este legată de procedura legislativă în domeniul Mecanismului de cooperare și verificare, care trebuie să fie transparentă, predictibilă, fără a se abuza de procedurile de urgență; (iii) a fost afectată grav calitatea dezbaterilor parlamentare la Camera Deputaților și s-a determinat chiar lipsa totală a dezbaterii amendamentelor la Senat.

6. Faptul că dezbaterile în ședința Senatului a Legii privind organizarea judiciară a avut loc în aceeași zi în care a fost adoptat raportul de către comisia specială reprezintă o încălcare a Constituției, deoarece senatorii care nu au fost membri ai comisiei nu au avut posibilitatea obiectivă de a-și forma opinia asupra propunerii legislative adoptate cu amendamente de comisia specială, aflându-se în situația de a-și exercita dreptul de vot fără a putea cunoaște conținutul proiectului de lege. Întrucât a existat o imposibilitate obiectivă de a analiza raportul în timpul dintre publicarea lui și votul final, în cadrul votului, senatorii și-au exercitat dreptul de vot bazându-se exclusiv pe recomandarea grupului parlamentar, încălcându-se astfel dispozițiile constituționale ale art. 74 alin. (5) și ale art. 75 alin. (1) și (3), din care rezultă că proiectele de legi și propunerile legislative trebuie dezbătute în mod real nu doar la prima Cameră sesizată, ci și în Camera decizională, ceea ce nu s-a întâmplat în cazul de față. Se arată că nesocotirea prevederilor regulamentare atrage implicit și încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3) și (5) coroborat cu art. 69 alin. (1) din Constituție, deoarece procedura aceasta forțată a împiedicat exercitarea

corespunzătoare a mandatului reprezentativ de către parlamentarii care au participat la vot, fără dezbateri și fără a putea lua cunoștință, în timp util, de conținutul raportului.

7. Se invocă și jurisprudența Curții Constituționale, de exemplu, Decizia nr. 128 din 6 martie 2019, paragraful 32, prin care s-a constatat că „în ansamblul normelor constituționale, dispozițiile care cuprind reguli cu caracter procedural incidente în materia legiferării se corelează și sunt subsumate principiului legalității, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție, la rândul său acest principiu stând la temelia statului de drept, consacrat expres prin dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție. De altfel, și Comisia de la Veneția, în raportul intitulat «*Rule of law checklist*», adoptat la cea de-a 106-a sesiune plenară (Veneția, 11—12 martie 2016), reține că procedura de adoptare a legilor reprezintă un criteriu în aprecierea legalității, care constituie prima dintre valorile de referință ale statului de drept (pct. IIA5). Sub acest aspect sunt relevante, între altele, potrivit aceluiași document, existența unor reguli constituționale clare în privința procedurii legislative, dezbaterile publice ale proiectelor de legi, justificarea lor adecvată, existența evaluărilor de impact de adoptare a legilor. (...)”.

8. Este citată, de asemenea, și Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, paragrafele 74 și 75, în care s-a reținut că „(...) respectarea art. 75 și a art. 76 alin. (3) din Constituție reprezintă fundamentul dezbaterilor democratice din Parlament și, care, prin substratul lor de valoare, presupun un schimb de idei între cei ce exercită suveranitatea națională. Evitarea sau limitarea dezbaterilor parlamentare prin scurtarea nejustificată a termenelor, fără a respecta prevederile constituționale exprese în acest sens, denotă o atingere adusă însăși unei valori fundamentale a statului, și anume caracterului său democratic. Din punct de vedere axiologic, dezbaterile parlamentare în forma lor comună/generală sunt în mod intrinsec legate de democrație, astfel că orice abatere de la aceasta trebuie să fie realizată numai în condițiile și limitele stabilite prin Constituție. Nesocotirea acestei valori supreme plasează destinatarul normei juridice într-o situație de perpetuă insecuritate juridică”.

9. Pentru aceste motive de neconstituționalitate extrinsecă, autorii sesizării solicită constatarea neconstituționalității Legii privind organizarea judiciară în ansamblul său.

10. **În ceea ce privește criticile de neconstituționalitate intrinsecă** se susține că Legea privind organizarea judiciară cuprinde prevederi neclare, imprecise și lipsite de predictibilitate, fiind încălcat principiul securității juridice și cel al calității legii, care decurg din principiul legalității statuat de art. 1 alin. (5) din Constituție.

11. Referitor la **art. 13** din legea criticată, care prevede că activitatea de judecată se desfășoară cu respectarea principiilor distribuirii aleatorii a dosarelor și continuității, cu excepția situațiilor în care judecătorul nu poate participa la judecată din motive obiective, se arată că menționarea respectării „*principiului continuității*” este imprecisă, nefiind clar dacă se referă la principiul continuității activității de judecată sau principiul continuității completului de judecată, fiecare cuprinzând aspecte diferite. Se susține că este necesară completarea sintagmei în sensul „*principiul continuității completului de judecată*”, dacă aceasta a fost intenția legiuitorului la redactarea normei.

12. Referitor la **art. 15** din lege, care prevede, la alin. (1), că ședințele de judecată se înregistrează de către instanță prin mijloace tehnice video sau audio, se susține că ambiguitatea redacțională este evidentă, întrucât s-ar înțelege că acestea nu pot fi înregistrate audio-video, ci doar audio sau video, ceea ce ar fi absurd. Spre exemplu, o simplă înregistrare video nu ar fi utilă fără înregistrarea audio a acesteia. O astfel de neclaritate a textului ar putea afecta însăși modalitatea de îndeplinire a justiției, la care se referă art. 124 din Constituție, prin faptul că

nu se vor putea verifica susținerile părților, cele dispuse de instanță și corectitudinea celor cuprinse în încheierile de ședință.

13. Reglementarea, prin **art. 30 alin. (5)** din legea criticată, a posibilității colegiului de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție de a funcționa fără numărul legal de membri, pe durată nedeterminată, este neclară, impredictibilă și creează instabilitate. Extinderea perioadei de funcționare fără numărul legal de membri ar putea avea loc la nesfârșit, prevederea legală fiind total lipsită de predictibilitate. Această deficiență în organizarea instanței supreme ar putea afecta inclusiv actul de îndeplinire a justiției la nivelul cel mai înalt.

14. Se critică lipsa unor criterii clare, predictibile și obiective în schimbarea membrilor completurilor de judecată la Înalta Curte de Casație și Justiție și la celelalte instanțe, care, potrivit **art. 34 alin. (3) și, respectiv, art. 57** din legea criticată, se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, respectiv a instanțelor. Sub acest aspect, se arată că aceste criterii trebuie indicate în lege, iar nu în actul normativ inferior care nu poate crea reguli/norme, ci doar să le aplice pe cele prevăzute de legea organică. Astfel, o chestiune esențială de care depinde independența justiției este lăsată la nivel inferior de reglementare, de regulament de organizare internă, nu de lege.

15. Se arată că, în cazul completurilor de 5 judecători, legea stipulează, la art. 36 alin. (4), care sunt criteriile obiective (situațiile) în care se poate dispune înlocuirea membrilor, și anume, incompatibilitate sau absență. Or, aceste criterii ar trebui prevăzute și în cazul celorlalte completuri de la nivelul Înaltei Curți, precum și de la nivelul celorlalte instanțe din sistem, soluția trebuind să fie unitară.

16. Instituția modificării completului trebuie să fie foarte clar reglementată, iar situațiile în care se poate proceda la schimbarea membrilor unui complet trebuie să fie restrictive, deoarece măsura înlocuirii unui judecător nu numai că reprezintă o afectare a independenței sale, dar poate conduce și la perturbarea ordinii juridice (reluarea procedurilor în materie penală, repunerea pe rol a cauzelor civile, ceea ce împiedică asupra celerității). Totodată, se creează premisele ca un judecător să fie schimbat dintr-un complet de judecată în mod abuziv, iar judecătorii vor cunoaște că pot oricând să fie schimbați fără criterii legale din completurile de judecată. Acest lucru poate afecta însuși actul de îndeplinire a justiției, deoarece schimbarea se poate face cu scopul de a fi influențată hotărârea judecătorească.

17. De asemenea, se încalcă art. 126 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia compunerea Înaltei Curți de Casație și Justiție și regulile de funcționare a acesteia se stabilesc prin lege organică.

18. Se mai critică și **art. 36 alin. (3) și (8)** din lege, privitoare la formarea completurilor de 5 judecători în alte materii decât cea penală și la tragerea la sorți, pe considerentul lipsei unor criterii clare, predictibile și obiective, contrar prevederilor art. 1 alin. (3)—(5) și ale art. 124 din Constituție.

19. Astfel, formarea completurilor de 5 judecători pe baza criteriilor prevăzute în Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție este discutabilă pentru că, în ciuda declarației de intenție, poate genera desemnare arbitrară. Criteriile trebuie să fie clare și trebuie prevăzute în lege. Totodată, se reiterează ideea că un aspect atât de important al activității judiciare nu ar trebui adoptat prin act administrativ normativ inferior, ci prin lege. Se susține că este încălcat și art. 124 din Constituție, pentru că se poate altera procesul desemnării membrilor completurilor de 5 judecători cu scopul influențării actului de justiție, afectându-se ideea de justiție imparțială, îndeplinită de judecători în numele legii, cu aplicarea legii, iar nu a unor regulamente.

20. Se arată că între **art. 45 alin. (2) și art. 45 alin. (2)** din legea criticată există o contradicție/o necorelare, încălcându-se prevederile art. 1 alin. (3)—(5) din Constituție. Astfel, completurile specializate ale curților de apel și ale instanțelor din circumscripția lor se pot stabili, conform art. 45 alin. (1) din lege, de către președintele instanțelor, la propunerea colegiului de conducere, dar în situația în care constituirea unor completuri specializate la curțile de apel și tribunale este impusă chiar prin lege, acestea se înființează prin hotărâre a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, astfel cum prevede art. 45 alin. (2) din lege. Autorii sesizării critică existența a două soluții diferite pentru situații similare, arătând că, pentru identitate de rațiune, ar trebui reținută aceeași soluție. Consideră că nu se respectă exigențele de tehnică legislativă care interzic instituirea aceluiași reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative.

21. Prevederile **art. 159** din legea contestată, potrivit cărora în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a legii se vor reglementa, prin ordin comun al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al ministrului afacerilor interne, măsurile de cooperare pentru desemnarea ofițerilor și agenților de poliție judiciară în vederea desfășurării activităților prevăzute de art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală referitoare la punerea în executare a mandatului de supraveghere tehnică, încălcă prevederile art. 1 alin. (3) și (5) și ale art. 124 din Constituție.

22. Astfel, se arată că previzibilitatea unei norme presupune ca destinatarul acesteia să aibă o reprezentare clară a aspectelor în funcție de care este obligat să își modeleze conduita. În acest sens, organizarea poliției judiciare prin ordin comun al procurorului general și al ministrului afacerilor interne este neconstituțională, nepredictibilă, lăsată la îndemâna unui politician. Situația aceasta se întinde până la adoptarea la o dată incertă a unei legi speciale. De sprijinul poliției judiciare, concepută într-un sistem care să elimine dubla subordonare a polițistului, pe linie administrativă față de șefii din Ministerul Afacerilor Interne și pe linie operațională față de procuror, au nevoie nu doar procurorii din parchetele specializate, procurorii europeni delegați și cei anume desemnați pentru anchetarea magistraților, ci și ceilalți procurori din Ministerul Public. De asemenea, activitatea poliției judiciare este extrem de importantă, de interes public, pentru că poate viza afectarea unor drepturi și libertăți fundamentale. De aceea, este cu atât mai important ca această activitate să fie reglementată prin act normativ de nivel superior, adică prin lege. Ordinul comun între procurorul general și ministrul afacerilor interne reprezintă un fel de protocol încheiat „la mica înțelegere”, care presupune acceptarea unui set de reguli agreeate de comun acord de titularii celor două funcții. Dacă unul nu este de acord, respectiv dacă reprezentantul executivului, om politic, nu este de acord cu o anumită variantă, acel ordin nu se poate emite. În felul acesta, ministrul afacerilor interne poate influența major, după interesele sale politice, activitatea poliției judiciare, ceea ce este absolut inadmisibil într-un stat de drept.

23. Este afectat astfel rolul Ministerului Public în apărarea ordinii de drept [art. 131 alin. (1) din Constituție]. De asemenea, este încălcat și art. 131 alin. (3) din Constituție potrivit căruia parchetele funcționează pe lângă instanțele de judecată, conduc și supraveghează activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, în condițiile legii. Or, în sens larg, nu doar în cel reglementat de Codul de procedură penală, conducerea și supravegherea de către procurori a activității de cercetare penală a poliției judiciare nu se vor mai realiza în temeiul legii, cum impune Constituția, ci în temeiul unui ordin comun, la dispoziția unui om politic.

24. Referitor la **art. 21 alin. (6)** din legea criticată, potrivit căruia, în situația existenței unui volum ridicat de activitate la nivelul unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție (ICCJ) care soluționează cauze în alte materii decât cea penală, colegiul de conducere, la propunerea președintelui Înaltei Curți, va putea dispune repartizarea temporară în cadrul acelei secții a unor judecători de la alte secții decât cea penală, încălcă prevederile art. 1 alin. (3) și (5) și ale art. 124 din Constituție. Aceasta, deoarece în situația în care ar fi mai mulți judecători care și-ar exprima acordul pentru această repartizare, nu există niciun criteriu obiectiv, clar, stabilit de lege după care președintele Înaltei Curți să facă propunerea de repartizare, în afară de criteriul subiectiv al preferinței acestuia, fiind afectate independența judecătorilor și principiul egalității în drepturi. De asemenea, ideea de imparțialitate este afectată atunci când un judecător este repartizat de la o secție la alta, în baza unor criterii neclare, cu componentă subiectivă. Prin genul acesta de mutări, discreționare, se poate influența însuși actul de justiție.

25. Se critică **art. 28** din Legea privind organizarea judiciară, care stabilește aceleași condiții în ceea ce privește posibilitatea secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție și a completurilor de 5 judecători de a-și schimba jurisprudența. În acest sens, autorii sesizării consideră că este important pentru completul de 5 judecători să își poată schimba jurisprudența în condiții mai lesnicioase decât o întreagă secție a Înaltei Curți. Condiționarea acestui fapt de acordul Secțiilor Unite ar putea afecta independența membrilor completului de 5 judecători. De asemenea, se încălcă prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție referitoare la accesul liber la justiție și judecarea cauzei într-un termen rezonabil, pentru că instituie o procedură mai greoaie pentru schimbarea propriei jurisprudențe pentru un complet de judecată. Textul art. 28 din lege nu detaliază procedura de judecată a sesizării privind schimbarea jurisprudenței, nu există în lege niciun fel de referire la posibilitatea realizării unui raport (similar cu procedura recursurilor în interesul legii sau a hotărârilor prealabile), la posibilitatea părților din dosarul a cărui judecată este întreruptă de a depune observații sau de a contesta întreruperea judecății pe cale judiciară, afectând accesul liber la justiție, dreptul la apărare. Ca atare, nu poate fi lăsată o astfel de reglementare doar la nivelul unui regulament emis de ICCJ, ci trebuie ridicată la rang de lege.

26. Se susține că prin **art. 30 alin. (1)** din legea supusă controlului sunt diminuate puterile Colegiului de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție și se creează confuzie cu atribuțiile care ar trebui să revină în mod normal adunării generale, încălcându-se prevederile art. 1 alin. (3) și (5) și ale art. 124 alin. (3) din Constituție. Astfel, potrivit textului criticat, conducerea Înaltei Curți de Casație și Justiție se exercită de președinte, 2 vicepreședinți și colegiul de conducere, iar colegiul de conducere hotărăște cu privire la problemele generale de conducere ale instanței stabilite de lege în competența acestuia. În argumentarea acestei critici, autorii sesizării precizează că Avizul nr. 19 (2016) al Consiliului Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE) prevede în mod clar intenția de a crește puterea colegiului de conducere, nu de a o diminua. Prin legea criticată, colegiului de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție îi este diminuată puterea prin faptul că acesta hotărăște doar cu privire la problemele generale de conducere. Se intră astfel pe domeniul de competență al adunării generale, fiind încălcat art. 124 din Constituție. Este neclar ce rol mai poate avea în aceste condiții adunarea generală.

27. Prevederea cuprinsă în **art. 31 alin. (4)** din lege, conform căreia votul președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție în cadrul colegiului de conducere este decisiv, afectează în substanță însăși independența judecătorilor și principiul egalității în drepturi. Se arată că președintele nu ar trebui să aibă un vot mai puternic decât al celorlalți membri, acesta fiind un membru

al colegiului de conducere, care nu ar trebui să aibă mai multe drepturi decât ceilalți membri raportat la ponderea votului, iar situațiile de blocaj ar trebui depășite cu tact, prin ajungerea rațională la cea mai bună soluție, nicidecum prin potențarea votului președintelui Înaltei Curți. Hotărârile Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție trebuie să fie expresia deciziei democratice a organului colegial.

28. Pentru aceleași argumente, aplicabile *mutatis mutandis*, sunt neconstituționale și prevederile **art. 54 alin. (5)**, **ale art. 82 alin. (3)**, **ale art. 90 alin. (3)** și **ale art. 97 alin. (3)** din lege, referitoare la votul decisiv al președintelui instanței, al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și, respectiv, al procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și al Direcției Naționale Anticorupție în ce privește adoptarea hotărârilor colegiilor de conducere corespunzătoare.

29. Cu privire la compunerea colegiilor de conducere la instanțe și la parchete se susține că **art. 30 alin. (3)**, **art. 54 alin. (2)**, **art. 82 alin. (2)**, **art. 90 alin. (2)**, **art. 97 alin. (2)** și **art. 107 alin. (2)** încalcă prevederile art. 1 alin. (3) și art. 124 alin. (3) din Constituție, întrucât colegiul de conducere devine un paravan pentru deciziile președinților/vicepreședinților de instanță. Astfel, președintele instanței, beneficiind de ajutorul vicepreședinților și al președinților de secție, a căror numire el însuși o propune Secției pentru judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii, are rolul de a conduce activitatea administrativă a instanței, aducând la îndeplinire hotărârile colegiului de conducere, care este un organ de conducere cu competență determinată. În principiu, președintele instanței, vicepreședinții și președinții de secție au un rol executiv, rolul decizional revenind colegiului de conducere, în ansamblul său. Având în vedere prevederea care impune compunerea colegiului de conducere din președinte, vicepreședinți, președinții de secții și doar 2 judecatori aleși pe o perioadă de trei ani, este evident că, în luarea hotărârilor care privesc organizarea instanței, numărul judecătorilor din conducere va fi întotdeauna superior numărului judecătorilor aleși democratic de judecătoria instanței. În plus, judecătoria care trebuie să aducă la îndeplinire hotărârile Colegiului (vicepreședinții, președinții de secție) sunt în același timp judecătoria care îl ajută pe președinte în activitatea managerială. În acest sens, funcția de execuție se va confunda cu funcția decizională, președintele și echipa sa preluând efectiv orice atribut decizional în cadrul instanței, cu consecința ca echipa managerială să pună în operă și să aducă la îndeplinire propriile hotărâri.

30. Or, componenta decizională ar trebui să revină tuturor judecătorilor și să poată fi exercitată prin reprezentanți democratic aleși, neconstituționalitatea prevederii fiind evidentă, întrucât este afectată în substanță însăși independența judecătorilor. Expunerea de motive a Legii privind organizarea judiciară, prin raportare la Avizul nr. 19 (2016) al Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE), conține o pseudo-argumentație, confundându-se atribuțiile colegiului de conducere cu cele ale adunării generale a judecătorilor, din moment ce avizul prevede obligativitatea consultării judecătorilor (care se realizează în adunări generale), nu a colegiului de conducere. Din lectura avizului se desprinde o concluzie contrară: intenția sa este de a diminua puterea discreționară a președintelui, nu de a o spori.

31. Din aceeași perspectivă, se susține că prevederea de la **art. 45 alin. (4)** din legea contestată este neconstituțională din punctul de vedere al posibilității ca președintele instanței să dispună unilateral, doar cu un aviz consultativ al colegiului de conducere, participarea unui judecător din altă secție la constituirea unui complet de judecată, sub aspectul puterii exagerate date președintelui instanței, al lipsei de criterii pentru o astfel de decizie și al posibilei afectări a independenței judecătorului.

32. Ca atare, se arată că includerea de drept în colegiul de conducere a președintelui, vicepreședinților, președinților de secții și alegerea unui număr foarte mic de alți magistrați în adunarea generală sunt de natură a transforma colegiile de conducere în echipa de suport a președinților de instanță.

33. Pentru a se evita ocuparea pe perioadă nelimitată a unui loc în colegiul de aceeași judecatori, se impune limitarea mandatelor membrilor aleși ai colegiului, astfel încât toți judecătorii să fie încurajați și motivați să participe la luarea deciziei. Tot astfel, se evită crearea unor centre de decizie motivate de interese partinitoare. De asemenea, față de o reprezentativitate de 1/3, una de 1/5 este firavă, neproportională și nejustificată, concentrând, în cadrul mai multor instanțe, puterea executivă și decizională în mâinile unei singure persoane. Forma legii anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară prevedea că numai în situația unor instanțe (judecătoria/tribunale specializate) cu un număr de 3 judecatori sau mai mic atribuțiile Colegiului se exercitau de președintele instanței. Menținerea modificării aduse prin Legea nr. 207/2018 nu își are nicio justificare în a elimina un organ ales democratic.

34. Includerea de drept în colegiul de conducere a vicepreședintelui nu respectă echilibrul care trebuie menținut cu privire la deciziile ce trebuie luate într-o instanță potrivit legii, cu atât mai mult cu cât președintele instanței propune pe vicepreședintele și celelalte persoane din conducerea instanței. Trebuie acordată judecătorilor din fiecare instanță libertatea de a decide care sunt judecătorii ce îi vor reprezenta în colegiul de conducere pentru că, în acest fel, acțiunile conducerii instanței vor fi ținute în echilibru prin intermediul colegiului de conducere ales majoritar de judecătoria care activează în instanță. Această modalitate de desemnare a judecătorilor din colegii constituie o garanție importantă că măsurile sunt luate obiectiv și se evită astfel orice aparență de lipsă de imparțialitate cu privire la soluțiile adoptate.

35. Aspecte similare sunt valabile și în privința parchetelor [prevederile **art. 82 alin. (2)**, **ale art. 90 alin. (2)**, **ale art. 97 alin. (2)** și **ale art. 107 alin. (2)** din legea criticată]. Includerea de drept în colegiul de conducere a prim-adjunctului și adjunctului procurorului-șef și a procurorilor șefi de secție nu respectă echilibrul care trebuie menținut cu privire la deciziile ce trebuie luate într-un parchet potrivit legii. Trebuie acordată procurorilor libertatea de a decide care sunt procurorii ce îi vor reprezenta în colegiul de conducere.

36. Se susține că se ajunge la o componentă nedemocratică a colegiilor de conducere a instanțelor/Înaltei Curți de Casație și Justiție/Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, micșorându-se numărul membrilor aleși de adunările generale, și la creșterea influenței președinților.

37. Se critică faptul că, potrivit **art. 58 alin. (4)** și **(5)** din legea supusă controlului, sistemul de repartizare aleatorie va fi auditat extern doar sub aspect tehnic, nu și sub aspectul posibilității eludării ale sistemului prin intervenție umană, ceea ce face ca această auditare să nu își poată atinge obiectivul exprimat la alin. (5), adică identificarea și remedierea vulnerabilităților sistemului inclusiv sub aspectul vicierii sau influențării repartizării aleatorii.

38. În acest sens, se arată că există o contradicție între cele două alineate, fiind încălcate normele de tehnică legislativă. Tolerarea unor vulnerabilități ale sistemului aleator de repartizare a dosarelor poate afecta grav modalitatea de îndeplinire a justiției cu respectarea principiului constituțional al imparțialității. Manipularea acestui sistem poate conduce la direcționarea unor dosare către anumiți judecatori, după criterii subiective, ilegiteime, pentru a influența îndeplinirea justiției. Faptul că nu se verifică acest sistem și sub aspectul intervenției umane, nu cu scopul de a angaja, ca urmare a auditării, răspunderea

concretă a cuiva — acest lucru realizându-se prin aplicarea altor mecanisme prevăzute de lege —, ci cu scopul de a determina în mod eficient toate vulnerabilitățile sistemului de repartizare aleatorie, încalcă flagrant art. 124 alin. (2) din Constituție (justiția este imparțială) și poate afecta întreaga credibilitate a sistemului judiciar.

39. Cu privire la dispozițiile referitoare la detașarea ofițerilor și agenților de poliție judiciară la parchete, se susține că **art. 70** din legea contestată este contrar art. 1 alin. (3) și (5), art. 131 alin. (1) și (3), precum și art. 148 din Constituție.

40. În acest sens, se arată că, potrivit art. 70 alin. (5) din legea criticată, organizarea și funcționarea poliției judiciare se stabilesc prin lege specială. Această lege specială nu există nici în stadiul de proiect. Se susține că reglementarea este de natură a anihila capacitatea deja redusă a procurorilor de a efectua o anchetă efectivă și eficientă în cauzele complexe, cu grad mare de dificultate și importanță. În acest fel sunt afectate anchetele sub coordonarea și supravegherea procurorilor de la parchetele de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, curțile de apel, tribunale și judecătorii.

41. În legea votată au fost introduse prevederi, dar doar cu titlu tranzitoriu (doar până la emiterea ordinului comun al procurorului general și al ministrului afacerilor interne se aplică legea în vigoare, după care se va aplica ordinul) și apoi, nu se știe dacă și când se va aplica legea nouă specială. La intrarea în vigoare a acestei legi nu va exista, cel mai probabil, o lege specială care să reglementeze organizarea și funcționarea poliției judiciare, situație în care aceste aspecte vor fi reglementate fie temporar de Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, fie de un ordin comun al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al ministrului afacerilor interne.

42. Se arată că relevante în acest sens sunt statuările Comisiei de la Veneția din cadrul Avizului referitor la proiectul legii privind Parchetul specializat din Muntenegru: „(Raportul OCDE privind instituțiile anticorupție specializate) sugerează ca departamentele sau unitățile specializate anticorupție din cadrul poliției sau al parchetului să fie supuse unor reguli ierarhice și proceduri de numire separate sau ca ofițerii de poliție care se ocupă de cauzele de corupție, deși plasați instituțional în cadrul poliției, să raporteze în cauzele individuale doar și direct către procurorul competent”.

43. Așadar, este necesar, pentru buna funcționare a unităților de parchet și mai ales a celor specializate (Direcția Națională Anticorupție/Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism), pentru desfășurarea cu celeritate și eficiență a anchetelor penale, ca în cadrul acestora să fie detașați polițiști judiciari sub directă conducere și controlul nemijlocit al procurorilor. În acest sens, este inexplicabilă eliminarea dispozițiilor, în condițiile în care nu există adoptat sau propus un proiect de lege care să organizeze funcționarea poliției judiciare, singurul efect pe care legiuitorul l-ar putea obține prin această măsură fiind îngreunarea anchetelor penale și ineficiența parchetelor.

44. Organizarea unei poliții judiciare în cadrul Ministerului Public ar reprezenta soluția aptă să răspundă necesităților de eficiență și imparțialitate a înfăptuirii justiției în etapa urmăririi penale, ar răspunde cel mai bine exigențelor constituționale și necesității menținerii echilibrului între autoritățile statului, nepermițând unei entități ce aparține executivului (MAI) să interfezeze în exercitarea atribuțiilor autorității judecătorești, așa cum se întâmplă în prezent. Având în vedere faptul că lucrătorii de poliție judiciară pot dispune măsuri prin care restrâng drepturile fundamentale ale persoanelor, este esențial ca statutul lor să excludă orice posibilitate de a primi, direct sau indirect, dispoziții referitoare la activitatea de urmărire penală din afara sistemului judiciar. Pentru a asigura această exigență,

cariera profesională a lucrătorilor de poliție judiciară trebuie să depindă exclusiv de performanța în efectuarea activității de urmărire penală, iar procurorul este singurul în măsură să aprecieze calitatea activității de cercetare penală efectuată de către lucrătorul de poliție judiciară. Atât timp cât va subsista posibilitatea influențării cursului carierei profesionale a polițistului judiciar de către ministrul afacerilor interne, acesta va avea un ascendent asupra celui polițist și, prin el, asupra cursului anchetei. Până la momentul organizării unei poliții judiciare proprii, o soluție temporară ar fi cea a detașării în baza legii a polițistilor de poliție judiciară la unitățile de parchet din cadrul Ministerului Public.

45. De asemenea, pentru polițiștii din cadrul poliției judiciare care vor continua să funcționeze în cadrul structurilor specializate ale Ministerului Afacerilor Interne, se impune degrevarea imediată a acestora de orice atribuții care nu privesc activitatea de cercetare penală, iar evaluarea profesională a acestor lucrători de poliție judiciară să fie în competența parchetelor care exercită coordonarea, controlul și conducerea activităților de cercetare penală.

46. Se susține că **art. 93** din legea criticată afectează independența și activitatea Direcției Naționale Anticorupție și a Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, încalcând dispozițiile art. 148 și art. 20 alin. (2) din Constituție. În susținerea acestei critici, se arată că se elimină prevederea din legislația în vigoare potrivit căreia Direcția Națională Anticorupție este independentă în raport cu instanțele judecătorești și cu parchetele de pe lângă acestea, precum și în relațiile cu celelalte autorități publice.

47. Autorii sesizării precizează că o chestiune importantă care era reglementată de Legea privind organizarea judiciară, și anume existența Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție (SIJ), a fost tranșată de Parlament prin adoptarea Legii nr. 49/2022 privind desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală. Această lege, prin care s-a desființat în mod formal SIJ, a fost, la rândul ei, adoptată într-o procedură de urgență, fără a se aștepta publicarea avizului Comisiei de la Veneția nr. 1.079 din 21 martie 2022. Avizul emis după adoptarea legii a observat gravele probleme generate de Legea nr. 49/2022, în primul rând afectarea nejustificată a competenței Direcției Naționale Anticorupție prin preluarea de la această direcție specializată a competenței de anchetare a magistraților și atribuirea ei unor procurori „anume desemnați”.

48. În acest context, se arată că, deși adoptarea noilor legi ale justiției reprezenta o bună ocazie pentru a corecta Legea de desființare a SIJ în acord cu avizul Comisiei de la Veneția nr. 1.079 din 21 martie 2022, acest lucru nu s-a întâmplat. Autorii sesizării susțin că prin legea contestată ar fi trebuit reglementate și chestiunile legate de anchetarea magistraților, în acord cu avizul menționat al Comisiei de la Veneția și cu obligațiile asumate de România în cadrul MCV. Deși rămâne în lege o dispoziție în sensul că Direcția Națională Anticorupție/Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism se bucură de independență operațională și funcțională, totuși, aceasta nu este clar formulată, textul fiind susceptibil de diverse interpretări.

49. De asemenea, deși se menționează că Direcția Națională Anticorupție/Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism este o structură autonomă (art. 93 și art. 85 din Legea privind organizarea judiciară), totuși legea reglementează faptul că cel care conduce direcția (Direcția Națională Anticorupție/Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism) este procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Această dispoziție, împreună cu cea care

instituie dreptul acestuia de a infirma/controla orice soluție dată de procurorii de la aceste structuri contrazic principiile clamate, de autonomie și independență funcțională, și limitează drastic funcționarea eficientă a acestor structuri.

50. Procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism este calificat ordonator secundar de credite. Finanțarea cheltuielilor curente și de capital se asigură de la bugetul de stat, fondurile destinate Direcției Naționale Anticorupție/Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism fiind evidențiate distinct în bugetul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Practic, aceste prevederi înlătură și independența de natură financiară pe care aceste structuri ar trebui să o aibă, și afectează inclusiv independența funcțională/operatională a instituțiilor, de vreme ce procurorii șefi, pentru a avea o finanțare corespunzătoare, depind de voința procurorului general al României, care este numit politic.

51. Se arată că de esența luptei anticorupție și împotriva crimei organizate este asigurarea independenței reale, efective a structurilor (parchetelor) și procurorilor care funcționează în acest domeniu. Este necesară menținerea consacării legislative a principiului autonomiei și independenței funcționale a Direcției Naționale Anticorupție, acest principiu constituind garanția supremă a unei activități anticorupție eficiente. De asemenea, asigurarea independenței Direcției Naționale Anticorupție a fost asumată de statul român odată cu ratificarea Convenției ONU împotriva corupției și a Convenției penale a Consiliului Europei, ambele insistând asupra acordării autorităților anticorupție a independenței necesare pentru a exercita funcțiile în mod eficace și libere de orice presiune. Totodată, Decizia Comisiei Europene din 13 decembrie 2006 de stabilire a unui mecanism de cooperare și de verificare a progresului realizat de România în vederea atingerii anumitor obiective de referință specifice în domeniul reformei sistemului judiciar și al luptei împotriva corupției (2006/928/CE), instituind Mecanismul de cooperare și de verificare (MCV), coroborată cu anexa IX din Actul de aderare a României la Uniunea Europeană, intitulată „Angajamente specifice asumate și cerințe acceptate de România la încheierea negocierilor de aderare din 14 decembrie 2004 (menționate la articolul 39 din Actul de aderare)” se opun afectării independenței efective a Direcției Naționale Anticorupție. Potrivit celor stabilite în hotărârea pronunțată de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în data de 18 mai 2021 în cauzele conexe C-83/19, C-127/19, C-195/19, C-291/19, C-355/19 și C-397/19, *Asociația Forumul Judecătorilor din România și alții*, reluate în hotărârea pronunțată la 21 decembrie 2021 în cauzele conexe C357/19, C379/19, C547/19, C811/19 și C840/19, *Euro Box Promotion*, România trebuie să respecte Decizia 2006/928 de instituire a MCV și rapoartele adoptate de Comisia Europeană în acest temei, pentru a se conforma obiectivelor de referință.

52. Se mai susține că posibilitatea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a procurorilor-șefi ai Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism de a infirma motivat toate măsurile și soluțiile adoptate de procurorii din subordine, de la orice palier al parchetelor, prevăzută de **art. 68 alin. (3) și (4)** din lege, încalcă art. 1 alin. (3) și art. 132 alin. (1) din Constituție și reprezintă o încălcare evidentă a independenței acestora, putând afecta totodată caracterul efectiv al anchetelor, strângerea probelor și celeritatea procedurilor.

53. Se încalcă astfel principiul enunțat în avizul Comisiei de la Veneția emis în 1996 referitor la proiectul de Constituție a Ucrainei. Comisia de la Veneția s-a opus în avizele sale unei asemenea soluții, în care s-a precizat că ar trebui ca autoritatea

superioară în sistemul procuraturii să controleze nivelul imediat inferior, dar, cu toate acestea, cea mai înaltă autoritate nu ar trebui să o controleze direct pe cea mai de jos. În acest fel, sistemul de urmărire penală ar fi protejat împotriva intervenției sau influenței politice directe.

54. Or, infirmarea de către procurorul general și procurorii-șefi ai Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism a soluțiilor și măsurilor tuturor procurorilor din subordine creează un risc major de afectare a dosarelor penale, în contextul în care cei trei sunt numiți eminent politic. Introducerea în legea supusă controlului a acestor prevederi sugerează intenția creării unor mecanisme de control politic asupra dosarelor penale, având în vedere că, potrivit proiectului de lege, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și procurorii-șefi ai direcțiilor mai sus menționate sunt numiți politic și pot avea, la un moment dat, tentația de a face pe plac celor care i-au numit pentru a-i păstra în funcție sau pentru a le reinnoi mandatul.

55. Autorii sesizării consideră, sub acest aspect, că remediile din prezent (infirmarea de către procurorul imediat ierarhic superior și accesul la instanță) sunt suficiente și elimină posibilitatea ca un singur om, numit politic, să intervină în dosarele instrumentate de toți procurorii. Dacă un procuror ierarhic inferior greșește există remedii, dacă însă procurorul aflat în vârful ierarhiei greșește sau derapează sub influență politică nu mai există remedii eficiente și poate fi afectată activitatea întregului Minister Public. Se încalcă și art. 132 alin. (1) din Constituția României potrivit căruia „*procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției*”. Câtă vreme toți procurorii vor ști că soluțiile lor vor atârna de voința procurorului ierarhic superior aflat în cea mai înaltă funcție de conducere, efectul acestei prevederi va fi acela că în cea mai mare parte procurorii își vor dirija activitatea ținând în permanență cont de opțiunile procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (sau procurorului-șef al Direcției Naționale Anticorupție), fiind afectată astfel garanția constituțională a imparțialității procurorilor.

56. Se mai critică și prevederile **art. 115 alin. (1)** din lege, potrivit căruia Institutul Național al Magistraturii (INM) este condus de un director, ajutat de 2 directori adjuncți, numiți și revocați de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, întrucât conducerea nu mai este realizată de Colegiul științific, ci de directorul INM. În felul acesta, rolul INM și mai ales al Consiliului științific este slăbit, toată puterea decizională concentrându-se în mâna unui singur om, în concordanță cu întreaga viziune exprimată prin aceste proiecte de lege. Există astfel un risc sporit de influențare a activității INM.

57. În condițiile în care activitatea desfășurată în ultimii ani a fost una ferită de orice controverse publice, această modificare apare ca lipsită de fundament. De asemenea, Colegiul științific format din magistrați cu înaltă pregătire, dar și din profesori universitari de la cele mai reputele facultăți de drept din țară, precum și din reprezentanți ai personalului de instruire de la INM, devine un organism cu rol decorativ, ceea ce reprezintă un evident regres.

58. Toate aceste reglementări care scad foarte mult rolul INM sunt adoptate în condițiile în care, prin Planul național de redresare și reziliență, România și-a asumat ca prin noile legi ale justiției să consolideze rolul Institutului Național al Magistraturii în organizarea și desfășurarea examenelor și a concursurilor.

59. Se mai arată că este slăbit rolul Institutului Național al Magistraturii și mai ales al Consiliului științific al Institutului Național al Magistraturii în favoarea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii sau a Consiliului Superior al

Magistraturii, cu încălcarea art. 1, art. 124 și 148 din Constituție. În acest sens, Institutul Național al Magistraturii este eliminat complet din procedura de promovare a judecătorilor la Înalta Curte de Casație și Justiție sau din procedura de selecție a inspectorilor judiciari. Unele concursuri nu se mai organizează de Consiliul Superior al Magistraturii prin Institutul Național al Magistraturii, ci se vor organiza direct de către Consiliul Superior al Magistraturii, care va putea solicita sprijinul Institutului Național al Magistraturii doar dacă va dori (concursul de admitere în magistratură a persoanelor cu vechime în profesii juridice, de capacitate, de promovare la instanțele și parchetele superioare, de selecție pentru președinții de instanță și șefii de parchete).

60. De asemenea, componența unor comisii de concurs nu mai este desemnată de către Consiliul științific al Institutului Național al Magistraturii, ci de către Consiliul Superior al Magistraturii. Consiliul științific al Institutului Național al Magistraturii, care deține în prezent rol de conducere, este înlocuit cu persoana directorului Institutului Național al Magistraturii, care va exercita singură funcția de conducere. Directorul Institutului Național al Magistraturii este numit și revocat de Consiliul Superior al Magistraturii fără a mai fi necesară propunerea Consiliului științific. Așadar, Consiliul Superior al Magistraturii își întărește puterea asupra Institutului Național al Magistraturii, în condițiile în care activitatea Institutului Național al Magistraturii și conducerea asigurată de Colegiul științific au avut un rol pozitiv în selecția obiectivă și corectă a magistraților în ultimii ani, departe de orice jocuri de putere care, la nivelul Consiliului Superior al Magistraturii, sunt frecvente.

61. Funcția de asistent al judecătorului, menționată în art. 150 din lege, nu are niciun fel de statut legal, nicio reglementare, textul criticat încălcând art. 1 alin. (3) și (5) și art. 124 alin. (3) din Constituție. Potrivit prevederilor criticate, asistentul judecătorului are rolul de a-l sprijini pe judecător în îndeplinirea de către acesta a atribuțiilor sale judiciare, desfășurându-și activitatea sub îndrumarea și supravegherea judecătorului. Prezența sa în preajma judecătorului nu poate fi lăsată la voia întâmplării, fiind necesar un statut riguros, reglementat prin lege. În speță, asistentul judecătorului rămâne o formă fără fond. Este inadmisibil și în același timp neconstituțional să menționezi în lege o nouă categorie profesională fără a-i detalia statutul.

62. În concluzie, se arată că reglementările cuprinse în legea criticată, atât în detaliile lor specifice prezentate mai sus, cât și apreciate în evaluarea de ansamblu a celor trei legi ale justiției adoptate de Senat în aceeași zi, conduc la o slăbire a poziției puterii judecătorești în raport cu celelalte puteri din stat — executivă și legislativă, cu încălcarea flagrantă a principiului separației și echilibrului puterilor — art. 1 alin. (4) din Constituția României.

63. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele lor de vedere.

64. **Președintele Senatului** a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, prin Adresa cu nr. 2.771 din 1 noiembrie 2022, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.748 din 2 noiembrie 2022, prin care apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

65. În acest sens, arată că legea supusă controlului de constituționalitate a fost adoptată în procedură de urgență, motiv pentru care termenele au putut fi scurtate, iar modul în care acestea au fost comprimate și intervalele de timp rezultate reprezintă aspecte legate de aplicarea regulamentelor parlamentare. Invocând jurisprudența Curții Constituționale în materie (Decizia nr. 137 din 20 martie 2018, publicată în

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 404 din 11 mai 2018, Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012, Decizia nr. 650 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 7 februarie 2019, Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 10 iunie 2022), arată că scurtarea termenelor se poate realiza prin aprobarea procedurii de urgență cerute conform art. 76 alin. (3) din Constituție, legiuitorul constituuant prevăzând expres această posibilitate. Or, Legea privind organizarea judiciară a fost adoptată în procedură de urgență, astfel că scurtarea termenelor procedurale și accelerarea parcursului legislativ al legii nu încalcă dispozițiile constituționale referitoare la respectarea și posibilitatea de a deroga de la termenele regulamentare, temporalitatea fiind o trăsătură de bază a procedurii de urgență. În consecință, consideră că legea criticată a fost adoptată cu respectarea prevederilor art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 69 alin. (1), ale art. 74 alin. (5), ale art. 75 și ale art. 76 alin. (3) din Constituție.

66. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, prin Adresa cu nr. 2/9.447 din 1 noiembrie 2022, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.728 din aceeași dată, prin care apreciază că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

67. Astfel, în ceea ce privește afirmația autorilor sesizării cu privire la pretinsa încălcare a prevederilor art. 1 alin. (3) și (5), art. 69 alin. (1), art. 74 alin. (5), art. 75 alin. (1) și (3) și art. 76 alin. (3) din Constituția României, republicată, prin faptul că raportul comisiei sesizate în fond a fost difuzat cu 24 de ore înainte de adoptarea proiectului de lege de către Camera Deputaților sau de către Senat, se arată că este nefondată. Dat fiind caracterul de organe de lucru interne al comisiilor parlamentare, natura juridică a rapoartelor sau avizelor adoptate de acestea este cea a unui act preliminar, cu caracter de recomandare pentru plenumul fiecărei Camere sau Camerelor reunite. Ca atare, „imprimarea și distribuirea rapoartelor” comisiei sesizate în fond nu reprezintă o problemă de constituționalitate, iar situația discutării în plenumurile celor două Camere „fără dezbateri și fără a putea lua la cunoștință, în timp util, de conținutul raportului” comisiei speciale comune, nu poate fi invocată, având în vedere situația de fapt, în care chiar semnatarii ai sesizării de neconstituționalitate au susținut amendamente în plenumul Camerei Deputaților. Se mai arată că articolele din Regulamentul Camerei Deputaților, al Senatului și din cel al ședințelor comune, la care fac referire autorii sesizării, reglementează situația obișnuită în care rapoartele respective sunt emise de comisiile permanente. Or, în cauză, raportul asupra legii deduse controlului de constituționalitate este emis de o comisie specială comună, față de care s-a instituit un regim special. În acest caz, Regulamentul ședințelor comune prevede, în art. 18, un termen maxim de 10 zile pentru înscrierea pe ordinea de zi a unui proiect de lege pentru care s-a primit raportul.

68. În ceea ce privește afirmația autorilor sesizării cu privire la faptul că legea dedusă controlului de constituționalitate cuprinde prevederi neclare, imprecise și lipsite de predictibilitate, apreciază că este nefondată, întrucât argumentele redade de autorii sesizării nu constituie veritabile critici de neconstituționalitate, ci simple declarații/opinii politice, reliefând faptul că autorii sesizării nu sunt de acord — ca decizie politică — cu modificările legislative adoptate de Parlament. Arată că modificările aduse normelor în vigoare se circumstanțiază evoluției realităților economice și sociale din România, fără să afecteze scopul primordial și concepția generală a reglementării de bază.

69. Față de critica privitoare la pretinsa încălcare a principiului legalității, se apreciază că limbajul juridic folosit de legiuitor este clar, predictibil și neechivoc, din conținutul acestuia

lipsind pasaje obscure sau soluții normative contradictorii. În consecință, pretinsa lipsă de precizie, predictibilitate și claritate nu poate fi reținută.

70. Astfel, referitor la art. 13 din legea criticată, arată că acesta precizează cu claritate faptul că discontinuitatea apare atunci când *„judecătorul nu poate participa la judecată din motive obiective”*.

71. În ceea ce privește art. 15 alin. (1), consideră că în noțiunile „video” și „audio”, cuvântul „sau” nu trebuie interpretat într-un sens care să aibă ca finalitate lipsirea de efecte juridice a normei. Textul criticat nu este redactat într-un limbaj de specialitate, tehnic, ci într-un limbaj accesibil tuturor.

72. Cu privire la afirmația referitoare la funcționarea *„fără numărul legal de membri”* a Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care ar reieși din art. 30 alin. (5) din legea criticată, arată că textul în cauză reglementează un criteriu obiectiv de selecționare a judecătorului la ședințele colegiului, respectiv judecătorul care *„are cea mai mare vechime în funcția de judecător din cadrul secției”*. Astfel că, doar în situația în care, din motive obiective, colegiul nu se poate constitui cu numărul legal de membri aleși, va participa judecătorul care îndeplinește un criteriu obiectiv, respectiv cea mai mare vechime în funcție în cadrul secției. Această excepție este foarte clară și are rolul de a evita orice blocaj de funcționare a colegiului.

73. Referitor la art. 34 alin. (3) din lege, arată că acesta precizează în mod clar că schimbarea membrilor completurilor de judecată se face doar în mod excepțional și doar pe baza unor criterii obiective, care se reglementează prin Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Rolul acestor criterii obiective este de a exclude înlocuirea arbitrară a judecătorilor și, ca atare, impune ca acest regulament să înlăture orice risc de afectare a independenței justiției.

74. Cu privire la susținerea că nu există criterii clare, predictibile și obiective în art. 36 alin. (3) și (8) din legea criticată pentru formarea completurilor de judecată de 5 judecători și tragerea la sorți a completului de 5 judecători, sunt relevante aceleași argumente anterior prezentate. Astfel, art. 36 alin. (3) reglementează cu claritate modul în care se formează completurile de 5 judecători, respectiv din judecători ai Secției I și ai Secției a II-a civile și Secției contencios administrativ și fiscal și stabilește, de asemenea, cu claritate, că reprezentativitatea secțiilor completurilor se face pe baza criteriilor obiective adoptate prin Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Totodată, textul de lege definește rolul acestor criterii obiective, respectiv excluderea desemnării arbitrare. Alin. (8) al aceluiași articol statuează principiul prin excelență obiectiv al alegerii judecătorilor completurilor, respectiv tragerea la sorți.

75. Referitor la pretinsa necorelare dintre alineatele (1) și (2) ale art. 45 din legea criticată, arată că ipotezele celor două alineate decurg într-o logică juridică clară, tratând înființarea completurilor specializate în două situații distincte. Prima situație, cu statut de regulă, pe care o reglementează alin. (1), este că aceste completuri specializate sunt înființate de președintele instanței, la propunerea colegiului de conducere al respectivei instanțe. A doua situație, cu statut de excepție, reglementată de alin. (2), este reprezentată de cazul în care prin legea specială se prevede obligativitatea constituirii completurilor specializate, când aceasta se realizează prin hotărâre a Secției de judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea președintelui de instanță. Așadar, textele sunt clare, având ipoteze diferite.

76. În ceea ce privește prevederile art. 159 din lege, semnaleză că reglementarea nu se referă la organizarea poliției judiciare, ci la *„măsurile de cooperare”*. În acest sens,

prin textul criticat s-a dispus ca aceste măsuri de cooperare să fie stabilite prin act infraconstituțional, respectiv prin ordin comun al procurorului general și al ministrului afacerilor interne, având în vedere că în cauză sunt aspecte care privesc activități de operativitate în aplicarea legii.

77. Referitor la critica adusă prevederilor art. 21 alin. (6) din legea criticată, în sensul că ar lipsi criteriile clare și obiective în cazul repartizărilor temporare, apreciază că este nefondată, întrucât textul reglementează o măsură de ordin administrativ: repartizarea unor judecători dintr-o secție în alta (excepțându-se secțiile ce soluționează cauze în materia penală), cu scopul soluționării cauzelor cu celeritate. Repartizarea se face cu acordul judecătorului, iar în lipsa acestui acord se aplică criteriul obiectiv al tragerii la sorți. Această măsură administrativă are scopul apărării principiului celerității în soluționarea cauzelor.

78. Cu privire la critica privind prevederile art. 28 din lege, potrivit căreia completul de 5 judecători nu ar putea să își schimbe jurisprudența, arată că textul în cauză introduce un criteriu obiectiv prin care se poate schimba jurisprudența. Astfel, în cazul în care completul de 5 judecători ori o Secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție constată că este *„necesar să revină asupra propriei jurisprudențe”*, atunci completul sesizează Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție care se va pronunța, cu citarea părților, asupra sesizării de schimbare a jurisprudenței. Autorii sesizării omit însă să observe că Secțiile unite includ și Secția care a formulat sesizarea, secție care participă la soluționarea cauzei.

79. În ce privește critica privind prevederile art. 30 alin. (1), în sensul că „sunt diminuate puterile colegiului de conducere și se creează confuzie cu atribuțiile care ar trebui să revină în mod automat adunării generale”, apreciază că este nefondată, întrucât, potrivit textului de lege criticat, conducerea Înaltei Curți de Casație și Justiție este asigurată de președintele acesteia, vicepreședintele acesteia, precum și de Colegiul de conducere. Așadar, nu se susține afirmația autorilor sesizării potrivit căreia s-ar diminua „puterile” colegiului, deoarece acesta participă la conducerea Înaltei Curți. În plus, textul atribuie competența colegiului de conducere de a hotărâ asupra problemelor generale de conducere.

80. În privința criticii art. 31 alin. (4) din lege, în sensul că votul președintelui în cadrul colegiului de conducere este decisiv, se arată că, fiind un organism colegial, deciziile în cadrul acestuia se iau potrivit regulii majorității și a cvorumului. Textul de lege criticat reglementează cu claritate că ședința se desfășoară în prezența a cel puțin 7 membri ai colegiului. De asemenea, numai în caz de paritate de voturi este decisiv votul președintelui.

81. Referitor la critica autorilor sesizării asupra art. 30 alin. (3), art. 54 alin. (2), art. 82 alin. (2), art. 90 alin. (2), art. 97 alin. (2), art. 107 alin. (2), potrivit căreia compunerea colegiilor de conducere ar contraveni art. 1 alin. (3)—(5) și art. 124 alin. (4) din Constituție, președintele Camerei Deputaților constată că aceasta este nefondată. Referitor la expresia „colegiul de conducere devine un paravan pentru deciziile președinților/vicepreședinților de instanță”, se apreciază că autorii sesizării ignoră dispozițiile art. 31 alin. (4) din lege, potrivit cărora hotărârile se adoptă cu majoritate de voturi, cu condiția îndeplinirii condiției de cvorum (prezența a 7 membri). Așadar, afirmația autorilor este nefondată. Se mai arată că judecătorii aleși ca membri în cadrul colegiului exercită aceleași atribuții pe care le au și ceilalți membri în cadrul organismului colegial denumit „colegiul de conducere”. Orice altă interpretare, cum ar fi, de exemplu, că aceste colegii de conducere se transformă în „echipa de suport” a președinților, este nefondată.

82. Cu privire la critica referitoare la art. 58 alin. (4) și (5) din lege, în sensul că sistemul de repartizare aleatorie va fi auditat extern „doar sub aspect tehnic, nu și sub aspectul posibilităților

eludări ale sistemului prin intervenție umană”, se arată că, potrivit art. 58 alin. (5), scopul auditării externe este reglementat cu claritate, respectiv acela al „*identificării și remedierii vulnerabilităților sistemului inclusiv sub aspectul vicierii sau influențării repartizării aleatorii*”. Așadar, textul criticat nu exclude verificarea vicierii sistemului prin acțiune umană.

83. În privința criticii referitoare la art. 70 alin. (5) din lege, potrivit căreia nu există legea specială privind organizarea și funcționarea poliției judiciare nici în stadiu de proiect, se consideră că este nefondată. Această normă are rolul de a reglementa pentru viitor, în sensul de a se statua că organizarea și funcționarea poliției speciale se va realiza prin lege specială. Așadar, faptul că prevederea criticată are doar caracter tranzitoriu nu numai că nu este de natură a afecta neconstituționalitatea reglementării, ci este și nefondată.

84. Referitor la critica privind art. 93 din lege, în sensul că nu se mai menține o prevedere din actuala reglementare aflată în vigoare, președintele Camerei Deputaților apreciază că aceasta este nefondată, critica vizând opțiunea politică a majorității parlamentare, care nu corespunde cu opțiunea politică a autorilor sesizării.

85. În ceea ce privește critica autorilor sesizării privind art. 68 alin. (3) și (4) din legea criticată, cu referire la posibilitatea procurorului general și a procurorilor-șefi ai Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism de a infirma măsurile și soluțiile procurorilor din subordine, se observă că înșiși autorii sesizării precizează că această infirmare trebuie să fie motivată, în sensul apărării garanțiilor procesuale.

86. Referitor la critica privind art. 115 din legea contestată, referitoare la conducerea Institutului Național al Magistraturii, care este realizată de director, și nu de consiliul științific, astfel cum este reglementat în prezent, se consideră că această afirmație este nefondată. Aceasta nu reprezintă o veritabilă critică de constituționalitate, ci doar un punct de vedere politic diferit față de decizia politică majoritară. Și afirmația potrivit căreia „toată puterea decizională se concentrează în mâna unui singur om” este nefondată întrucât, potrivit textului de lege criticat, directorul și cei 2 directori adjuncți sunt numiți și revocați de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, care are întreg controlul asupra activității acestora, putând, în condițiile legii, nu numai să îi numească, ci și să îi revoce.

87. În ceea ce privește critica potrivit căreia ar fi slăbit rolul INM și mai ales al Consiliului științific al Institutului Național al Magistraturii în favoarea Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii sau a Consiliului Superior al Magistraturii, se arată că această critică nu vizează niciun articol din legea supusă controlului de constituționalitate. Astfel, afirmația autorilor sesizării privind încălcarea art. 1, 124 și 148 din Constituție este nefondată. De asemenea, critica autorilor sesizării referitoare la prevederile conform cărora concursurile nu se vor mai organiza de Consiliul Superior al Magistraturii prin Institutul Național al Magistraturii, ci direct de Consiliul Superior al Magistraturii, nu poate reprezenta un motiv de neconstituționalitate, ci reprezintă voința de reglementare a legiuitorului. Institutul are rolul de pregătire a viitorilor judecători și procurori, iar concursul de admitere în magistratură a persoanelor cu vechime în profesii juridice este atribuția Consiliului Superior al Magistraturii.

88. Cu privire la critica autorilor sesizării asupra art. 150 din legea criticată, în sensul că funcția de asistent al judecătorului nu are niciun fel de statut legal, se consideră că este nefondată, statutul și atribuțiile asistenților urmând să fie reglementate prin lege specială.

89. **Guvernul** a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, prin Adresa cu nr. 7/7.803/2022 din 1 noiembrie 2022, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.803 din 3 noiembrie

2022, prin care consideră, în esență, că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

90. Cu privire la criticile de natură extrinsecă arată că există o jurisprudență constantă a instanței constituționale, care, în mai multe rânduri, a respins ca neîntemeiate critici similare celor din prezenta cauză (Decizia nr. 633 din 12 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1020 din 29 noiembrie 2018, paragraful 267).

91. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă apreciază că sunt neîntemeiate cele potrivit cărora o serie de prevederi cuprinse în legea adoptată sunt neclare, imprecise și lipsite de predictibilitate, astfel încât sunt încălcate principiul securității juridice și principiul calității legii, care decurg din principiul legalității statuat de art. 1 alin. (5) din Constituție.

92. Astfel, referitor la critica privind caracterul neclar al sintagmei „principiului continuității” din art. 13 al legii arată că este unanim admis că principiul continuității impune ca judecătorul investit cu soluționarea cauzei să nu poate fi înlocuit pe durata procesului decât pentru motive temeinice, în condițiile legii. Dacă în Codul de procedură penală, legiuitorul a preferat utilizarea sintagmei „*principiul continuității completului*” [de exemplu, la art. 353 alin. (10)], în cuprinsul Codului de procedură civilă s-a utilizat fie termenul „*continuitatea*” — art. 9, fie expresia „*continuitatea instanței*” — art. 214. Întrucât Legea de organizare judiciară sintetizează o serie de principii și reguli care guvernează activitatea judiciară atât în materie penală, cât și în materie civilă *lato sensu* (extrapenală), a fost preferată utilizarea formulei „*principiul continuității*”, existentă în cuprinsul Legii nr. 304/2004 încă de la data adoptării acesteia, norma fiind clară și previzibilă în ceea ce privește redactarea și efectele sale.

93. Referitor la art. 15 alin. (1) din lege arată că textul criticat are o redactare care permite stabilirea intenției de reglementare a legiuitorului la adoptarea prevederilor normative în discuție. Dispoziții cu o redactare identică noimei criticate au fost introduse în Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară în anul 2005, prin Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, aceasta prevăzând că ședințele de judecată urmau să se înregistreze de la data de 1 iulie 2006. În redactarea noimei în discuție, legiuitorul a avut în vedere două variante posibile de îndeplinire a obligației de înregistrare a ședințelor de judecată, una cu valoare minimală (înregistrarea audio) și una cu valoare maximală (înregistrarea video), fiind indicată posibilitatea de a alege între cele două alternative. Întrucât rațiunea noimei a fost aceea de instituire a cadrului necesar care să permită verificarea respectării obligațiilor impuse în sarcina instanței cu privire la notarea aspectelor în legătură cu desfășurarea procesului, rezultă cu claritate faptul că, în înțelesul noimei, înregistrarea video trebuie să asigure nu doar înregistrarea imaginii, ci și a sunetului.

94. În ceea ce privește critica prevederilor art. 30 alin. (5) din lege consideră că norma nu numai că nu este neclară și nu creează instabilitate, ci, în sens contrar, permite funcționarea colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, dacă, din motive obiective — de exemplu, din cauza numărului de judecători ai instanței care declară că nu doresc să facă parte din colegiu sau din alte cauze obiective — acesta nu se poate constitui cu numărul legal de membri aleși. Prevederi asemănătoare se regăsesc, *de lege lata*, în Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție [art. 22 alin. (7)].

95. În ceea ce privește critica adusă art. 34 alin. (3) din lege arată că Legea privind organizarea judiciară cuprinde o serie de dispoziții care reglementează principiile organizării judiciare, procedura judiciară, dar și aspecte concrete referitoare la organizarea instanțelor judecătorești, inclusiv la formațiunile judiciare din cadrul acestora; există însă și alte aspecte ale organizării administrative a instanțelor judecătorești, în general,

și ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, în particular, care, dat fiind caracterul lor detaliat, se adoptă prin Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești, respectiv prin Regulamentul privind organizarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Legea însăși prevede adoptarea celor două regulamente, care urmează să reglementeze reguli în materie, însă cu respectarea principiilor instituite chiar de către legiuitorul organic, fără ca un asemenea procedeu să poată fi echivalat cu o adăugare la lege, să semnifice încălcarea art. 73 alin. (3) lit. l) sau art. 126 alin. (4) din Constituție ori să dea naștere unei impredictibilități legislative. Dispozițiile legale primare criticate stabilesc o marjă redusă de apreciere a emitentului actului administrativ normativ cu privire la normarea situațiilor în care poate opera înlocuirea membrilor completurilor de judecată — plecând de la condiționalitățile impuse în termeni expliți de legiuitor, care exclud orice resorturi de ordin subiectiv —, fiind evident faptul că modificarea compunerii completului de judecată nu poate fi decât urmarea unor împrejurări obiective, prevăzute ori care rezultă din lege.

96. Referitor la critica formulată față de art. 36 alin. (3) și (8) din legea criticată arată că legea a dat o reglementare detaliată completurilor de 5 judecători din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție în ceea ce privește aspectele esențiale ale înființării acestora, însă alte aspecte, precum procedura concretă de trageră la sorți sau stabilirea unor criterii obiective pe baza cărora colegiul de conducere al acestei instanțe stabilește, anual, reprezentativitatea celor 3 secții ce judecă în materie extrapenală, în scopul tragerii la sorți a completurilor de 5 judecători în materie civilă și în raport cu competența materială a acestor formațiuni de judecată, urmează să fie detaliate în Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, fiind astfel urmărită asigurarea unei reglementări care să poată răspunde diverselor situații practice.

97. Referitor la critica adusă prevederilor art. 45 alin. (2) din lege precizează că acestea au natura unei norme speciale și derogatorii de la regula instituită la alin. (1) al aceluiași articol, prevederi obligatorii în virtutea adagiului „*specialia generalibus derogant*”, în sensul că, atunci când legea prevede obligativitatea constituirii completurilor specializate la curțile de apel și la tribunale, și numai atunci, acestea se înființează prin hotărâre a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea președintelui instanței. În consecință, nu există nicio contradicție între cele două norme arătate.

98. Referitor la critica adusă prevederilor art. 70 alin. (5) și ale art. 159 din lege menționează normele care statuează că Ministerul Public conduce și supraveghează activitatea de cercetare penală a organelor de poliție judiciară, prin intermediul unor atribuții funcționale, precum și al unor atribuții administrative, astfel că interpretarea autorilor, potrivit căreia „activitatea de conducere și supraveghere de către procurori a activității de cercetare penală a poliției judiciare nu se va mai realiza în temeiul legii, cum impune Constituția”, ține de un resort subiectiv, simpla lectură a prevederilor legale relevante neducând la o astfel de concluzie. Pe de altă parte, subliniază faptul că nicio dispoziție constituțională nu stabilește, nici explicit, nici implicit, organizarea administrativă a poliției judiciare în cadrul parchetelor, ci doar faptul că parchetele conduc și supraveghează activitatea de cercetare penală a poliției judiciare, în condițiile legii. Renunțând, în parte, la concepția existentă anterior în cuprinsul legii de organizare judiciară, ale cărei prevederi stabileau detașarea în cadrul parchetelor regulate (obișnuite) a unor ofițeri și agenți de poliție judiciară, atât pentru desfășurarea activităților prevăzute de art. 142 din Codul de procedură penală, cât și pentru efectuarea activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor din domeniul economic, financiar, fiscal și vamal — sub acest aspect,

a se vedea art. 66¹ și art. 120²—120⁴ din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară —, noua lege a prevăzut, ca principiu, că organizarea și funcționarea poliției judiciare se reglementează prin lege specială [art. 70 alin. (5) din lege], precum și faptul că măsurile de cooperare pentru desemnarea ofițerilor și agenților de poliție judiciară în vederea desfășurării activităților prevăzute de art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală în cadrul Ministerului Public se vor stabili prin ordin comun al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al ministrului afacerilor interne, care se va adopta în termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a legii [art. 159 alin. (1) din lege].

99. Cu privire la prevederile art. 21 alin. (6) din legea criticată arată că norma în discuție stabilește în termeni clari situația în care se poate dispune, de către colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție, mutarea temporară a unor judecători de la o secție la alta a acestei instanțe. Ținând seama de dihotomia penal-civilă și de principiul specializării judecătorilor, repartizarea temporară a unor judecători în cadrul altor secții nu se poate face în cadrul Secției penale a instanței supreme și nici nu poate privi repartizarea temporară a unor judecători din cadrul acestei secții la celelalte secții care judecă cauze în materie extrapenală, iar o astfel de măsură poate fi decisă doar pentru motive ce țin de nevoile instanței. În plus, repartizarea temporară a judecătorilor se face cu acordul acestora, iar în lipsa acordului, prin trageră la sorți. În concluzie, măsura respectivă poate fi decisă doar pentru motive legitime — legate de o repartizare a resurselor disponibile care să asigure o bună administrare a justiției, iar asemenea măsuri dispuse de colegiul de conducere, fără acordul ori consimțământul judecătorului, pot fi contestate în justiție, existând o jurisprudență solid conturată în materia contestării hotărârilor colegiilor de conducere ale instanțelor judecătorești, în calitate de organisme ce dezbate hotărâri menite să asigure buna organizare și funcționare a acestora. Prin toate garanțiile instituite de lege și scopul legitim urmărit, repartizarea temporară a unor judecători în cadrul altor secții nu este de natură să aducă atingere principiilor inamovibilității și independenței judecătorilor și nici imparțialității judecătorului. *De lege lata*, mutarea unor judecători de la o secție la alta a unei instanțe constituie obiectul de reglementare al Regulamentului de ordine interioară al instanțelor judecătorești, astfel că și prin Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție se pot stabili criterii subsidiare de selecție în cazul în care mai mulți judecători își dau acordul pentru repartizarea temporară în cadrul altei secții a instanței.

100. Cu privire la critica adusă dispozițiilor art. 28 din lege arată că, distinct de mecanismele de unificare a practicii judiciare de către Înalta Curte de Casație și Justiție pe calea recursului în interesul legii și a hotărârilor prealabile pronunțate pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, norma criticată reglementează un procedeu de schimbare a jurisprudenței Înaltei Curți de Casație și Justiție, care poate avea loc în situația în care intervin elemente noi, ce determină reconsiderarea soluțiilor anterioare. Procedura revirimentului jurisprudențial permite a se preîntâmpina eventuale contradicții de jurisprudență chiar la nivelul instanței supreme, iar elementul de noutate adus prin noua lege privind organizarea judiciară privește exclusiv includerea completurilor de 5 judecători, alături de secțiile Înaltei Curți de Casație și Justiție, ca titulari ce pot formula o sesizare pentru a se reveni asupra propriei jurisprudențe. Soluția adoptată a avut în vedere competența materială proprie a acestor formațiuni judiciare, precum și împrejurarea că acestea nu funcționează în cadrul secțiilor Înaltei Curți de Casație și Justiție, reglementarea *de lege lata* vizând exclusiv problematica schimbării jurisprudenței unei secții

a acestei instanțe. Conchide în sensul că prevederile criticate urmăresc asigurarea stabilității, previzibilității și securității juridice, iar nu împiedicarea accesului la justiție. Acestea nu numai că nu încalcă prevederile art. 124 din Constituție referitoare la înfăptuirea justiției, ci, dimpotrivă, dau expresie acestora.

101. Consideră că nu este întemeiată nici critica privind diminuarea puterilor Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție și crearea unei confuzii cu atribuțiile care ar trebui să revină în mod normal adunării generale. Astfel, pe de o parte, atribuțiile Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt cvasiidentice cu cele reglementate anterior de lege și de Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, iar, pe de altă parte, atribuțiile adunării generale a acestei instanțe sunt distinct reglementate de lege.

102. Cu privire la criticile formulate față de dispozițiile art. 31 alin. (4) din lege precizează, cu referire la colegiul de conducere al instanțelor judecătorești, că acesta este un organism colegial format din judecători cu funcții de conducere și de execuție din cadrul instanței, aceștia din urmă fiind aleși de adunarea generală a judecătorilor, organism colegial care hotărăște cu privire la problemele generale de conducere ale instanței stabilite de lege în competența sa. Legiuitorul a prevăzut atât exercitarea de către președintele instanței a unor atribuții manageriale, în scopul organizării eficiente a activității acesteia, cât și constituirea în cadrul fiecărei instanțe a unui colegiu de conducere, stabilindu-se în acest fel implicarea judecătorilor instanței în funcționarea acesteia și în anumite probleme manageriale. Pentru a da substanță principiului responsabilității și pentru a permite o evaluare obiectivă a activității desfășurate în funcțiile de conducere, corelată cu sarcinile și responsabilitățile președinților de instanțe și conducătorilor parchetelor — argumente valabile și în ceea ce privește celelalte funcții manageriale de la nivelul instanței/parchetelor — legea supusă controlului de constituționalitate a stabilit o nouă componență a colegiilor de conducere din cadrul instanțelor judecătorești și al parchetelor de pe lângă acestea, în sensul includerii în cadrul acestor organisme a unor magistrați care ocupă funcții de conducere în cadrul instanței sau parchetului. În fundamentarea acestei soluții s-a avut în vedere faptul că realizarea actului managerial trebuie să fie în responsabilitatea conducătorilor instituțiilor judiciare, aceștia având scopuri comune organizației din care fac parte și o înțelegere mai profundă a necesităților acesteia, iar nu a judecătorilor cu funcții de execuție, care, în prezent, au o pondere majoritară în cadrul colegiului, dar a căror responsabilitate legală pentru actul managerial este inexistentă. Soluția propusă prin norma criticată menține un rol deliberativ al colegiului de conducere în anumite probleme manageriale, iar în cadrul acestuia sunt reprezentați în continuare judecători (cu funcții de execuție) aleși de adunarea generală a judecătorilor instanței.

103. Referitor la critica adusă art. 58 alin. (4) din lege arată că auditul are ca obiect identificarea și remedierea oricărei vulnerabilități a sistemului, astfel cum rezultă din redactarea normei, inclusiv a celor de natură să permită, prin intervenția factorului uman, vicierea sau influențarea repartizării aleatorii. Pe de altă parte, auditul în discuție nu poate avea decât un rol tehnic (analizând caracteristicile, vulnerabilitățile și limitele sistemului informatic), deoarece evaluarea modului în care, în concret, judecătorii și personalul auxiliar de specialitate respectă normele privind primirea și înregistrarea cererilor și repartizarea aleatorie a dosarelor revine Inspecției Judiciare, iar nu auditorului extern.

104. În ceea ce privește critica potrivit căreia Legea privind organizarea judiciară afectează independența și activitatea Direcției Naționale Anticorupție și a Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism,

menționează că textul din Legea nr. 304/2004 care nu a mai fost preluat în legea supusă controlului de constituționalitate este, în mod evident, o reminiscență a vechii reglementări referitoare la Parchetul Național Anticorupție. Rațiunea acestei norme juridice (la data adoptării sale) era de a da Parchetului Național Anticorupție o poziție unică, aparte în cadrul Ministerului Public. Dispoziții referitoare la acesta au fost menținute atât în legea de organizare judiciară adoptată în anul 2004, cât și în Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2002 privind Parchetul Național Anticorupție, cu toate că, din anul 2005, concepția originară a legiuitorului privind organizarea Parchetului Național Anticorupție (ulterior Direcția Națională Anticorupție) a fost schimbată, înființându-se Departamentul Național Anticorupție, ca structură autonomă, cu personalitate juridică proprie, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prin reorganizarea Parchetului Național Anticorupție. În acest context, Guvernul amintește că structura organizatorică a Ministerului Public este una de tip piramidal. Chiar organizată sub forma unei entități cu personalitate juridică, Direcția Națională Anticorupție (la fel și Direcția de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — DIICOT) este parte integrantă a Ministerului Public, în general, și a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în particular. Prin urmare, aceasta nu poate fi „independentă în raport cu parchetele”, întrucât este o componentă constitutivă a Ministerului Public. În ceea ce privește „independența parchetelor”, în general, și a Direcției Naționale Anticorupție, în particular, în raport cu instanțele judecătorești ori cu alte autorități publice, aceasta este consacrată prin art. 66 alin. (4) din proiectul Legii privind organizarea judiciară.

105. Referitor la pretinsa înlăturare a independenței financiare a Direcției Naționale Anticorupție și a Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, arată că Legea privind organizarea judiciară nu a făcut decât să clarifice o situație care trenează de mulți ani, procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție fiind desemnat, prin modificările aduse succesiv Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 43/2002, atât ordonator principal de credite [art. 4 alin. (3)], cât și ordonator secundar de credite [art. 4 alin. (4)]. Având în vedere antinomia între două norme juridice, prevala ultima soluție adoptată, ce consacră calitatea procurorului-șef direcție de ordonator secundar de credite. În ceea ce privește situația procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism precizează că soluția cuprinsă în reglementarea specifică aplicabilă acestei structuri de parchet consacră calitatea acestuia de ordonator terțiar de credite, iar nu pe cea de ordonator principal de credite [art. 19 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 78/2016 pentru organizarea și funcționarea Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, precum și pentru modificarea și completarea unor acte normative].

106. Cu privire la posibilitatea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a procurorilor-șefi ai Direcției Naționale Anticorupție și ai Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism de a infirma motivat toate măsurile și soluțiile adoptate de procurorii din subordine, arată că, din redactarea prevederilor criticate rezultă în mod clar că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu are recunoscut atributul de a putea infirma măsurile și soluțiile procurorilor din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infrațiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism. O astfel de competență revine exclusiv procurorilor-șefi direcție [art. 68 alin. (3) și (4) din proiect]. Doar procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție este abilitat să infirme, motivat, măsurile și soluțiile adoptate de procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție,

atunci când acesta constată că sunt nelegale sau netemeinice, interpretare ce rezultă atât din faptul că prevederile alin. (4) au natura unei norme speciale și derogatorii în raport cu reglementarea de la alin. (3), cât și din utilizarea în redactarea alin. (4) a adverbului „numai”, care indică o restricție și o exclusivitate rezervată procurorului-șef Direcției Naționale Anticorupție (respectiv procurorului-șef al Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism). Pe de altă parte, controlul ierarhic în cadrul Ministerului Public este un principiu de rang constituțional. Principiul controlului ierarhic instituie obligația pentru legiuitor de a reglementa organizarea Ministerului Public astfel încât să asigure o unitate de acțiune a procurorilor pentru realizarea unitară a rolului constituțional al parchetelor, acela de apărare a intereselor generale ale societății; de aceea, parchetele nu sunt structuri de sine stătătoare, ci structuri reunite în cadrul Ministerului Public, tocmai pentru a configura principiul controlului ierarhic superior, în acea structură care nu poate fi decât de tip piramidal. Întrucât activitatea de urmărire penală este principala componentă a activității Ministerului Public, iar independența procurorului de caz nu exclude controlul ierarhic, actele de infirmare ale procurorilor ierarhic superiori fiind examinate de către o instanță, conform procedurii prevăzute de art. 335 din Codul de procedură penală, legea a stabilit faptul că măsurile și soluțiile adoptate de procuror pot fi infirmate motivat de către procurorul ierarhic superior ori de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, când sunt apreciate ca fiind nelegale sau netemeinice. De asemenea, măsurile și soluțiile adoptate de procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infraacțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism pot fi infirmate motivat numai de către procurorul ierarhic superior ori de către procurorul-șef al direcției, când sunt apreciate ca fiind nelegale sau netemeinice.

107. În ceea ce privește criticile referitoare la conducerea Institutului Național al Magistraturii, care nu mai este realizată de Colegiul științific, ci de directorul institutului, arată că, potrivit Constituției, propunerile de numire, promovarea, transferarea și sancționarea judecătorilor sunt de competența Consiliului Superior al Magistraturii. În aceste condiții, gestionarea carierei magistraților de către Consiliul Superior al Magistraturii, indiferent dacă aceasta se realizează prin Plen sau prin secții, nu numai că nu contravine vreunei norme constituționale, ci, dimpotrivă, dă expresie dispozițiilor constituționale referitoare la statutul judecătorilor și procurorilor și rolul Consiliului Superior al Magistraturii.

108. În ceea ce privește criticile privind puterile manageriale acordate directorului Institutului Național al Magistraturii prin legea adoptată, întrucât nicio dispoziție constituțională nu face referire la Institutul Național al Magistraturii sau Consiliul științific al acestuia — organ colegial din cadrul Institutului Național al Magistraturii cu o puternică componentă de reprezentare din afara magistraturii, apreciază că sunt lipsite de relevanță constituțională.

109. În fine, în ceea ce privește critica potrivit căreia funcția de asistent al judecătorului nu are niciun fel de statut legal, arată că norma în discuție constituie o reglementare de principiu care trasează cadrele viitoare ale acestei profesii juridice, ce urmează a fi în concret reglementate prin lege specială, iar prevederile respective au un conținut normativ care nu impietează asupra normelor constituționale invocate.

110. La dosar, 2 persoane fizice, în calitate de cetățeni, au depus memoriile *amicus curiae* prin care susțin neconstituționalitatea Legii privind organizarea judiciară.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Senatului, președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

111. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea privind organizarea judiciară, în ansamblul său, precum și dispozițiile art. 13, art. 15 alin. (1), art. 21 alin. (6), art. 28, art. 30 alin. (1), (3) și (5), art. 31 alin. (4) teza a doua, art. 34 alin. (3), art. 36 alin. (3) și (8), art. 45 alin. (1), (2) și (4), art. 54 alin. (2) și (5), art. 57, art. 58 alin. (4) și (5), art. 68 alin. (3) și (4), art. 70, art. 82 alin. (2) și alin. (3) teza a doua, art. 90 alin. (2) și alin. (3) teza a doua, art. 93, art. 97 alin. (2) și (3) teza a doua, art. 107 alin. (2), art. 115 alin. (1), art. 150 și ale art. 159 din aceasta, care au următorul cuprins:

— Art. 13 — *„Activitatea de judecată se desfășoară cu respectarea principiilor distribuirii aleatorii a dosarelor și continuității, cu excepția situațiilor în care judecătorul nu poate participa la judecată din motive obiective.”;*

— Art. 15 alin. (1) — *„(1) Ședințele de judecată se înregistrează de către instanță prin mijloace tehnice video sau audio.”;*

— Art. 21 alin. (6) — *„(6) În mod excepțional, în situația existenței unui volum ridicat de activitate la nivelul unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție care soluționează cauze în alte materii decât cea penală, pentru soluționarea acestora într-un termen optim și previzibil, colegiul de conducere, la propunerea președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție, va putea dispune repartizarea temporară în cadrul acelei secții, pe durata unui an, a unor judecători de la alte secții decât cea penală, desemnați cu acordul acestora, iar în lipsa acordului, prin tragere la sorți.”;*

— Art. 28 — *„Dacă o secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție sau un complet de 5 judecători consideră că este necesar să revină asupra propriei jurisprudențe, întrerupe judecata și sesizează Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție, care judecă cu citirea părților din dosarul a cărui judecată a fost întreruptă. După ce Secțiile Unite s-au pronunțat asupra sesizării privind schimbarea jurisprudenței, judecata continuă.”;*

— Art. 30 alin. (1), (3) și (5): *„(1) Conducerea Înaltei Curți de Casație și Justiție se exercită de președinte, 2 vicepreședinți și colegiul de conducere. Colegiul de conducere hotărăște cu privire la problemele generale de conducere ale instanței stabilite de lege în competența acestuia. (...)*

(3) Președintele, vicepreședinții, președinții de secții și 4 judecători, câte unul de la fiecare secție, aleși pe o perioadă de 3 ani în adunarea generală a judecătorilor, constituie colegiul de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Când se dezbate probleme economico-financiare și administrative, la ședințele colegiului de conducere participă managerul economic al Înaltei Curți de Casație și Justiție, care are vot consultativ. (...)

(5) În cazul în care colegiul de conducere nu se poate constitui cu numărul legal de membri aleși din motive obiective, până la constituirea colegiului de conducere potrivit alin. (3) sau (4), activitatea acestuia se desfășoară prin participarea la ședințele sale, cu drept de vot, a judecătorului cu cea mai mare vechime în funcția de judecător din cadrul secției.”;

— Art. 31 alin. (4) teza a doua: *„(4) Ședințele Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție se desfășoară în prezența a cel puțin 7 dintre membrii săi. Hotărârile Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție se adoptă cu votul majorității membrilor săi. Votul președintelui Înaltei Curți de Casație și Justiție este decisiv în caz de paritate de voturi.”;*

— Art. 34 alin. (3): *„(3) Schimbarea membrilor completurilor de judecată se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul privind organizarea și*

funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care vor exclude înlocuirea arbitrară a acestora.”;

— Art. 36 alin. (3) și (8): „(3) În alte materii decât cea penală, completurile de 5 judecători sunt formate din judecători din cadrul Secției I civile, Secției a II-a civile și Secției de contencios administrativ și fiscal, conform reprezentativității stabilite anual de Colegiul de conducere, pe baza criteriilor obiective prevăzute în Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, care exclud desemnarea arbitrară. (...)

(8) Tragerea la sorți se realizează în condițiile stabilite de Regulamentul de organizare și funcționare administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție.”;

— Art. 45 alin. (1), (2) și (4): „(1) Secțiile curților de apel și ale instanțelor din circumscripția acestora se înființează, la propunerea președintelui, cu avizul colegiului de conducere al fiecărei instanțe, prin hotărâre a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii. Completurile specializate și celelalte completuri ale secțiilor curților de apel și ale instanțelor din circumscripția acestora se înființează de președintele instanței, la propunerea colegiului de conducere al fiecărei instanțe.

(2) La curțile de apel și tribunale, în cazul în care prin lege specială se prevede obligativitatea constituirii completurilor specializate, acestea se înființează prin hotărâre a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea președintelui instanței. (...)

(4) În mod excepțional, în situația în care în cadrul unei secții nu se poate constitui un complet de judecată, președintele instanței, cu avizul colegiului de conducere, poate dispune participarea unor judecători de la alte secții.”;

— Art. 54 alin. (2) și (5): „(2) Colegiile de conducere au următoarea componență:

a) la curțile de apel și tribunale: președintele, vicepreședintele sau vicepreședinții, după caz, președinții de secție și 2 judecători, aleși pe o perioadă de 3 ani în adunarea generală a judecătorilor;

b) la tribunale specializate și judecătorii: președintele, vicepreședintele sau vicepreședinții, după caz, președinții de secție, după caz, și 2 judecători, aleși pe o perioadă de 3 ani în adunarea generală a judecătorilor. (...)

(5) Hotărârile colegiului de conducere se adoptă cu votul majorității membrilor săi. Votul președintelui instanței este decisiv în caz de paritate de voturi.”;

— Art. 57: „(1) Colegiile de conducere stabilesc compunerea completurilor de judecată la începutul anului, urmărind asigurarea continuității completului. Schimbarea membrilor completurilor de judecată se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești, care vor exclude înlocuirea arbitrară a acestora.

(2) Completul de judecată este prezidat, prin rotație, de unul dintre membrii acestuia.”;

— Art. 58 alin. (4) și (5): „(4) Sistemul de repartizare aleatorie a cauzelor pe completuri de judecată se auditează extern, sub aspect tehnic, la fiecare 2 ani.

(5) Auditarea externă se face în scopul identificării și remedierii vulnerabilităților sistemului inclusiv sub aspectul vicierii sau influențării repartizării aleatorii.”;

— Art. 68 alin. (3) și (4): „(3) Măsurile și soluțiile adoptate de procuror pot fi infirmate în scris și motivat de către procurorul ierarhic superior ori de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, atunci când acesta constată că sunt nelegale sau netemeinice.

(4) Măsurile și soluțiile adoptate de procurorii din cadrul Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism pot fi

infirmate în scris și motivat numai de către procurorul ierarhic superior ori de către procurorul-șef al direcției, atunci când acesta constată că sunt nelegale sau netemeinice.”;

— Art. 70: „(1) Ministerul Public este autorizat să dețină și să folosească mijloace adecvate pentru obținerea, verificarea, prelucrarea, stocarea și descoperirea informațiilor privitoare la infracțiunile date în competența parchetelor, în condițiile legii.

(2) Organele de poliție judiciară își desfășoară activitatea de cercetare penală, în mod nemijlocit, sub conducerea și supravegherea procurorului, fiind obligate să aducă la îndeplinire dispozițiile acestuia.

(3) Serviciile și organele specializate în culegerea, prelucrarea și arhivarea informațiilor au obligația de a pune, de îndată, la dispoziția parchetului competent, la sediul acestuia, toate datele și toate informațiile, neprelucrate, deținute în legătură cu săvârșirea infracțiunilor.

(4) Nerespectarea obligațiilor prevăzute la alin. (2) și (3) atrage răspunderea juridică potrivit legii.

(5) Organizarea și funcționarea poliției judiciare se stabilesc prin lege specială.”;

— Art. 82 alin. (2) și alin. (3) teza a doua: „(2) Colegiul de conducere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este constituit din procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prim-adjunctul și adjunctul acestuia, procurorii-șefi de secție și 2 procurori aleși pe o perioadă de 3 ani în adunarea generală a procurorilor.

(3) Dispozițiile art. 54 alin. (4)—(10) se aplică în mod corespunzător. Votul procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este decisiv în caz de paritate de voturi.”;

— Art. 90 alin. (2) și alin. (3) teza a doua: „(2) Colegiul de conducere al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism este constituit din procurorul-șef al direcției, adjuncții acestuia, procurorii-șefi de secție și 2 procurori aleși pe o perioadă de 3 ani în adunarea generală a procurorilor.

(3) Dispozițiile art. 54 alin. (4)—(10) se aplică în mod corespunzător. Votul procurorului-șef al direcției este decisiv în caz de paritate de voturi.”;

— Art. 93: „(1) În cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție funcționează Direcția Națională Anticorupție, ca structură autonomă, cu personalitate juridică, specializată în combaterea infracțiunilor de corupție. Direcția Națională Anticorupție se bucură de independență operațională și funcțională și își exercită atribuțiile pe întregul teritoriu al României. Direcția Națională Anticorupție are sediul în municipiul București. Atribuțiile, competența, structura, organizarea și funcționarea Direcției Naționale Anticorupție sunt stabilite prin lege specială.

(2) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce Direcția Națională Anticorupție prin intermediul procurorului-șef al acestei direcții. Procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție este asimilat prim-adjunctului procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În exercitarea atribuțiilor ce îi revin, procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție emite ordine cu caracter intern.

(3) Procurorul-șef al Direcției Naționale Anticorupție este ordonator secundar de credite. Finanțarea cheltuielilor curente și de capital ale Direcției Naționale Anticorupție se asigură de la bugetul de stat, fondurile destinate Direcției Naționale Anticorupție fiind evidențiate distinct în bugetul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(4) Direcția Națională Anticorupție își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic.

(5) Dispozițiile art. 85 alin. (5)—(8) se aplică în mod corespunzător.”;

— Art. 97 alin. (2) și alin. (3) teza a doua: „(2) Colegiul de conducere al Direcției Naționale Anticorupție este constituit din procurorul-șef al direcției, adjunctii acestuia, procurorii-șefi de secție și 2 procurori aleși pe o perioadă de 3 ani în adunarea generală a procurorilor.

(3) Dispozițiile art. 54 alin. (4)—(10) se aplică în mod corespunzător. *Votul procurorului-șef al direcției este decisiv în caz de paritate de voturi.*”;

— Art. 107 alin. (2): „(2) Colegiile de conducere ale parchetelor de pe lângă curțile de apel sunt constituite din procurorul general, adjunctul sau adjunctii acestuia, după caz, procurorii-șefi de secție și 2 procurori aleși pe o perioadă de 3 ani în adunarea generală a procurorilor. *Votul procurorului general este decisiv în caz de paritate de voturi.*”;

— Art. 115 alin. (1): „*Institutul Național al Magistraturii este condus de un director, ajutat de 2 directori adjuncti, numiți și revocați de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii.*”;

— Art. 150: „(1) În cadrul curților de apel, tribunalelor, tribunalelor specializate și judecătoriilor pot funcționa asistenți ai judecătorilor, ale căror statut și atribuții sunt reglementate prin lege specială.

(2) *Asistentul judecătorului are rolul de a-l sprijini pe judecător în îndeplinirea de către acesta a atribuțiilor sale judiciare, desfășurându-și activitatea sub îndrumarea și supravegherea judecătorului.*”;

— Art. 159: „(1) În termen de 90 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi, prin ordin comun al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al ministrului afacerilor interne se vor reglementa măsurile de cooperare pentru desemnarea ofițerilor și agenților de poliție judiciară în vederea desfășurării activităților prevăzute la art. 142 alin. (1) din Codul de procedură penală în cadrul Ministerului Public.

(2) *Până la intrarea în vigoare a ordinului comun ofițerii și agenții de poliție își continuă activitatea în cadrul Ministerului Public, potrivit dispozițiilor art. 66¹ din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare.*”.

112. Textele constituționale invocate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cuprinse în art. 1 — *Statul român*, art. 11 — *Dreptul internațional și dreptul intern*, art. 20 — *Tratatul internațional privind drepturile omului*, art. 69 — *Mandatul reprezentativ*, art. 74 — *Inițiativa legislativă*, art. 75 — *Sesizarea Camerelor*, art. 76 — *Adoptarea legilor și a hotărârilor*, art. 124 — *Înfăptuirea justiției*, art. 131 — *Rolul Ministerului Public* și art. 148 — *Integrarea în Uniunea Europeană*.

(1.) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

113. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea are obligația verificării condițiilor de admisibilitate ale acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordinea anteferită, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia Curții Constituționale nr. 66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 213 din 9 martie 2018, paragraful 38).

114. Obiecția de neconstituționalitate îndeplinește condițiile prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție atât sub aspectul obiectului său, fiind vorba de o lege adoptată și încă nepromulgată, cât și sub aspectul titularului dreptului de sesizare, aceasta fiind formulată de un număr de 57 de deputați.

115. Cu privire la termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, acesta este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Totodată, în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Legea fundamentală, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, care, potrivit art. 77 alin. (1) teza a doua din Constituție, se face în termen de cel mult 20 de zile de la primirea legii adoptate de Parlament, iar, potrivit art. 77 alin. (3) din Constituție, în termen de cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare.

116. În cauză, propunerea legislativă a fost adoptată de Camera Deputaților la 27 septembrie 2022, iar de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 17 octombrie 2022. Legea a fost depusă la secretarii generali ai celor două Camere în vederea exercitării dreptului de sesizare asupra constituționalității la data de 19 octombrie 2022, iar la data de 20 octombrie 2022 a fost formulată prezenta obiecție de neconstituționalitate, fiind apoi trimisă Președintelui României la data de 21 octombrie 2022 pentru promulgare. Prin urmare, obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în termenul de protecție de 2 zile prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, astfel că aceasta este admisibilă (a se vedea în acest sens și Decizia Curții Constituționale nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, paragraful 70, prima ipoteză).

117. În consecință, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

(2.) Analiza obiecției de neconstituționalitate

(2.1.) Cu privire la criticile de neconstituționalitate extrinsecă

118. Curtea observă că autorii sesizării susțin, în esență, că legea supusă controlului de constituționalitate a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3)—(5), art. 69 alin. (2), art. 75, art. 76 alin. (3) și art. 148 din Constituție, deoarece, pe de-o parte, a fost avizată de comisia specială raportoare în data de 17 octombrie 2022 și în aceeași zi a fost dezbătută și aprobată în ședința Senatului, fără respectarea termenului de 3 zile prevăzut de regulamentele parlamentare, iar, pe de altă parte, a fost adoptată fără a se aștepta avizul Comisiei de la Veneția.

119. **Cu privire la critica referitoare la nerespectarea termenului de cel puțin 3 zile între data difuzării raportului și data stabilită pentru dezbateră proiectului de lege sau a propunerii legislative în plenul Camerei Parlamentului, termen prevăzut atât de Regulamentul Camerei Deputaților, cât și de Regulamentul Senatului, Curtea reține că legea criticată a fost adoptată în procedură de urgență, solicitată de inițiator și aprobată de Parlament, în conformitate cu prevederile art. 76 alin. (3) din Constituție potrivit cărora, „*La cererea Guvernului sau din proprie inițiativă, Parlamentul poate adopta proiecte de lege sau propuneri legislative cu procedură de urgență, stabilită potrivit regulamentului fiecărei Camere*”.**

120. Referitor la termenele stabilite în regulamentele parlamentare în cadrul procedurii de adoptare a legilor, Curtea Constituțională a stabilit prin Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 10 iunie 2022, paragraful 67, următoarele: ca regulă, intervalele de timp stabilite prin Regulament, sub forma termenelor minime sau maxime, sunt un element caracteristic procedurii de adoptare a legilor în procedură generală/comună (art. 75 din Constituție), iar, ori de câte ori se dorește comprimarea acestor

termene, trebuie să se apeleze la procedura de urgență de adoptare a legilor [art. 76 alin. (3) din Constituție].

121. Având în vedere critica autorilor sesizării, Curtea constată că ceea ce se invocă în susținerea obiecției de neconstituționalitate reprezintă o chestiune care ține de aplicarea regulamentelor parlamentare în cazul adoptării unei legi aflate în procedura de urgență.

122. Analizând o critică similară, potrivit căreia raportul Comisiei speciale comune, elaborat în cadrul procedurii din fața Camerei Deputaților, a fost difuzat deputaților în chiar ziua votului, așadar, cu nerespectarea termenului, prevăzut de Regulamentul Camerei Deputaților, de cel puțin 5 zile înainte de data stabilită pentru dezbateră proiectului de lege sau a propunerii legislative în plenul Camerei Deputaților, fapt care ar aduce atingere prevederilor art. 1 alin. (3) și alin. (5) din Constituție, Curtea Constituțională a stabilit, prin Decizia nr. 633 din 12 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1020 din 29 noiembrie 2018, paragraful 267, Decizia nr. 650 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 7 februarie 2019, paragrafele 214—216, sau Decizia nr. 250 din 19 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 3 mai 2018, paragraful 45, că nerespectarea termenului de depunere a raportului constituie o problemă de aplicare a regulamentelor celor două Camere. Cu alte cuvinte, obiectul criticii de neconstituționalitate îl constituie, de fapt, modul în care, ulterior prezentării raportului de către Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, au fost respectate normele și procedurile parlamentare de adoptare a legii. Or, în măsura în care dispozițiile regulamentare invocate în susținerea criticilor nu au relevanță constituțională, nefiind consacrate expres sau implicit într-o normă constituțională, aspectele invocate de autorii sesizării nu constituie probleme de constituționalitate, ci de aplicare a normelor regulamentare (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012).

123. Aceste considerente menționate la paragraful anterior sunt aplicabile *mutatis mutandis* în prezenta cauză, deoarece au vizat o lege aflată în procedură de urgență, aprobată ca atare, astfel că, prin respectarea art. 76 alin. (3) din Constituție, termenele au putut fi scurtate, iar modul în care au fost comprimate și intervalele de timp rezultate sunt chestiuni de aplicare a regulamentelor parlamentare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, precitată, paragraful 63). Or, așa cum a stabilit Curtea în mod constant în jurisprudența sa, nu este de competența Curții Constituționale verificarea modului în care au fost aplicate prevederile regulamentare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 44 din 8 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 10 august 1993, Decizia nr. 68 din 23 noiembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 19 ianuarie 1994, Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 22 din 27 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 7 aprilie 1994, Decizia nr. 98 din 25 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 31 octombrie 1995, Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, Decizia nr. 1.466 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 21 decembrie 2009, Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012, Decizia nr. 738 din 19 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din 8 octombrie 2012, Decizia nr. 260 din

8 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 11 mai 2015, paragraful 18, Decizia nr. 223 din 13 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 6 mai 2016, paragrafele 33 și 34, sau Decizia nr. 583 din 25 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 4 octombrie 2018, paragraful 116).

124. Invocarea de către autorii obiecției de neconstituționalitate a considerentelor care au condus la soluția de admitere a obiecției de neconstituționalitate pronunțate prin Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, precitată, nu are relevanță în prezenta cauză. Astfel, așa cum a precizat Curtea la paragraful 70 al deciziei menționate, cu toate că procedura de urgență nu a fost cerută/aprobată, totuși procedura de adoptare a legii supuse controlului de constituționalitate a fost una de urgență (deoarece constituirea comisiei permanente de întocmire a raportului, întocmirea raportului în paralel cu desfășurarea lucrărilor plenului/în pauza luată, luarea unei pauze a plenului pentru a permite finalizarea raportului și adoptarea legii au avut loc în aceeași ședință a plenului Camerei parlamentare), ceea ce a condus la nerespectarea dispozițiilor art. 76 alin. (3) din Constituție.

125. Or, spre deosebire de această situație, în cauza de față, din analiza parcursului legislativ al Legii privind organizarea judiciară, rezultă că procedura de urgență a fost solicitată de către inițiator și aprobată de către Parlament, în conformitate cu dispozițiile art. 76 alin. (3) din Constituție, astfel că susținerea privind încălcarea procedurii de adoptare a legii criticate, prin raportare la dispozițiile constituționale, este neîntemeiată.

126. **Cu privire la critica referitoare la adoptarea legii fără avizul Comisiei Europene pentru Democrație prin Drept a Consiliului Europei (Comisia de la Veneția)**, se reține că acest aviz se emite în temeiul competenței principale a Comisiei de la Veneția de a oferi statelor membre solicitante consiliere legală, sub forma opiniilor legale/avizelor exprimate cu privire la proiecte de acte normative sau legislație aflată în vigoare, care este supusă revizuirii. Așa cum a reținut Curtea Constituțională prin Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 15 februarie 2018, paragrafele 54 și 55, sau prin Decizia nr. 61 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 6 martie 2018, paragraful 64, sesizarea Comisiei de la Veneția se realizează de statul membru (parlamentul național, guvernul sau șeful statului), în temeiul art. 3 pct. 2 din Statutul Comisiei Europene pentru Democrație prin Drept, adoptat de Comitetul de Miniștri la 21 februarie 2002, la cea de-a 78-a Reuniune a Miniștrilor adjuncți.

127. Curtea constată că problema ridicată de autorii obiecției de neconstituționalitate — adoptarea unei legi fără a se aștepta avizul solicitat al Comisiei de la Veneția — nu constituie o problemă de constituționalitate a actului normativ astfel adoptat, ci o problemă de oportunitate a adoptării legii criticate; astfel, recomandările formulate de forul internațional ar fi putut fi utile legiuitorului, în procedura parlamentară de elaborare sau modificare a cadrului legislativ, Curtea Constituțională fiind abilitată la efectuarea unui control de conformitate a actului normativ adoptat de Parlament cu Legea fundamentală, și nicidecum la verificarea oportunității unei soluții legislative sau alteia, aspecte care intră în marja de apreciere a legiuitorului, în cadrul politicii sale în materia legilor justiției (a se vedea, în același sens, Decizia nr. 357 din 30 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 8 iunie 2018, paragrafele 15 și 16, sau Decizia nr. 385 din 5 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 13 iunie 2018, paragrafele 29 și 30).

128. Or, potrivit competenței sale constituționale, Curtea se poate pronunța doar asupra aspectelor care țin de constituționalitatea actului normativ criticat și, prin urmare, nu

poate primi critica privind neconstituționalitatea legii adoptate în lipsa avizului Comisiei de la Veneția.

(2.2.) Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă

129. În ceea ce privește prevederile **art. 13 din lege** se susține, în esență, că menționarea respectării „*principiului continuității*” este imprecisă, nefiind clar dacă se referă la principiul continuității activității de judecată sau la principiul continuității completului de judecată.

130. Curtea observă că textul criticat se regăsește în prezent într-o formă identică în actuala Lege nr. 304/2004, constituind una dintre regulile ce stau la baza asigurării caracterului echitabil al desfășurării procesului. Nu se poate reține pretinsa lipsă de precizie în condițiile în care atât Codul de procedură civilă, cât și cel de procedură penală conțin prevederi care explicitează acest concept, permițând aplicarea acestuia în cadrul diverselor tipuri de procese. Este vorba despre art. 19 din Codul de procedură civilă, cu denumirea marginală „*Continuitatea*”, care prevede că judecătorul investit cu soluționarea cauzei nu poate fi înlocuit pe durata procesului decât pentru motive temeinice, în condițiile legii, și despre art. 353 alin. (10) din Codul de procedură penală, care se referă la principiul continuității completului, în virtutea căruia este necesar ca aceiași judecători să facă parte din complet la toate termenele de judecată într-o anumită etapă procesuală în care se află judecata.

131. În ceea ce privește prevederile **art. 15 alin. (1) din lege** se susține că textul este ambiguu, întrucât s-ar înțelege că ședințele nu pot fi înregistrate atât audio, cât și video, ci doar alternativ, fie audio, fie video, ceea ce ar fi absurd, întrucât o simplă înregistrare video nu ar fi utilă fără înregistrarea audio a acesteia. O astfel de neclaritate ar putea afecta însăși modalitatea de desfășurare a justiției.

132. Curtea constată că și acest articol există în prezent în cuprinsul Legii nr. 304/2004, republicată, la art. 13 alin. (1), servind drept fundament pentru regulile procedurale conținute în Codul de procedură civilă și penală care instituie obligația instanțelor de a înregistra ședințele de judecată. În acest sens sunt art. 231 din Codul de procedură de civilă în Codul de procedură, care prevede, subsecvent, și posibilitatea părților de a solicita și de a obține copii electronice ale acestor înregistrări, respectiv art. 369 din Codul de procedură penală, care, de altfel, face referire la înregistrarea desfășurării ședinței de judecată doar cu mijloace tehnice audio, în condițiile în care în etapa urmării penale audierea suspectului sau, după caz, a inculpatului [art. 110 alin. (5)], a persoanei vătămate [art. 111 alin. (4)] și a martorilor [art. 123 alin. (2)] se consemnează prin „*înregistrare audio sau audiovideo*”.

133. Așadar, dincolo de utilizarea conjuncției disjunctive „sau”, care ar putea sugera existența unor noțiuni care impun necesitatea alegerii doar a uneia, cu excluderea obligatorie a celeilalte, Curtea observă că legiuitorul a particularizat prevederile generice cuprinse în textul de lege criticat în cauză, în funcție de specificitățile și nevoile procedurale ale domeniului penal, respectiv civil, procedura jurisdicțională aplicabilă în cadrul proceselor fiind reglementată, sub acest aspect, în dispozițiile corespunzătoare mai sus menționate. Prin urmare, nu se poate reține pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (5) și ale art. 124 din Constituție.

134. În ceea ce privește prevederile **art. 21 alin. (6) din lege** se susține că acestea ar nesocoti prevederile art. 1 alin. (3) și (5) și ale art. 124 din Constituție, deoarece, în situația în care ar fi mai mulți judecători care și-ar exprima acordul pentru această repartizare, nu există niciun criteriu obiectiv, clar, stabilit de lege după care președintele Înaltei Curți să facă propunerea de repartizare, în afară de criteriul subiectiv al preferinței acestuia, fiind afectate independența judecătorilor și principiul egalității în drepturi.

135. Față de aceste critici, Curtea observă că autorii sesizării sunt nemulțumiți de absența din cuprinsul textului de lege criticat a unor criterii în baza cărora președintele Înaltei Curți să facă propunerea de repartizare a judecătorilor de la o secție la alta și tind la completarea acestuia, fără să evidențieze veritabile critici de neconstituționalitate. Curtea constată că textul nu este de natură să afecteze independența și imparțialitatea judecătorilor, asupra acestora neexercitându-se niciun fel de presiune/influență exterioară care să aducă atingere acestor valori constituționale. Repartizarea de la o secție la alta este justificată de nevoia asigurării celerității în soluționarea cauzelor, în pofida existenței unui volum ridicat de activitate la nivelul uneia dintre secții, durata pentru care se face este strict determinată, de maximum un an, și, de asemenea, se realizează numai cu acordul judecătorului. Ca atare, nu pot fi reținute criticile formulate.

136. În ceea ce privește prevederile **art. 28 din lege**, autorii sesizării consideră, în esență, că este important pentru completul de 5 judecători să-și poată schimba jurisprudența în condiții mai lesnicioase decât o întregă secție a Înaltei Curți de Casație și Justiție. Se susține că a condiționa aceasta de acordul Secțiilor Unite ar putea afecta independența membrilor completului de 5 judecători. De asemenea, se încalcă prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție referitoare la accesul liber la justiție și judecarea cauzei într-un termen rezonabil, pentru că instituie o procedură mai greoaie pentru schimbarea propriei jurisprudențe pentru un complet de judecată.

137. Analizând aceste critici, Curtea constată că nu poate fi reținută critica formulată, care pornește de la o apreciere personală a autorilor sesizării, care consideră că jurisprudența completului de 5 judecători ar trebui să se poată modifica într-o modalitate mai facilă decât jurisprudența unei întregi secții a Înaltei Curți. Ținând cont de competența acestor completuri de 5 judecători, stabilită de art. 26 alin. (1) și (2) din legea criticată, Curtea reține însă că este firesc ca jurisprudența acestora să se poată modifica în aceleași condiții cu cea a unei secții. Aceasta, deoarece completurile de 5 judecători soluționează căile de atac introduse împotriva diverselor tipuri de hotărâri pronunțate de completurile unei întregi secții, anume secția penală. Astfel, completurile de 5 judecători judecă apelurile împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, judecă recursurile în casație împotriva hotărârilor pronunțate în apel de completurile de 5 judecători după admiterea în principiu, soluționează contestațiile împotriva încheierilor pronunțate în cursul judecății în primă instanță de Secția penală a Înaltei Curți de Casație și Justiție sau soluționează recursurile împotriva hotărârilor de respingere a cererilor de sesizare a Curții Constituționale pronunțate de Secția penală, când judecă în primă instanță. Prin urmare, nu se poate reține pretinsa neconstituționalitate a textului criticat.

138. Nici criticile referitoare la pretinsa încălcare a dreptului de acces liber la justiție și a dreptului la apărare, întrucât textul de lege criticat precizează în mod explicit faptul că procesul în cursul judecării căruia se ridică problema revirimentului jurisprudențial al completului de 5 judecători este întrerupt până la pronunțarea asupra sesizării privind schimbarea jurisprudenței, judecata urmând să continue după ce se pronunță Secțiile Unite ale Înaltei Curți de Casație și Justiție. În plus, Curtea Constituțională reține că părțile din dosarul a cărui judecată a fost întreruptă vor fi citate în fața Secțiilor Unite, astfel că vor putea să pună concluzii cu privire la problema în discuție.

139. În ceea ce privește prevederile **art. 30 alin. (1) din lege** se susține că sunt diminuate puterile Colegiului de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție și se creează confuzie cu atribuțiile care ar trebui să revină în mod normal adunării generale, încălcându-se prevederile art. 1 alin. (3) și (5) și art. 124 alin. (3) din Constituție. Prin legea criticată, colegiului de conducere a Înaltei Curți îi este diminuată puterea prin faptul că

acesta hotărăște doar cu privire la problemele generale de conducere. Se intră astfel pe domeniul de competență al adunării generale, fiind încălcat art. 124 din Constituție, și este neclar ce rol mai poate avea în aceste condiții adunarea generală.

140. Curtea observă că afirmațiile autorilor sesizării nu susțin pretinsa neconstituționalitate a prevederii de lege criticate, având în vedere că atribuțiile colegiului de conducere și cele ale adunării generale sunt distinct individualizate în cuprinsul legii, diferențiindu-se net și acoperind problematici clar determinate. Astfel, atribuțiile Colegiului de conducere al Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt enumerate la art. 31 alin. (1) din lege, iar cele ale adunării generale a judecătorilor Înaltei Curți sunt precizate expres la art. 32 alin. (2) din lege. Astfel, în esență, colegiul de conducere aprobă Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă, precum și statele de funcții și de personal ale Înaltei Curți de Casație și Justiție; aprobă înființarea completurilor de judecată, compunerea acestora și listele de permanență corespunzătoare; organizează și supraveghează rezolvarea petițiilor; propune proiectul de buget al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Adunarea generală a judecătorilor se întrunește pentru aprobarea raportului anual de activitate; aprobarea proiectului de buget al Înaltei Curți de Casație și Justiție; alegerea și revocarea membrilor aleși ai colegiului de conducere al Înaltei Curți; alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii; consultarea judecătorilor cu privire la măsurile necesare pentru buna desfășurare a activității Înaltei Curți de Casație și Justiție; îndeplinirea altor atribuții prevăzute de lege sau regulamente.

141. Din examinarea acestor dispoziții legale Curtea constată că nu se pot reține niciun fel de suprapuneri care să genereze confuzii și nici nu se poate ajunge la concluzia că ar fi diminuată puterea colegiului de conducere, cu consecința încălcării art. 124 din Constituție.

142. În ceea ce privește prevederile **art. 30 alin. (3), ale art. 54 alin. (2), ale art. 82 alin. (2), ale art. 90 alin. (2), ale art. 97 alin. (2) și ale art. 107 alin. (2) din lege** se critică, în esență, faptul că includerea de drept în colegiul de conducere a președintelui, a vicepreședinților, a președinților de secții și alegerea unui număr foarte mic de alți magistrați în adunarea generală sunt de natură să transforme colegiile de conducere în echipa de suport a președinților de instanță, cu încălcarea prevederilor art. 1 alin. (3) și ale art. 124 alin. (3) din Constituție. Or, componenta decizională ar trebui să revină tuturor judecătorilor și să poată fi exercitată prin reprezentanți democratic aleși, neconstituționalitatea prevederilor fiind evidentă, întrucât este afectată în substanță însăși independența judecătorilor. Același critici vizează și colegiile de conducere ale parchetelor.

143. Curtea observă că, în conformitate cu prevederile art. 48 alin. (1) din legea criticată, președinții instanțelor exercită atribuții manageriale, în scopul organizării eficiente a activității acestora. De asemenea, potrivit art. 51 alin. (5) din lege, președinții și vicepreședinții instanțelor judecătorești iau măsuri pentru organizarea și buna funcționare a instanțelor pe care le conduc și, după caz, a instanțelor din circumscriptiile acestora, asigură și verifică respectarea obligațiilor statutare și a regulamentelor de către judecători și personalul auxiliar de specialitate.

144. Colegiile de conducere ale instanțelor hotărăsc cu privire la problemele generale de conducere ale instanței, emițând avize cu privire la înființarea secțiilor curților de apel și ale instanțelor din circumscripția acestora, a completurilor specializate și a celorlalte completuri ale secțiilor curților de apel și ale instanțelor din circumscripția acestora, precum și cu privire la componența acestora, în raport cu volumul de activitate, ținând seama de nevoile instanței și de specializarea judecătorilor (art. 45 și art. 54 din legea criticată).

145. Față de atribuțiile exercitate, Curtea constată că nu se poate reține referirea la pretinsa încălcare a independenței judecătorilor, atribut constituțional ce semnifică deplina capacitate a acestora de a îndeplini actul jurisdicțional în absența oricăror influențe exterioare care să denatureze caracterul echitabil al procesului. Afirmațiile autorilor sesizării în sensul că includerea în colegiul de conducere al instanțelor, respectiv al parchetelor a președinților, respectiv a procurorilor-șefi ar transforma colegiul de conducere într-un paravan pentru președintele acestuia nu reprezintă altceva decât aprecieri personale ale acestora, care nu își găsesc suport în textele de lege criticate.

146. Susținerea autorilor sesizării în sensul că, pentru a se evita ocuparea pe perioadă nelimitată a unui loc în colegiul de conducere de aceeași judecători, se impune limitarea mandatelor membrilor aleși ai colegiului, astfel încât toți judecătorii să fie încurajați și motivați să participe la luarea deciziei, reprezintă expunerea viziunii proprii asupra modului în care acest aspect ar fi trebuit reglementat, ca expresie a nemulțumirii față de soluția legislativă aleasă de legiuitor.

147. Tot astfel, autorii tind spre modificarea soluției legislative preconizate de legiuitor prin legea supusă controlului de constituționalitate și afirmațiile potrivit cărora ar trebui acordată judecătorilor din fiecare instanță libertatea de a decide care sunt judecătorii ce îi vor reprezenta în colegiul de conducere, pentru că în reglementarea criticată se ajunge la o componență nedemocratică a colegiilor de conducere a instanțelor/Înaltei Curți de Casație și Justiție/Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, micșorându-se numărul membrilor aleși de adunările generale, și la creșterea influenței președinților.

148. În ceea ce privește prevederile **art. 30 alin. (5) din lege**, Curtea reține că se critică posibilitatea Colegiului de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție de a funcționa fără numărul legal de membri, pe durată nedeterminată, susținându-se că prevederile citate sunt neclare, impredictibile și creează instabilitate, întrucât extinderea perioadei de funcționare fără numărul legal de membri ar putea avea loc la nesfârșit, ceea ce ar putea afecta actul de înfăptuire a justiției la nivelul cel mai înalt.

149. Curtea constată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate formulată. În acest sens observă că, pentru ipoteza în care, din motive obiective, colegiul de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție nu se poate constitui cu numărul legal de membri aleși, textul instituie un remediu temporar, care să facă posibilă funcționarea acestui organism esențial pentru asigurarea eficienței instanței sub aspect administrativ și organizatoric. Astfel, componența colegiului de conducere va fi completată cu acel judecător care are cea mai mare vechime în funcția de judecător din cadrul secției. Intervalul în care acesta va avea calitatea de membru al colegiului de conducere rezultă în mod inechivoc din trimiterea expresă pe care textul de lege criticat o face la dispozițiile alin. (3) și (4) ale art. 30, potrivit cărora membrii colegiului de conducere sunt aleși pe o perioadă de 3 ani în adunarea generală a judecătorilor, iar în caz de vacantare a unui loc de membru ales se vor organiza alegeri pentru desemnarea unui nou membru, în termen de cel mult 30 de zile de la vacantare. Așadar, nu este vorba despre o perioadă indefinită, așa cum susțin autorii sesizării, întrucât interpretarea coroborată a prevederilor legale menționate conduce la individualizarea unui moment cert și determinat în mod inechivoc până la care Colegiul de conducere a Înaltei Curți de Casație și Justiție va cuprinde o persoană care nu face parte dintre membrii aleși potrivit legii.

150. Prin urmare, nu se pune problema încălcării standardelor de calitate a legii din perspectiva preciziei și a clarității și nici nu se poate reține o încălcare a prevederilor art. 124 din Constituție privitoare la înfăptuirea justiției.

151. În ceea ce privește **art. 31 alin. (4) teza a doua, art. 54 alin. (5) teza a doua, art. 82 alin. (3) teza a doua, art. 90 alin. (3) teza a doua, art. 97 alin. (3) teza a doua din lege**, se susține că prevederile legale care conferă caracter decisiv, în caz de paritate de voturi, votului președintelui instanțelor, procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și procurorilor șefi ai Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism în cadrul colegiilor de conducere afectează independența judecătorilor și principiul egalității în drepturi. Se arată că președintele nu ar trebui să aibă un vot mai puternic decât al celorlalți membri, acesta fiind un membru al colegiului de conducere care nu ar trebui să aibă mai multe drepturi decât ceilalți membri raportat la ponderea votului, iar situațiile de blocaj ar trebui depășite cu tact, prin ajungerea rațională la cea mai bună soluție, nicidecum prin potențarea votului președintelui.

152. Curtea constată că aceste critici nu pot fi reținute, neridicând o problemă de constituționalitate. Regula de care autorii sesizării sunt nemulțumiți are rolul de a oferi o soluție de deblocare a unor situații care ar putea conduce la disfuncționalități grave în activitatea instanțelor și a parchetelor, în considerarea faptului că președintele instanței/procurorul șef al parchetului este cel care are și atribuții manageriale, cunoscând cel mai bine realitățile și nevoile instituției.

153. În acest sens, Curtea observă că, prin Decizia nr. 1.558 din 18 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 856 din data de 9 decembrie 2009, a constatat neconstituționalitatea prevederilor art. 40 din Regulamentul ședințelor comune ale Camerei Deputaților și Senatului, potrivit cărora, în caz de paritate de voturi, votul președintelui care conduce lucrările ședinței comune este decisiv. Pentru a pronunța această soluție Curtea a reținut că membrii Parlamentului, în virtutea mandatului reprezentativ conferit de art. 69 alin. (1) din Constituție și îndeplinind o demnitate publică prin care reprezintă poporul, sunt în serviciul acestuia, astfel că, prin votul său, președintele nu poate dispune hotărâtor.

154. În cazul de față situația este esențialmente diferită, colegiul de conducere al instanțelor și parchetelor fiind constituit în paradigma actelor administrative necesar a fi emise în vederea bunei și eficienței organizării și funcționării a instanțelor și, respectiv, a parchetelor. Soluția Curții Constituționale mai sus citate avea în vedere adoptarea de către Parlament a legilor, a regulamentelor și a hotărârilor Parlamentului prin votul exprimat de senatori și deputați în virtutea calității lor de reprezentanți prin intermediul cărora poporul exercită suveranitatea națională, conform art. 2 alin. (1) din Constituție. Or, nu poate fi extrapolată soluția pronunțată de Curtea Constituțională cu privire la ipoteza avută în vedere de autorii sesizării.

155. În ceea ce privește prevederile **art. 34 alin. (3) și art. 57 din lege**, se critică lipsa unor criterii clare, predictibile și obiective în schimbarea membrilor completurilor de judecată la Înalta Curte de Casație și Justiție și la celelalte instanțe. Se susține că criteriile pe baza cărora se poate face schimbarea membrilor completurilor de judecată ar trebui indicate în lege, iar nu în actul normativ cu forță juridică inferioară. Instituția modificării completului trebuie să fie foarte clar reglementată, iar situațiile în care se poate proceda la schimbarea membrilor unui complet trebuie să fie restrictive, deoarece măsura înlocuirii unui judecător reprezintă o afectare a independenței sale, creând premisele ca un judecător să fie schimbat dintr-un complet de judecată în mod abuziv, fără criterii legale din completurile de judecată.

156. Față de aceste critici, Curtea constată faptul că, în ceea ce privește completurile de 5 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție, art. 36 alin. (4) din legea supusă controlului de constituționalitate stabilește expres care sunt situațiile în care se poate dispune înlocuirea membrilor, și

anume incompatibilitatea sau absența, spre deosebire de textele de lege criticate, referitoare la schimbarea membrilor celorlalte completuri de judecată la Înalta Curte de Casație și Justiție și la celelalte instanțe, nu reprezintă o problemă de constituționalitate, ci de consecvență redacțională, care excedează competenței de control exercitat de Curtea Constituțională, astfel că afirmația autorilor sesizării în sensul că aceste criterii ar trebui prevăzute și în cazul celorlalte completuri de la nivelul Înaltei Curți, precum și al celorlalte instanțe din sistem reprezintă o simplă propunere de ameliorare a stilului redacțional prin adoptarea unei soluții unitare.

157. Curtea reține că textele de lege criticate nu sunt susceptibile să conducă la schimbarea abuzivă a judecătorilor din componența completului, contrar celor susținute în critica formulată. Aceasta deoarece ambele articole vizate impun o triplă condiționalitate, precizând că acest demers se realizează: (i) numai „*in mod excepțional*”; (ii) pe baza unor criterii obiective; (iii) aceste criterii obiective vor fi de natură să excludă înlocuirea arbitrară a judecătorilor din complet — mențiune definitorie pentru calificarea acestui demers. O atare precizare fermă la nivelul legii conduce la concluzia că prevederile de lege criticate nu aduc atingere independenței judecătorilor, schimbarea nefiind nicidecum discreționară, ci bazată pe motive obiective, astfel că nu ar putea fi luată în discuție ipoteza ca schimbarea componenței completului să fi fost făcută cu scopul de a fi influențată soluția pronunțată în cauză prin hotărârea judecătorească, așa cum sugerează autorii sesizării.

158. Prin Decizia nr. 71 din 9 februarie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 539 din 25 mai 2021, paragraful 30, sau Decizia nr. 758 din 9 noiembrie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 14 ianuarie 2022, paragraful 17, Curtea a arătat, referindu-se la modul concret de desemnare a membrilor completului, că „ori de câte ori o lege nu reglementează o anumită procedură de aducere la îndeplinire a unei măsuri/finalități prevăzute prin lege, revine actului administrativ normativ să o reglementeze, fără ca un asemenea procedeu să poată fi echivalat cu o adăugare la lege. În situația în care autoritatea administrativă emitentă a stabilit o anumită modalitate de desemnare a membrilor unor completuri cu privire la care legea nu dispune nimic, (...) aceasta are o marjă de apreciere ce nu poate fi contestată din perspectiva relației dintre un act de reglementare primar și unul secundar”.

159. Aceste considerații sunt pe deplin aplicabile și în ceea ce privește schimbarea componenței completurilor, în sensul că această competență revine, fără îndoială, colegiului de conducere, care va ține seama de existența criteriilor obiective stabilite de Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, nefiind necesar ca acestea să fie prevăzute în lege, ca act de reglementare primară. De altfel, nu există niciun temei legal care să susțină afirmația autorilor sesizării în sensul că ar fi posibilă schimbarea discreționară a membrilor completurilor, ipotezele în care este necesară înlocuirea acestora rezultând din situații obiective, generate de incidente procedurale precum incompatibilitatea și abținerea ori de intervenirea unor împrejurări cum ar fi promovarea, pensionarea, pierderea calității de magistrat prin demisie sau excludere din magistratură etc.

160. Totodată, prin Decizia nr. 470 din 8 iulie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1164 din 8 decembrie 2021, Curtea Constituțională s-a pronunțat cu privire la sintagma „*cu excepția situațiilor în care judecătorul nu poate participa la judecată din motive obiective*”, cuprinsă de art. 11 din Legea nr. 304/2004 care consacra principiul continuității, criticată, cu acel prilej, pe considerentul că ar fi lipsită de precizie și ar genera ambiguitate, aplicare discreționară, subiectivism și abuz. Curtea a constatat (paragraful 27 din decizia precitată) că

lipsa enumerării, în cuprinsul legii, a acestor motive obiective nu poate conduce la neconstituționalitatea textului de lege criticat, deoarece legiuitorul nici nu ar fi putut să prevadă, în mod exhaustiv, aceste situații obiective. Din acest motiv, dispozițiile art. 52 alin. (1) teza finală din Legea nr. 303/2004 (similare celor din legea criticată în speță) prevăd că schimbarea membrilor completurilor se face în mod excepțional, pe baza criteriilor obiective stabilite de Regulamentul de ordine interioară a instanțelor judecătorești.

161. Nu se poate reține nici susținerea că s-ar nesocoti prevederile art. 126 alin. (4) din Constituție, potrivit căruia compunerea Înaltei Curți de Casație și Justiție și regulile de funcționare a acesteia se stabilesc prin lege organică, întrucât schimbarea membrilor unui complet de judecată din cadrul unei secții a instanței supreme nu pune în discuție compunerea acesteia, care rămâne nealterată, ci reprezintă o simplă reconfigurare în interiorul structurilor deja reglementate prin lege.

162. În ceea ce privește prevederile **art. 36 alin. (3) și (8) din lege**, Curtea observă că se critică lipsa unor criterii clare, predictibile și obiective, contrar prevederilor art. 1 alin. (3)—(5) și ale art. 124 din Constituție, susținându-se că formarea completurilor de 5 judecători pe baza criteriilor prevăzute în Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție este discutabilă, pentru că poate genera desemnare arbitrară. Criteriile trebuie să fie clare și prevăzute în lege. Un aspect atât de important al activității judiciare nu ar trebui adoptat prin act administrativ normativ inferior, ci prin lege. Se poate altera procesul desemnării membrilor completurilor de 5 judecători cu scopul influențării actului de justiție, afectându-se ideea de justiție imparțială, înfăptuită de judecători în numele legii, cu aplicarea legii, iar nu a unor regulamente.

163. Curtea constată că un raționament similar celui dezvoltat la punctul precedent este valabil și în acest caz. Absența din cuprinsul legii a unor prevederi care să precizeze criteriile obiective în baza cărora judecători din cadrul secțiilor civile și de contencios administrativ și fiscal să fie desemnați în completurile de 5 judecători nu reprezintă o problemă de constituționalitate, atâta vreme cât legea este cea care instituie condiția esențială pe care aceste criterii trebuie să o îndeplinească, și anume să fie de natură să excludă desemnarea arbitrară.

164. Este adevărat că Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție este un act de reglementare secundară, act de executare a legii, însă nu se poate susține că dispozițiile criticate conferă autorității care aprobă acest regulament o competență de legiferare cu privire la compunerea completurilor de 5 judecători, deoarece nu există nicio prevedere constituțională sau vreo exigență rezultată din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale care să impună ca desemnarea membrilor completurilor să se realizeze în mod direct prin lege. În acest sens, sunt aplicabile *mutatis mutandis* cele reținute de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 71 din 9 februarie 2021, citată la punctul anterior.

165. În ceea ce privește prevederile **art. 45 alin. (1) și (2) din legea criticată**, se susține că art. 45 alin. (2) din legea criticată este în contradicție cu art. 45 alin. (1), încălcându-se prevederile art. 1 alin. (3)—(5) din Constituție. Astfel, completurile specializate ale curților de apel și ale instanțelor din circumscripția lor se pot stabili, conform art. 45 alin. (1) din lege, de către președintele instanțelor, la propunerea colegiului de conducere, dar în situația în care constituirea unor completuri specializate la curțile de apel și tribunale este impusă chiar prin legea contestată, ele se înființează prin hotărâre a secției pentru judecători din Consiliul Superior al Magistraturii, astfel cum prevede art. 45 alin. (2) din lege. Se critică existența a două

soluții diferite pentru situații similare, arătând că, pentru identitate de rațiune, ar trebui reținută aceeași soluție.

166. Curtea constată că nu poate fi reținută critica formulată, întrucât diferența de reglementare este justificată de rațiunea pentru care se înființează, în cadrul secțiilor, completurile specializate. Astfel, art. 45 alin. (1) din legea criticată are în vedere situația în care necesitatea constituirii unor astfel de completuri este determinată de complexitatea și numărul cauzelor, așa cum prevede art. 39 alin. (2) din lege, care permite crearea unor astfel de completuri specializate în cauze civile, cauze penale, cauze cu minori și de familie, cauze de contencios administrativ și fiscal, cauze privind conflicte de muncă și asigurări sociale, cauze civile izvorând din exploatarea unei întreprinderi, insolvență, concurență neloială sau pentru alte materii, cauze maritime și fluviale. Faptul că, potrivit art. 45 alin. (1) din lege, aceste completuri specializate se înființează „de președintele instanței, la propunerea colegiului de conducere al fiecărei instanțe” se justifică prin faptul că aceștia sunt în măsură să aprecieze dacă elementele menționate, respectiv complexitatea și numărului cauzelor, sunt de natură să justifice crearea unor completuri specializate.

167. În schimb, situația este diferită atunci când prin legi speciale se impune, cu caracter obligatoriu, instituirea unor completuri specializate, fiind justificat ca, de data aceasta, crearea lor să emane de la o autoritate superioară, urmând ca înființarea lor să se realizeze prin hotărâre a Secției pentru judecători a Consiliului Superior al Magistraturii, la propunerea președintelui instanței.

168. În ceea ce privește prevederile **art. 58 alin. (4) și (5) din lege**, se critică faptul că sistemul de repartizare aleatorie va fi auditat extern doar sub aspect tehnic, nu și sub aspectul posibilităților eludării ale sistemului prin intervenție umană, ceea ce face ca această auditare să nu își poată atinge obiectivul exprimat la alin. (5), adică identificarea și remedierea vulnerabilităților sistemului inclusiv sub aspectul vicierei sau influențării repartizării aleatorii. Se susține că se încalcă altfel art. 124 alin. (2) din Constituție potrivit căruia justiția este imparțială și poate fi afectată întreaga credibilitate a sistemului judiciar.

169. Curtea constată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate, în condițiile în care scopul auditului este precizat chiar în art. 58 alin. (5) din lege și constă în identificarea și remedierea vulnerabilităților sistemului inclusiv sub aspectul vicierei sau al influențării repartizării aleatorii, fără ca textul legal să facă vreo distincție, astfel că pot fi avute în vedere inclusiv vulnerabilitățile determinate de intervenția factorului uman, care ar putea vicia sau influența repartizarea aleatorie a cauzelor. Prin intermediul auditului de natură tehnică, prevederile de lege criticate nu exclud, așadar, constatarea unor deficiențe ale sistemului informatic care să permită astfel de acțiuni umane, urmând ca eventualele abateri concrete și punctuale de la regula repartizării aleatorii să facă obiectul controlului efectuat de Inspekția Judiciară, căreia legea îi conferă competențe explicite în acest sens.

170. În ceea ce privește prevederile referitoare la detașarea ofițerilor și agenților de poliție judiciară la parchete, se susține că **art. 70 și art. 159 din lege** sunt contrare art. 1 alin. (3) și (5), art. 131 alin. (1) și (3), precum și art. 148 din Constituție.

171. În acest sens, se arată că, potrivit art. 70 alin. (5) din legea criticată, organizarea și funcționarea poliției judiciare se stabilesc prin lege specială. Această lege specială nu există nici în stadiul de proiect. Se susține că reglementarea este de natură să anihileze capacitatea deja redusă a procurorilor de a efectua o anchetă efectivă și eficientă în cauzele complexe, cu grad mare de dificultate și importanță. În acest fel sunt afectate anchetele sub coordonarea și supravegherea procurorilor de la parchetele de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, curțile de apel, tribunalele și judecătorii.

172. Cu privire la art. 159 din lege, se susține că organizarea poliției judiciare prin ordin comun al procurorului general și al ministrului afacerilor interne este neconstituțională, nepredictibilă, lăsată la îndemâna unui politician. Situația aceasta se întinde până la adoptarea la o dată incertă a unei legi speciale. Or, activitatea poliției judiciare este extrem de importantă, de interes public, pentru că poate viza afectarea unor drepturi și libertăți fundamentale și, de aceea, este important ca această activitate să fie reglementată prin act normativ de nivel superior, adică prin lege. Se arată că, drept urmare a ordinului comun al procurorului general și al ministrului afacerilor interne, ministrul afacerilor interne poate influența major, după interesele sale politice, activitatea poliției judiciare, ceea ce este absolut inadmisibil într-un stat de drept. Astfel este afectat și rolul Ministerului Public în apărarea ordinii de drept, iar conducerea și supravegherea de către procurori a activității de cercetare penală a poliției judiciare nu se vor mai realiza în temeiul legii, cum impune Constituția, ci în temeiul unui ordin comun, la dispoziția unui om politic.

173. Curtea constată că nu este întemeiată critica de neconstituționalitate, întrucât autorii sesizării pornesc de la o premisă eronată, centrându-și susținerile pe neconstituționalitatea organizării poliției judiciare prin ordin comun al procurorului general și al ministrului afacerilor interne, deși prevederile de lege criticate au în vedere doar reglementarea măsurilor de cooperare pentru desemnarea ofițerilor și agenților de poliție judiciară în vederea desfășurării activităților de cercetare penală (este vorba despre cooperarea celor două instituții implicate, respectiv Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și Ministerul Afacerilor Interne).

174. Nu se pune în discuție, așadar, organizarea în sine a poliției judiciare, care să fie imperios necesar să se realizeze prin lege adoptată de Parlament, ci doar colaborarea dintre instituțiile menționate în vederea desemnării ofițerilor și agenților de poliție judiciară pentru desfășurarea cercetării penale, în cadrul Ministerului Public, astfel că soluția aleasă de legiuitor, a reglementării prin ordin comun, nu este de natură să nesocotească dispozițiile constituționale invocate de autorii sesizării.

175. În acest context, Curtea reține că, în prezent, este în vigoare Legea nr. 364/2004 privind organizarea și funcționarea poliției judiciare, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 305 din 24 aprilie 2014, care detaliază modalitatea de constituire a poliției judiciare, condițiile în care ofițerii și agenții de poliție pot fi desemnați în poliția judiciară și felul în care aceștia își desfășoară activitatea.

176. Susținerea în sensul că organizarea unei poliții judiciare în cadrul Ministerului Public ar reprezenta soluția aptă să răspundă necesităților de eficiență și imparțialitate a îndeplinirii justiției în etapa urmăririi penale, precum și celelalte referitoare la necesitatea degrevării imediate a polițiștilor judiciari de orice atribuții care nu privesc activitatea de cercetare penală sau la faptul că evaluarea profesională a acestor lucrători de poliție judiciară ar trebui să fie în competența parchetelor care exercită coordonarea, controlul și conducerea activităților de cercetare penală reprezintă chestiuni de opțiune legislativă, exprimând concepția autorilor sesizării asupra problematicei analizate.

177. În ceea ce privește prevederile **art. 68 alin. (3) și (4) din lege**, se susține, în esență, că posibilitatea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și a procurorilor șefi ai Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism de a infirma motivat toate măsurile și soluțiile adoptate de procurorii din subordine, de la orice palier al parchetelor, reprezintă o încălcare evidentă a independenței acestora, putând afecta totodată caracterul efectiv al anchetelor, strângerea probelor și celeritatea procedurilor.

178. Curtea constată că nu poate fi reținută critica formulată. În legea supusă în cauza de față controlului de constituționalitate se precizează, la art. 68 alin. (2), că procurorul poate contesta la Secția pentru procurori a Consiliului Superior al Magistraturii,

în cadrul procedurii de apărare a independenței și imparțialității procurorilor, măsura dispusă de procurorul ierarhic superior, astfel că intervenția procurorului ierarhic superior, în orice formă, în efectuarea și supravegherea urmăririi penale sau în adoptarea soluției poate fi censurată de autoritatea cea mai înaltă, înzestrată cu atribuții privitoare la garantarea și asigurarea independenței justiției.

179. Afirmția autorilor sesizării în sensul că legea criticată intenționează să creeze mecanisme de control politic asupra dosarelor penale, având în vedere că procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și procurorii șefi ai Direcției Naționale Anticorupție și Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sunt numiți politic reprezintă o simplă apreciere de ordin personal, fără suport în realitate, iar susținerea că remediile existente în prezent sunt suficiente și elimină posibilitatea ca un singur om, numit politic, să intervină în dosarele instrumentate de toți procurorii ține de opțiunea legislativă pe care autorii sesizării o consideră mai adecvată, nepunând probleme de constituționalitate.

180. În ceea ce privește prevederile **art. 93 din lege**, se susține că acestea afectează independența și activitatea Direcției Naționale Anticorupție, întrucât se elimină prevederea din legislația în vigoare potrivit căreia Direcția Națională Anticorupție este independentă în raport cu instanțele judecătorești și cu parchetele de pe lângă acestea, precum și în relațiile cu celelalte autorități publice, fiind înlăturată, totodată, și independența de natură financiară pe care aceste structuri ar trebui să o aibă. Se mai susține că prin legea supusă controlului de constituționalitate s-ar fi putut corecta problemele generate de Legea nr. 49/2022 prin care a fost desființată formal Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție (SIJ), probleme semnalate prin avizul Comisiei de la Veneția nr. 1.079/21 martie 2022, emis ulterior adoptării legii menționate. Autorii sesizării se referă în primul rând la afectarea nejustificată a competenței Direcției Naționale Anticorupție prin preluarea competenței de anchetare a magistraților și atribuirea ei unor procurori „anume desemnați”.

181. Curtea constată că nici aceste critici nu pot fi reținute. Reține, în acest sens, că, legea criticată precizează în mod explicit, în art. 66 alin. (4), faptul că „*parchetele sunt independente în relațiile cu instanțele judecătorești, precum și cu celelalte autorități publice*”. Această prevedere este în mod evident valabilă și în ceea ce privește Direcția Națională Anticorupție, care, potrivit art. 93 alin. (1) din lege, funcționează în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ca structură autonomă, cu personalitate juridică, specializată în combaterea infracțiunilor de corupție. Mai mult, susținerile autorilor sunt combătute chiar de prevederea cuprinsă în articolul la care autorii sesizării fac referire. Astfel, art. 93 alin. (1) teza a doua statuează că Direcția Națională Anticorupție „*se bucură de independență operațională și funcțională*”.

182. De altfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a analizat problematica statutului procurorului, inclusiv din perspectiva antamată de autorii sesizării. Astfel, Curtea a constatat că statutul procurorului este determinat de dispozițiile art. 132 din Constituție, care stabilesc că procurorii își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic, sub autoritatea ministrului justiției. Din acest text constituțional rezultă, fără dubiu, o legătură a Ministerului Public cu puterea executivă. Curtea a observat că Ministerul Public face parte, potrivit Constituției, din „*autoritatea judecătorească*”. Totuși, el reprezintă o magistratură specială, care nu îndeplinește atribuții de natură jurisdicțională (Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, sau Decizia nr. 259 din 24 septembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 770 din 23 octombrie 2002).

183. Și Curtea Europeană a Drepturilor Omului a subliniat că, în România, procurorii, acționând în calitate de reprezentanți

ai Ministerului Public, subordonați, mai întâi, procurorului general, apoi ministrului justiției, nu îndeplinesc condiția de independență în raport cu puterea executivă; or, independența față de executiv este inclusă printre garanțiile pe care le presupune noțiunea de „magistrat”, în sensul art. 5 paragraful 3 din Convenție. În consecință, Curtea a constatat că procurorii nu pot invoca o poziție de independență, asemenea judecătorilor, din moment ce activitatea acestora se desfășoară sub control ierarhic și sub autoritatea ministrului justiției.

184. Curtea a mai constatat că, în temeiul Constituției și al Legii nr. 304/2004, procurorii din fiecare parchet sunt subordonați conducătorului parchetului respectiv, iar conducătorul unui parchet este subordonat conducătorului parchetului ierarhic superior din aceeași circumscriptie; dispozițiile procurorului ierarhic superior, date în scris și în conformitate cu legea, sunt obligatorii pentru procurorii din subordine; soluțiile adoptate de procuror pot fi infirmate motivat de către procurorul ierarhic superior, când sunt apreciate ca fiind nelegale sau netemeinice, iar lucrările repartizate unui procuror pot fi trecute altui procuror.

185. Totodată, Curtea a reținut că procurorii nu pot invoca o poziție de independență, asemenea judecătorilor, din moment ce activitatea acestora se desfășoară sub control ierarhic și sub autoritatea ministrului justiției (Decizia nr. 358 din 30 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 7 iunie 2018, paragraful 89). Prin urmare, având în vedere că procurorul nu este independent în structura Ministerului Public, ci subordonat ierarhic, Curtea a reținut că nu se pot reglementa garanții aferente imparțialității obiective care ar afecta în substanța sa conceptul constituțional de control ierarhic.

186. Referitor la problema înființării Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție (SIJ), Curtea Constituțională a apreciat, prin Decizia nr. 137 din 13 martie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 295 din 17 aprilie 2019, că ține de competența exclusivă a statului român stabilirea modului de organizare, funcționare și delimitare a competențelor între diferitele structuri ale organelor de urmărire penală.

187. Tot astfel, prin Decizia nr. 88 din 9 martie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 243 din 11 martie 2022, Curtea Constituțională a constatat că Legea privind desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală (devenită Legea nr. 49/2022), prin care s-au abrogat expres dispozițiile de lege referitoare la înființarea SIJ, este constituțională, întrucât opțiunea legiuitorului de a înființa sau desființa diverse structuri de parchet corespunde competenței sale constituționale de legiferare în domeniul sistemului judiciar.

192. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată de 57 de deputați și constată că Legea privind organizarea judiciară, în ansamblul său, precum și dispozițiile art. 13, art. 15 alin. (1), art. 21 alin. (6), art. 28, art. 30 alin. (1), (3) și (5), art. 31 alin. (4) teza a doua, art. 34 alin. (3), art. 36 alin. (3) și (8), art. 45 alin. (1), (2) și (4), art. 54 alin. (2) și (5), art. 57, art. 58 alin. (4) și (5), art. 68 alin. (3) și (4), art. 70, art. 82 alin. (2) și alin. (3) teza a doua, art. 90 alin. (2) și alin. (3) teza a doua, art. 93, art. 97 alin. (2) și alin. (3) teza a doua, art. 107 alin. (2), art. 115 alin. (1), art. 150 și art. 159 din aceasta sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

188. În ceea ce privește prevederile **art. 115 alin. (1) din lege**, sunt criticate întrucât conducerea Institutului Național al Magistraturii nu mai este realizată de Colegiul științific, ci de directorul Institutului Național al Magistraturii. În felul acesta, rolul Institutului Național al Magistraturii și, mai ales, al Consiliului științific este slăbit, toată puterea decizională concentrându-se în mâna unui singur om. Se mai critică faptul că Institutul Național al Magistraturii este eliminat complet din procedura de promovare a judecătorilor la Înalta Curte de Casație și Justiție sau din procedura de selecție a inspectorilor judiciari. De asemenea, alte concursuri nu se vor mai organiza de Consiliul Superior al Magistraturii prin Institutul Național al Magistraturii, ci se vor organiza direct de către Consiliul Superior al Magistraturii, care va putea solicita sprijinul Institutului Național al Magistraturii doar dacă va dori. Nici componența unor comisii de concurs nu mai este desemnată de către Consiliul științific al Institutului Național al Magistraturii, ci de către Consiliul Superior al Magistraturii. Așadar, Consiliul Superior al Magistraturii își întărește puterea asupra Institutului Național al Magistraturii.

189. Curtea constată că toate susținerile autorilor sesizării referitoare la modul de conducere a Institutului Național al Magistraturii, precum și la raporturile dintre acesta și Consiliul Superior al Magistraturii prin prisma importanței unuia sau a celuilalt în procedura organizării diverselor concursuri în cadrul profesiei de magistrat nu reprezintă veritabile critici de neconstituționalitate, ci simple aprecieri cu privire la soluția legislativă aleasă de legiuitor și nemulțumiri legate de eficiența în viitor a acesteia.

190. În ceea ce privește prevederile **art. 150 din lege**, se arată că funcția de asistent al judecătorului nu are niciun fel de statut legal. Întrucât asistentul judecătorului are rolul de a-l sprijini pe judecător în îndeplinirea de către acesta a atribuțiilor sale judiciare, desfășurându-și activitatea sub îndrumarea și supravegherea judecătorului, se susține că prezența sa în preajma judecătorului nu poate fi lăsată la voia întâmplării, fiind necesar un statut riguros, reglementat prin lege.

191. Curtea constată că prevederile de lege criticate se rezumă la a introduce în legislație o nouă profesie juridică, precizând că reglementarea detaliată a acesteia urmează să se realizeze printr-o lege specială. Susținerile autorilor sesizării nu argumentează un posibil viciu de neconstituționalitate, ci se constituie într-o simplă remarcă referitoare la caracterul generic și enunțiativ al textului de lege citat. Curtea observă însă că nu se poate desprinde din conținutul acestora vreo nesocotire a dispozițiilor constituționale referitoare la caracterul de stat de drept al statului român ori a celor care dispun cu privire la înfăptuirea justiției.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 523

din 9 noiembrie 2022

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind organizarea judiciară

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii privind organizarea judiciară, obiecție formulată de 38 de deputați.

2. Cu Adresa nr. 2/9009 din 20 octombrie 2022, secretarul general al Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale sesizarea formulată de 38 de deputați referitoare la neconstituționalitatea Legii privind organizarea judiciară, adoptată de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 17 octombrie 2022, sesizare intitulată de autorii acesteia „Cerere de extindere din oficiu a controlului de constituționalitate determinat de obiecțiile de neconstituționalitate formulate”.

3. Obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.485 din 20 octombrie 2022 și constituie obiectul Dosarului nr. 2.348A/2022.

4. În motivarea obiecției de neconstituționalitate autorii sesizării invocă doar critici de neconstituționalitate extrinsecă, referitoare la procedura de adoptare a Legii privind organizarea judiciară. Astfel, se susține că prin modul de desfășurare a ședinței plenului Senatului din 17 octombrie 2022 și de adoptare a legii au fost încălcate flagrant garanțiile constituționale privind procedura de adoptare a legilor, așa cum sunt prevăzute în art. 74 alin. (1) din Constituție, în ceea ce privește dreptul la dezbateri, dreptul de susținere de amendamente și principiul „majoritatea decide, opoziția se exprimă”, respectiv în art. 76 alin. (1) și (3) din Constituție, sub aspectul adoptării legii într-o procedură de urgență ad-hoc neprevăzută de Regulamentul Senatului.

5. De asemenea, se susține că au fost încălcate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității și supremația Constituției, ale art. 2 în ceea ce privește substituirea Biroului permanent organului reprezentativ care exercită legitim suveranitatea națională, ale art. 8 referitor la pluralismul politic, precum și ale art. 64 alin. (1), potrivit căruia organizarea și funcționarea Senatului se stabilesc doar prin regulament propriu, nu prin acte ale structurilor componente.

6. Astfel, din coroborarea prevederilor art. 64 alin. (1) și ale art. 76 alin. (3) din Constituție, rezultă că o lege organică aflată într-o procedură de urgență nu poate fi adoptată decât în condițiile prevăzute expres și detaliat în Regulamentul Senatului. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, în vederea adoptării unui act normativ coerent și fundamentat, din punctul de vedere al organizării procedurii de lucru, Parlamentul trebuie să dea dovadă de suplețe și flexibilitate, în limitele Constituției și ale regulamentelor parlamentare (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 828 din 13 decembrie 2017, paragraful 51, sau Decizia nr. 261 din 5 mai 2022). Cu alte cuvinte, suplețea, celeritatea, flexibilitatea, raționalizarea procedurii parlamentare se realizează cu respectarea exigențelor procedurale stabilite prin Constituție. Marja largă de apreciere a organelor de lucru

ale Parlamentului nu poate depăși însă cadrul constituțional existent.

7. Cadrul regulamentar de adoptare a legilor aflate în procedura de urgență este prevăzut în art. 89 alin. (2), art. 94, 113—118 și altele din Regulamentul Senatului. Desfășurarea ședințelor Senatului, respectiv procedura de vot în cazul adoptării legilor organice în procedura de urgență sunt reglementate detaliat în art. 122—148 din Regulamentul Senatului. Relevante sub aspectul criticilor de neconstituționalitate formulate sunt prevederile referitoare la dezbateri pe articole a proiectului legislativ, dezbateri amendamentelor și supunerea acestora la vot în mod distinct, respectiv la votul final asupra proiectului rezultat din dezbateri pe articole.

8. Or, legea care face obiectul sesizării de neconstituționalitate a fost adoptată într-o procedură ad-hoc, neprevăzută de Regulamentul Senatului, stabilită de către Biroul permanent, care și-a arogat astfel competențe de legiferare care constituțional sunt rezervate doar Senatului. În acest sens, autorii sesizării precizează că stabilirea procedurii de desfășurare a ședinței din 17 octombrie 2022 prin Hotărârea nr. 27 din 19 septembrie 2022, ca fiind în sistem „hibrid”, având drept consecință limitarea procesului democratic al dezbaterii parlamentare, nu este o simplă problemă de aplicare sau interpretare a Regulamentului Senatului, care nu ar fi supusă controlului Curții Constituționale. Astfel, prin emiterea acestei hotărâri, Biroul permanent s-a substituit Senatului, singurul care, potrivit art. 64 alin. (1) din Constituție, își poate stabili organizarea și funcționarea prin regulament, și, în același timp, a condus la exercitarea suveranității naționale în nume propriu de către un grup de 13 persoane, membri ai acestei structuri parlamentare, contrar prevederilor art. 2 alin. (2) din Constituție. Astfel, art. 111 din Regulamentul Senatului reglementează procedura legislativă aplicabilă în situații excepționale, care, la rândul ei, este o procedură excepțională, pusă în practică în caz de epidemii, pandemii, fenomene naturale extreme, cutremure, acte de terorism și alte situații care fac imposibilă prezența parlamentarilor la sediul Senatului. În aceste situații excepționale, declarate ca atare de Biroul permanent, „ședințele plenului Senatului se vor desfășura prin mijloace electronice, printr-o procedură care va fi stabilită prin hotărâre a Biroului permanent al Senatului”. Rezultă că în art. 111 din regulamentul menționat s-a prevăzut procedura legislativă propriu-zisă, iar prin art. 136 din același regulament s-a reglementat exclusiv procedura de desfășurare a ședinței prin mijloace electronice, adică s-au stabilit aspectele tehnice presupuse de situația excepțională, care urmează să fie stabilite de Biroul permanent. Totodată, potrivit art. 137 din Regulamentul Senatului, procedura prevăzută la art. 136 alin. (1) se poate aplica și în alte situații, pentru o perioadă limitată, stabilită prin hotărârea Biroului permanent al Senatului și adoptată cu acordul prealabil al Comitetului liderilor grupurilor parlamentare.

9. După cum se observă, în alte situații decât cele excepționale, Biroul permanent al Senatului poate stabili, potrivit art. 137 din Regulamentul Senatului, ca ședința să se desfășoare prin mijloace electronice, acestei ședințe fiindu-i aplicabile doar procedurile tehnice adoptate de Biroul permanent potrivit art. 136, iar nicidecum și procedura legislativă propriu-zisă excepțională, prevăzută la art. 111 din același regulament. Astfel, ceea ce s-a delegat, prin regulamentul amintit, către Biroul permanent este exclusiv posibilitatea de a stabili normele tehnice legate de desfășurarea ședințelor prin mijloace electronice, la distanță, respectiv chestiuni care țin de mijlocul

electronic folosit, soluția informatică etc., iar nicidecum procedura propriu-zisă de legiferare, care, potrivit art. 64 alin. (1) din Constituție, nu poate fi reglementată decât prin Regulamentul Senatului, votat cu majoritatea prevăzută de art. 76 alin. (1) din Constituție.

10. De altfel, asupra tuturor acestor aspecte Curtea Constituțională s-a pronunțat, în sensul arătat, chiar când a verificat constituționalitatea Hotărârii nr. 16/2020 pentru completarea Regulamentului Senatului. Astfel, prin Decizia nr. 156 din 6 mai 2020, Curtea Constituțională a stabilit că „delegarea dispusă prin textul regulamentului nu privește elementele fundamentale ale dezbaterii parlamentare, ci aspecte tehnice ce țin de modul de desfășurare a ședințelor comisiilor permanente sau a ședințelor de plen”, arătând, în același timp, că prin această delegare nu se încalcă principiul constituțional al pluralismului politic prevăzut de art. 8 din Constituție, decât în măsura în care Biroul permanent va acționa cu încălcarea normelor de loialitate constituțională și, prin actul adoptat, va afecta elementele fundamentale ale dezbaterii parlamentare generic exprimate în principiul „opoziția se exprimă, iar majoritatea decide”, prezumând că orice entitate, inclusiv Biroul permanent, va acționa cu respectarea normelor de loialitate constituțională, astfel că nu va depăși limitele delegării acordate și nu va adopta acte neconstituționale.

11. Or, prezumția de comportament loial constituțional a fost încălcată în mod flagrant de către Biroul permanent atunci când prin Hotărârea nr. 37 din 19 septembrie 2022 a prevăzut că procedura de legiferare pentru ședința din 17 octombrie 2022 va fi aceea prevăzută la anexa nr. 1 la Hotărârea Biroului permanent nr. 19/2022, precum și atunci când prin această ultimă hotărâre a reglementat o procedură de legiferare neprevăzută și nereglementată de Regulamentul Senatului (sistem mixt de prezentă, fizic și online) și a extins procedura excepțională de legiferare arătată la art. 111 și la alte situații decât cele excepționale menționate explicit în art. 136, depășind astfel limitele delegării.

12. Respectarea dispozițiilor art. 75 și ale art. 76 alin. (3) din Constituție reprezintă fundamentul dezbaterilor democratice din Parlament, care, prin substratul lor de valoare, presupun un schimb de idei între cei ce exercită suveranitatea națională. Evitarea sau limitarea dezbaterilor parlamentare printr-un abuz de competență, fără a respecta prevederile constituționale exprese în acest sens, denotă o atingere adusă înseși unei valori fundamentale a statului, și anume caracterului său democratic. Dezbaterile parlamentare în forma lor comună/generală sunt în mod intrinsec legate de democrație, astfel că orice abatere de la aceasta trebuie să fie realizată numai în condițiile și limitele stabilite prin Constituție. Nesocotirea acestei valori supreme plasează destinatarul normei juridice într-o situație de perpetuă insecuritate juridică.

13. Așadar, deși la o primă vedere pare că Senatul nu a respectat doar un aspect procedural, poate formal, în realitate, consecințele pe care această neregularitate le implică sunt grave, afectând ideea de democrație și de securitate juridică în substanța lor. Totodată, astfel cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, în domeniul dreptului parlamentar, principala consecință a naturii electivă a mandatului reprezentativ și a pluralismului politic o constituie principiul pe care doctrina l-a consacrat în mod sugestiv, „majoritatea decide, opoziția se exprimă”. Regula majorității implică, în mod necesar, în cadrul procedurilor parlamentare, evitarea oricăror mijloace care ar conduce la o manifestare abuzivă din partea majorității sau a oricăror mijloace obstrucționiste care ar avea drept scop împiedicarea desfășurării normale a procedurii parlamentare (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 649 din 24 octombrie 2018). Or, principiul „majoritatea decide, opoziția se exprimă” implică, în mod necesar, un echilibru între necesitatea de exprimare a poziției minorității politice cu privire la o anumită problemă și evitarea folosirii mijloacelor de obstrucție, în scopul asigurării, pe de-o parte, a confruntării politice din Parlament, deci a caracterului contradictoriu al dezbaterilor, și, pe de altă parte, a îndeplinirii de

către acesta a competențelor sale constituționale și legale. Cu alte cuvinte, parlamentarii, fie că provin din rândul majorității, fie că provin din cel al opoziției, trebuie să se abțină de la exercitarea abuzivă a drepturilor procedurale și să respecte o regulă de proporționalitate, de natură să asigure adoptarea deciziilor ca urmare a unei dezbateri publice prealabile. Atât în procesul legislativ, cât și în activitatea de control parlamentar asupra Guvernului sau în realizarea celorlalte atribuții constituționale, parlamentarii, în exercitarea mandatului, sunt, potrivit prevederilor art. 69 alin. (1) din Legea fundamentală, „în serviciul poporului”. Dezbaterile parlamentare a problemelor importante ale națiunii trebuie să asigure respectarea valorilor supreme consacrate de Legea fundamentală, precum statul de drept, pluralismul politic și democrația constituțională. Acesta este motivul pentru care Curtea Constituțională a considerat că sunt necesare exercitarea cu bună-credință a drepturilor și a obligațiilor constituționale atât de către majoritatea, cât și de minoritatea parlamentară, precum și cultivarea unei conduite a dialogului politic, care să nu excludă aprioric consensul, chiar dacă motivațiile sunt diferite, atunci când miza este interesul major al națiunii (a se vedea în acest sens Decizia nr. 209 din 7 martie 2012).

14. Tot astfel, prin Decizia nr. 156 din 6 mai 2020, Curtea Constituțională a arătat că atribuția Biroului permanent de a stabili procedura tehnică de desfășurare a ședințelor în sistem electronic nu vizează exercitarea suveranității naționale sau exercitarea suveranității în nume propriu de către un grup, constituit în Biroul permanent al unei Camere, decât în măsura în care acesta se limitează la luarea acestei decizii ca fiind o măsură tehnică și urgentă ce asigură continuitatea funcționării Parlamentului, premisă necesară exercitării suveranității naționale de către Parlament. Cum Biroul permanent a stabilit o procedură propriu-zisă de legiferare, cu caracter excepțional, cu limitarea dezbaterii parlamentare, contrar prevederilor art. 64 alin. (1) și ale art. 76 din Constituție și prevederilor Regulamentului Senatului, acesta s-a comportat practic ca însuși Senatul, exercitând astfel în nume propriu suveranitatea națională, contrar art. 2 din Constituție potrivit căruia suveranitatea se exercită doar prin organele reprezentative constituite prin alegeri. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, art. 74 din Constituție privind inițiativa legislativă acoperă și dreptul de a depune, de a dezbate și de a susține amendamente de către senatori și deputați (Decizia nr. 474 din 28 iunie 2016, paragraful 37, sau Decizia nr. 137 din 20 martie 2018, paragraful 46). Prin Decizia nr. 156 din 6 mai 2020, Curtea Constituțională a stabilit că procedura de desfășurare a ședinței prin mijloace electronice reprezintă, astfel cum s-a arătat, un set de măsuri cu caracter organizatoric, care nu vizează dreptul senatorilor de a depune amendamente, drept intrinsec legat de mandatul de putere publică cu care aceștia sunt învestiți. În realitate însă, întrucât Biroul permanent a reglementat la fel ca pentru situații excepționale chiar elementele fundamentale ale dezbaterii parlamentare, dreptul senatorilor de a susține amendamentele și de a vota asupra lor potrivit procedurii de adoptare a legilor în regim de urgență a fost anulat, fiind astfel încălcată și această componentă a art. 74 alin. (1) din Constituție.

15. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele de vedere asupra acesteia.

16. **Președintele Senatului** a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, prin Adresa nr. 2.776 din 1 noiembrie 2022, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.749 din 2 noiembrie 2022, prin care apreciază, în esență, că obiecția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece nu a fost formulată de un număr de cel puțin 50 de deputați sau 25 de senatori, ci de 38 de deputați. Astfel, din perspectiva exigențelor constituționale prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi, în ceea ce privește titularul dreptului de sesizare, obiecția de neconstituționalitate formulată este inadmisibilă.

17. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, prin Adresa nr. 2/9448 din 1 noiembrie 2022, înregistrată la Curtea Constituțională cu

nr. 7.729 din aceeași dată, prin care apreciază, în esență, că obiecția de neconstituționalitate este inadmisibilă, din perspectiva exigențelor constituționale prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi, în ceea ce privește titularul dreptului de sesizare. Astfel, sesizarea nu a fost formulată de un număr de cel puțin 50 de deputați sau 25 de senatori, ci, după cum rezultă din documentul intitulat „Tabel cu semnatarii sesizării de neconstituționalitate”, atașat sesizării, aceasta a fost semnată de 38 de deputați, obiecția de neconstituționalitate formulată fiind, astfel, inadmisibilă.

18. **Guvernul** a comunicat Curții Constituționale punctul său de vedere, prin Adresa nr. 5/7.802/2022, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.805 din 3 noiembrie 2022, prin care apreciază că obiecția de neconstituționalitate este inadmisibilă, nefiind îndeplinită condiția de admisibilitate referitoare la titularul dreptului de sesizare a Curții Constituționale.

19. La dosar, 2 persoane fizice, în calitate de cetățeni, au depus memoriile *amicus curiae* prin care susțin neconstituționalitatea Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Senatului, președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea privind organizarea judiciară, adoptată de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 17 octombrie 2022.

21. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține că legea criticată contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit căruia „*în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”, ale art. 2 privind suveranitatea, ale art. 8 privind pluralismul politic, ale art. 64 alin. (1) privind stabilirea prin regulament a organizării și funcționării Camerelor Parlamentului, ale art. 74 alin. (1) privind inițiativa legislativă, ale art. 75 privind sesizarea Camerelor și ale art. 76 privind adoptarea legilor și a hotărârilor.

22. Referitor la actul de sesizare, Curtea reține că, în prezentul dosar, secretarul general al Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale, prin Adresa nr. 2/9009 din 20 octombrie 2022, sesizarea formulată de 38 de deputați referitoare la neconstituționalitatea Legii privind organizarea judiciară, adoptată de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 17 octombrie 2022, sesizare intitulată de autorii acesteia „Cerere de extindere din oficiu a controlului de constituționalitate determinat de obiecțiile de neconstituționalitate formulate”. Având în vedere că temeiul invocat de autorii sesizării îl reprezintă art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care consacră controlul de constituționalitate *a priori*, Curtea constată că

26. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, obiecția de neconstituționalitate a Legii privind organizarea judiciară, obiecție formulată de 38 de deputați.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

sesizarea celor 38 de deputați, care formează obiectul prezentului dosar, este distinctă de sesizarea celor 57 de deputați, sesizare privind tot neconstituționalitatea Legii privind organizarea judiciară, trimisă la Curtea Constituțională de secretarul general al Camerei Deputaților cu Adresa nr. 2/9011 din 20 octombrie 2022 și care formează obiectul Dosarului nr. 2.347A/2022.

23. **Analizând admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate**, Curtea reține că verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, trebuie realizată sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legii sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordine, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea în acest sens Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27).

24. Sub aspectul titularului dreptului de sesizare, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate care formează obiectul Dosarului nr. 2.348A/2022 a fost formulată de un număr de 38 de deputați. Or, potrivit art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor, înainte de promulgarea acestora, „*la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori*”. Astfel, Curtea observă că dispozițiile constituționale enumeră expres și limitativ titularii dreptului de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*. Prin urmare, în cazul de față, întrucât sesizarea Curții Constituționale asupra neconstituționalității Legii privind organizarea judiciară, lege nepromulgată, s-a făcut de către 38 de deputați, iar nu de către cel puțin 50 de deputați, așa cum prevede expres Constituția, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate nu îndeplinește condiția de admisibilitate prevăzută de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, referitor la titularii dreptului de a sesiza Curtea Constituțională (a se vedea în același sens Decizia nr. 247 din 4 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 31 mai 2022).

25. Astfel, constatarea neîndeplinirii condiției de admisibilitate referitoare la titularii sesizării Curții Constituționale are efecte dirimante asupra obiecției de neconstituționalitate, făcând inutilă analiza celorlalte condiții de admisibilitate a acesteia.

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 524

din 9 noiembrie 2022

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii, în ansamblul său, precum și a dispozițiilor art. 8 alin. (3), art. 14 alin. (3) și (4), art. 22 alin. (3), art. 27 alin. (2), art. 29 alin. (1), art. 31 alin. (1), art. 40, art. 41, art. 49 alin. (5) și alin. (7)—(9), art. 51 alin. (3), art. 53 alin. (2), art. 57 alin. (4) și (6) și ale art. 59 alin. (3) din aceasta

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scântei	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii, obiecție formulată de 57 de deputați.

2. Obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.486 din 20 octombrie 2022 și constituie obiectul Dosarului nr. 2349A/2022.

3. În motivarea obiecției de neconstituționalitate, autorii sesizării invocă critici de neconstituționalitate extrinsecă, precum și critici de neconstituționalitate intrinsecă.

4. Referitor la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, se susține că legea supusă controlului de constituționalitate a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3)—(5), ale art. 69 alin. (2), ale art. 75, ale art. 76 alin. (3) și ale art. 148 din Constituție.

5. Astfel, conform art. 70 alin. (2) din Regulamentul Camerei Deputaților și art. 89 alin. (2) din Regulamentul Senatului, raportul va fi difuzat deputaților, respectiv senatorilor, cu cel puțin 3 zile înainte de data stabilită pentru dezbateră proiectului de lege sau a propunerii legislative în plenul Camerei respective. Întrucât statul de drept se întemeiază pe domnia legii, respectarea normelor legale reprezintă o obligație care incumbă tuturor cetățenilor români, precum și tuturor autorităților publice. Activitatea autorității legiuitoare este, de asemenea, subsumată obligației expuse mai sus, fiind reglementată prin regulamentele proprii de organizare și funcționare. Respectarea dispozițiilor regulamentare este fundamentală pentru buna desfășurare a activității de legiferare în România. Orice lege trebuie adoptată în condiții de deplină transparență, prin voința politică exprimată conform propriei conștiințe a fiecărui membru al corpului legiuitor, după studiul aprofundat al normelor supuse dezbaterii parlamentare. Pentru formarea voinței politice a fiecărui membru al Parlamentului, Regulamentul Camerei Deputaților și Regulamentul Senatului prevăd un termen de 3 zile de la data la care comisia de specialitate avizează prin raport legea până la dezbateră acesteia în ședința Camerei Deputaților sau a Senatului.

6. Aceste dispoziții imperative au fost încălcate cu privire la legea supusă controlului de constituționalitate, deoarece aceasta a fost avizată de comisia specială raportoare în data de 17 octombrie 2022 și în aceeași zi a fost dezbătută și aprobată în ședința Senatului. Aplicarea procedurii de dezbateră în

ședința Senatului în privința Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii (PI-x nr. 442/2022) în aceeași zi în care a fost avizată prin raport de comisia specială constituie o încălcare a Constituției, deoarece senatorii care nu au fost membri ai acestei comisii nu au avut posibilitatea de a-și forma opinia asupra propunerii legislative adoptate cu amendamente, de comisia specială, aflându-se în situația de a exercita un mandat imperativ, dând curs strict indicației partidelor din coaliția de guvernare. Termenul de 3 zile este imperativ, indiferent dacă este aplicată procedura ordinară de dezbateră sau procedura de urgență.

7. Totodată, se susține că legea dedusă controlului de constituționalitate contravine prevederilor art. 1 alin. (3) și (5), ale art. 75, ale art. 76 alin. (3) și ale art. 148 din Constituție în ceea ce privește desfășurarea procedurii parlamentare de adoptare a legilor. Astfel, adoptarea celor trei noi legi ale justiției — Legea privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legea privind organizarea judiciară și Legea privind Consiliul Superior al Magistraturii — a fost asumată de Guvernul României în primul rând pentru a corecta acele modificări nocive realizate în anul 2018, pentru a pune în acord legile cu practica recentă a Curții Constituționale, dar și pentru a aduce legislației îmbunătățiri care să permită îndeplinirea tuturor obiectivelor de referință stabilite în cadrul Mecanismului de cooperare și verificare (MCV). Prima formă a proiectelor a fost pusă în dezbateră publică în luna septembrie 2020, apoi a fost trimisă în procedură de avizare de către Ministerul Justiției la sfârșitul lunii martie 2021. Această formă a primit o caracterizare favorabilă din partea Comisiei Europene în Raportul MCV din iunie 2021. Din pricina blocajului politic, Guvernul instalat în noiembrie 2021 a reluat procedura, iar în luna iunie 2022 a făcut publice proiectele într-o variantă modificată, despre care ministrul justiției a afirmat că este agreată cu Comisia Europeană. În august 2022, Guvernul a aprobat cele trei proiecte cu multe modificări față de varianta din iunie și le-a trimis în Parlament spre dezbateră și adoptare într-o procedură de urgență, acestea fiind înregistrate la Parlament în prima zi a noii sesiuni parlamentare, la 1 septembrie 2022. Cele trei legi ale justiției au fost adoptate foarte rapid de Camera Deputaților (20 septembrie, 27 septembrie și 4 octombrie), în condițiile în care legile cuprind mai mult de 550 de articole plus anexe, iar opoziția a cerut în mod justificat mai mult timp pentru dezbateri. În acest interval de timp, o chestiune importantă care era reglementată de Legea privind organizarea judiciară, și anume existența Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție (SIIJ), a fost tranșată de Parlament prin adoptarea Legii nr. 49/2022, prin care s-a desființat în mod formal SIIJ, lege care a fost, la rândul ei, adoptată într-o procedură de urgență, fără a se aștepta publicarea avizului Comisiei de la Veneția nr. 1.079 din 21 martie 2022. Deși adoptarea celor trei noi legi ale justiției reprezenta o bună ocazie pentru a corecta legea de desființare a SIIJ în acord cu avizul sus-menționat al Comisiei de la Veneția, acest lucru nu s-a întâmplat. Mai mult decât atât, în ciuda asumării

obținerii avizului Comisiei de la Veneția, din programul de guvernare, pentru cele trei legi ale justiției, Guvernul nu a solicitat acest aviz, iar, în momentul în care Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei a sesizat Comisia de la Veneția în legătură cu cele trei legi ale justiției, ministrul justiției a declarat în mod explicit și repetat că nu așteaptă acest aviz, motivând că de adoptarea urgentă a legilor ar depinde ridicarea MCV și aderarea României la spațiul Schengen. Autorii obiecției susțin că, în realitate, motivul pentru care nu este așteptat acest aviz este simplu: cele trei proiecte votate nu doar că nu corectează aspectele criticate de Comisia de la Veneția prin Avizul nr. 1.079 din 21 martie 2022 referitor la legea pentru desființarea SIIJ, ci conțin foarte multe reglementări problematice care vin în contradicție flagrantă cu unele recomandări din cadrul MCV, cu mai multe avize ale Comisiei de la Veneția date în alte spețe și cu unele rapoarte ale Grupului de state împotriva corupției (GRECO). Cu alte cuvinte, în loc să îmbunătățească legislația și să reprezinte o reală reformă, aceste noi legi afectează independența și eficiența sistemului judiciar. Astfel, la 19 septembrie 2022, proiectul de lege criticat a primit raport favorabil de la Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru examinarea inițiativelor legislative din domeniul justiției, iar la 20 septembrie 2022 a fost adoptat de Camera Deputaților, în calitate de primă Cameră sesizată. Totodată, la 17 octombrie 2022 a avut loc dezbaterile în ședința Senatului, în aceeași zi în care a fost avizată prin raport de comisia specială, ceea ce constituie o încălcare a dispozițiilor constituționale invocate referitoare la procedura de adoptare a legilor.

8. În susținerea acestor critici de neconstituționalitate extrinsecă, se invocă jurisprudența Curții Constituționale, care, prin Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, paragraful 73, a statuat că principiul legalității, prevăzut de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, interpretat în coroborare cu celelalte principii subsumate statului de drept, reglementat de art. 1 alin. (3) din Constituție, impune ca atât exigențele de ordin procedural, cât și cele de ordin substanțial să fie respectate în cadrul legiferării. Regulile referitoare la fondul reglementărilor, procedurile de urmat, inclusiv solicitarea de avize de la instituțiile prevăzute de lege, nu sunt însă scopuri în sine, ci mijloace, instrumente pentru asigurarea dezideratului calității legii, o lege care să slujească cetățenilor, iar nu să creeze insecuritate juridică. În același sens, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 128 din 6 martie 2019, paragraful 32, sau Decizia nr. 139 din 13 martie 2019, paragraful 85. De asemenea, prin Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, paragrafele 74 și 75, Curtea a constatat că stabilirea unor reguli clare în privința procedurii legislative, inclusiv la nivelul Legii fundamentale, și respectarea regulilor astfel stabilite constituie o garanție împotriva abuzului de putere al majorității parlamentare, așadar, o garanție a democrației. În măsura în care normele privind procedura legislativă au consacrat constituțională, Curtea Constituțională este competentă să se pronunțe asupra modului în care legile adoptate de Parlament le respectă și să sancționeze în mod corespunzător încălcarea lor (a se vedea Decizia nr. 128 din 6 martie 2019, paragraful 33). Prin urmare, respectarea art. 75 și a art. 76 alin. (3) din Constituție reprezintă fundamentul dezbaterilor democratice din Parlament, care, prin substratul lor de valoare, presupun un schimb de idei între cei ce exercită suveranitatea națională. Evitarea sau limitarea dezbaterilor parlamentare prin scurtarea nejustificată a termenelor, fără a respecta prevederile constituționale exprimate în acest sens, denotă o atingere adusă înseși unei valori fundamentale a statului, și anume caracterului său democratic. Din punct de vedere axiologic, dezbaterile parlamentare în forma lor comună/generală sunt în mod intrinsec legate de democrație, astfel că orice abatere de la aceasta trebuie să fie

realizată numai în condițiile și limitele stabilite prin Constituție. Nesocotirea acestei valori supreme plasează destinatarul normei juridice într-o situație de perpetuă insecuritate juridică. Așadar, deși la o primă vedere pare că Parlamentul nu a respectat doar un aspect procedural, poate formal, în realitate, consecințele pe care această neregularitate le implică sunt grave, afectând ideea de democrație și de securitate juridică, în substanța lor.

9. În concluzie, autorii obiecției de neconstituționalitate susțin că o lege adoptată în astfel de condiții nu poate avea decât un caracter neconstituțional, prin încălcarea dispozițiilor constituționale atât ale art. 1 alin. (3), în componenta referitoare la democrație, și ale art. 1 alin. (5), în componenta referitoare la securitatea juridică a persoanei, cât și ale art. 75 și ale art. 76 alin. (3) privind desfășurarea procedurii parlamentare de adoptare a legilor.

10. Referitor la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, se susține că dispozițiile privind procedura de alegere a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii (art. 8—18), denumit în continuare CSM, din legea supusă controlului de constituționalitate încalcă prevederile art. 133 alin. (2) lit. a) din Constituție, potrivit cărora 14 dintre membrii CSM sunt aleși în adunările generale ale magistraților. Se susține, în primul rând, că prevederea alegerii separate, pe niveluri de instanțe și parchete, prin faptul că nu au dreptul de a candida toți magistrații, ci doar judecătorii/procurorii desemnați pentru a candida (fiind, așadar, un sistem condiționat), încalcă litera și spiritul textului constituțional invocat. Astfel, această formă de alegere a membrilor CSM nu este justificată, în condițiile în care fiecare membru ar trebui să reprezinte întregul sistem judiciar, iar nu doar pe judecătorii sau procurorii de la nivelul instanței/parchetului corespunzător gradului deținut. Se arată că a fost refuzată propunerea introducerii votului universal pentru judecători și procurori. În al doilea rând, se susține că alegerea magistratului care întrunește cel mai mare număr de voturi (iar nu a celui care întrunește votul majorității) încalcă, de asemenea, art. 1 alin. (3) din Constituție și principiul votului universal. Astfel, potrivit art. 8 alin. (3) din legea criticată, sunt aleși ca membri ai CSM doi judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv un procuror de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de la Direcția Națională Anticorupție ori de la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, care au obținut cel mai mare număr de voturi în adunările generale. În al treilea rând, se arată că, potrivit art. 14 alin. (3) și (4) din legea criticată, fiecare judecător și procuror votează un număr maxim de candidați egal cu numărul membrilor CSM, care reprezintă categoria de instanțe sau parchete la nivelul cărora judecătorul sau, după caz, procurorul își desfășoară activitatea, iar, în cazul în care au fost votate mai puține sau mai multe persoane, votul este nul. Or, faptul că magistrații sunt obligați să voteze exact numărul de membri ai CSM, votul anulându-se dacă sunt votați mai mulți sau mai puțini candidați, va determina magistrații să voteze persoane pe care nu le consideră reprezentative sau chiar să nu mai participe la procesul electoral, cu încălcarea art. 1 alin. (3) din Constituție.

11. Se mai susține că prevederile art. 22 alin. (3) din legea criticată contravin dispozițiilor art. 134 alin. (4) din Constituție, deoarece atribuțiile CSM pot fi stabilite doar prin lege și prin Constituție. Or, formularea prea generală a textului creează premisele unor repartizări de atribuții și, mai ales, ale unor excluderi ale unor membri de la luarea anumitor decizii.

12. Autorii sesizării de neconstituționalitate arată că prin prevederile care fărâmițează autoritatea de a lua decizii, în defavoarea CSM ca organism colegial, în privința unor amănunte cvasiprocedurale care se pot dovedi esențiale pentru sensul final al hotărârilor, legea criticată golește de conținut

dispozițiile art. 133 alin. (1) din Constituție privind rolul CSM, pentru motivele care urmează.

13. Potrivit prevederilor art. 27 alin. (2) din legea criticată, cvorumul de ședință poate coborî de la 15 membri la majoritatea membrilor, diferența între cele două praguri fiind nejustificat de mare, raportat la importanța hotărârilor dezbătute.

14. Totodată, potrivit art. 29 alin. (1) din legea criticată, membrii Plenului/secțiilor CSM hotărăsc situațiile în care ședințele nu sunt publice, deși legea ar trebui să fie cea care stabilește criteriile, ceea ce încalcă dispozițiile art. 1 alin. (3) din Constituție privind statul de drept.

15. De asemenea, autorii sesizării susțin că atribuțiile Plenului CSM sunt preluate de secțiile CSM, consecințele fiind, pe de o parte, diminuarea autorității hotărârilor organului decizional și, pe de altă parte, crearea de nuclee de decizie mult mai puțin reprezentative și afectarea unității și coerenței activității CSM. Astfel, art. 31 alin. (1), art. 40 și 41 prevăd atribuii extinse pentru secțiile CSM, în defavoarea Plenului. Or, funcționarea CSM în esență aproape exclusiv în secții încalcă arhitectura constituțională a acestei autorități colegiale, în care Plenul este forma de organizare adecvată constituțional. Prin urmare, dispozițiile art. 31 alin. (1), ale art. 40 și ale art. 41 din legea criticată încalcă prevederile art. 133 alin. (1) și ale art. 134 alin. (4) din Constituție, în raport cu separarea competențelor pe secții și cu lipsa unei căi de atac la Plenul CSM. Or, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a precizat, prin Decizia nr. 331 din 3 aprilie 2007, că dispozițiile art. 35, raportate la dispozițiile art. 27 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 dau expresie atribuțiilor CSM, așa cum au fost acestea reglementate prin art. 134 din Legea fundamentală. Se mai susține că, potrivit dispozițiilor exprese ale art. 134 alin. (2) din Constituție, doar atribuția de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor se realizează de CSM, prin secțiile sale. O astfel de precizare lipsește însă din cuprinsul art. 134 alin. (1) și (4) din Constituție, care statuează rolul CSM ca întreg, respectiv în Plenul său, în ceea ce privește adoptarea hotărârilor, în general (atât pentru propunerea către Președintele României a numirii în funcție a judecătorilor și a procurorilor, cu excepția celor stagiați, în condițiile legii, cât și pentru alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției). Separarea competențelor decizionale referitor la cariera magistraților nu ar trebui să afecteze rolul CSM, care, în componența sa plenară, reprezintă garantul independenței justiției, potrivit art. 133 alin. (1) din Constituție. Prin urmare, toate atribuțiile CSM care privesc aspectele generale și comune ale carierei magistraților și organizarea instanțelor și a parchetelor ar trebui să revină exclusiv competenței Plenului CSM. Deși există secții separate în privința judecătorilor sau a procurorilor, aceasta nu implică faptul că hotărârile pronunțate de aceste secții să fie definitive ori plângerile împotriva lor să fie soluționate tot de fiecare secție în cauză. Arhitectura constituțională a CSM, organ colegial, implică atacarea la Plen a hotărârilor fiecărei secții (cu excepția hotărârilor secțiilor disciplinare, tot ca urmare a excepției consacrate printr-un text constituțional). Singura formă prin care se poate efectua separarea strictă a carierelor judecătorilor și procurorilor, fără riscul declarării ca neconstituțională a unei astfel de modificări, o reprezintă o revizuire constituțională. În Franța sau Belgia, modele constituționale tradiționale și pentru România, președinții instanțelor supreme s-au pronunțat pentru unitatea magistraturii în cadrul aceluiași consiliu. Activitatea celor două secții ale CSM influențează (direct/indirect) întregul corp al magistraților, având în vedere legătura indisolubilă dintre judecători și procurori. Actualele reglementări ce vizează separația carierelor magistraților nu ar trebui să stea la baza unei segregării profesionale totale, în condițiile în care democrația prevede nu simpla coexistență a profesiilor, ci

conlucrarea profesională. În fapt, de cele mai multe ori, nu există o finalitate a muncii procurorilor în absența judecătorilor. Tot astfel, unui judecător îi este imposibil să judece o gamă variată de cauze în absența unui procuror. Din perspectiva impactului general al activității secțiilor CSM, este imposibil a se elabora un regulament de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat de Secția pentru judecători, fără a face referire la procurori/parchete; după cum este imposibil a se elabora un regulament de ordine interioară al parchetelor, fără a face referire la judecători/instanțe.

16. Autorii sesizării de neconstituționalitate susțin că mai multe dispoziții care reglementează procedura aplicabilă în materie disciplinară sunt de natură să limiteze drepturile procesuale ale magistraților vizați, pentru argumentele care urmează.

17. Inadmisibilitatea cererilor de intervenție accesorie în procedura disciplinară, prevăzută de art. 49 alin. (5) din legea criticată, conduce la aberații procedurale în fața instanței de cenzură competente, și anume Înalta Curte de Casație și Justiție, care judecă acțiunea disciplinară potrivit dreptului comun, încalcându-se, astfel, art. 1 alin. (3), art. 20 alin. (2), art. 21 alin. (2) și art. 124 alin. (3) din Constituție. Or, inadmisibilitatea formulării unor cereri de intervenție accesorie în fața secțiilor disciplinare ale CSM este neconstituțională, deoarece, prin raportare la rolul conferit de dispozițiile constituționale și legale, spre exemplu, asociațiile profesionale ale judecătorilor sau procurorilor ale căror membri sunt supuși unor proceduri disciplinare în fața secțiilor CSM, justifică un interes legitim, pretinzând respectarea dispozițiilor legale ca o condiție esențială pentru garantarea independenței justiției și respectarea statutului magistratului. Dreptul la un tribunal prezintă două aspecte, pe de o parte, include dreptul de acțiune în justiție, de a angaja o procedură în fața instanței, iar, pe de altă parte, dreptul de acces concret la un tribunal într-un proces pendinte, adică dreptul de a obține o decizie emisă de un tribunal, de a fi analizat dreptul pretins (hotărârile din 21 februarie 1975 și 1 martie 2002, pronunțate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în cauzele *Golder împotriva Regatului Unit și Kutic împotriva Croației*). Scopul unei asociații profesionale a magistraților, potrivit statutelor sale, este de a asigura că autoritatea judiciară își poate exercita misiunea în deplină independență, pentru apărarea intereselor profesionale ale membrilor sistemului judiciar (implicit ale membrilor asociației) și pentru asigurarea apărării libertăților și principiilor democratice. Dreptul la libertatea de asociere presupune nu doar lipsa unor restricții discriminatorii și nejustificate în ceea ce privește înființarea, înregistrarea, declararea și publicitatea anumitor categorii de organizații private, cum sunt și asociațiile profesionale ale magistraților, ci și lipsa oricăror restricții în exercitarea efectivă a drepturilor și intereselor legitime ale acestora (a se vedea Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene din 18 iunie 2020 pronunțată în Cauza C-78/18, *Comisia Europeană împotriva Ungariei*), între care se regăsește și dreptul la un proces echitabil și accesul liber la justiție, prevăzut de art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale. Potrivit Avizului nr. 23 (2020) — „Rolul asociațiilor judecătorilor în sprijinirea independenței judiciare”, emis de Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni (CCJE), „9. Toate asociațiile judecătorilor asigură o rețea și o platformă pentru comunicare între membrii lor. Principalele obiective ale majorității asociațiilor sunt promovarea și apărarea independenței judecătorilor și a statului de drept, precum și salvagardarea statutului și a condițiilor adecvate de muncă ale judecătorilor. Alte obiective importante privesc formarea judecătorilor, etica judecătorilor și contribuții privind reforma justiției și legislația. (...)”

18. De asemenea, se arată că art. 49 alin. (7) din legea criticată prevede că recuzarea este soluționată de secție în

aceeași compunere, textul fiind mai mult decât neclar. Dacă se poate pronunța și magistratul recuzat asupra cererii de recuzare, atunci textul criticat încalcă principiul echității.

19. Totodată, textul art. 49 alin. (8) din legea criticată, potrivit căruia toate motivele de nulitate a acțiunii disciplinare se invocă, sub sancțiunea decăderii, la primul termen de judecată cu procedura completă, conduce la aberații procedurale în fața instanței de cenzură competente — Înalta Curte de Casație și Justiție —, care judecă potrivit dreptului comun recursul [devolutiv, conform art. 51 alin. (14) din legea criticată]. Prin faptul că motivele de nulitate (absolută sau relativă) se invocă doar până la primul termen de judecată se încalcă regulile aplicabile celor două categorii de nulități, prevăzute de art. 178 din Codul de procedură civilă.

20. Se mai susține că posibilitatea schimbării încadrării juridice — instituție de drept procesual penal — este și ea de natură să restrângă drepturile procesuale ale magistratului vizat, în special dreptul la apărare. Deși legea criticată precizează că procedura din lege se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, așa cum este și firesc într-o procedură vizând abateri disciplinare [art. 49 alin. (14) din legea criticată], nu cu acelea ale Codului de procedură penală, totuși, art. 49 alin. (9) prevede că secția competentă în materie disciplinară poate, din oficiu sau la solicitarea părților, să schimbe încadrarea juridică a abaterilor disciplinare pentru care s-a dispus exercitarea acțiunii disciplinare. Or, această prevedere este contrară dispozițiilor art. 1 alin. (5) din Constituție. O asemenea instituție — schimbarea încadrării juridice — preluată în procedura disciplinară — creează un melanj straniu și o *lex tertia* imprevizibilă, imprecisă, neclară între Codul de procedură penală și Codul de procedură civilă, în lipsa dezvoltării unor ipoteze necesare schimbării încadrării juridice. Potrivit Deciziei Curții Constituționale nr. 250 din 16 aprilie 2019, paragraful 24, necesitatea schimbării încadrării juridice poate fi determinată fie de o greșită apreciere inițială a încadrării, fie de intervenirea sau descoperirea ulterioară a unor împrejurări care conduc la reținerea unei încadrări juridice diferite față de cea inițială. Cel de-al doilea motiv, al descoperirii ulterioare a unor împrejurări ori intervenirea ulterioară a acestora, ridică problema schimbării obiectului și limitelor judecării. În faza de urmărire penală, o astfel de problemă nu există, art. 311 din Codul de procedură penală permițând atât extinderea urmăririi penale, cât și schimbarea încadrării juridice. În schimb, în faza judecării, art. 371 din Codul de procedură penală limitează judecata la faptele și persoanele arătate în actul de sesizare a instanței, astfel că descoperirea unor împrejurări ulterioare, nedescrise în actul de sesizare, care duc la o descriere diferită a faptei indicate în actul de sesizare (cu consecința unei încadrări juridice diferite) reprezintă o veritabilă extindere a judecării la alte fapte, neindicate în actul de sesizare, interzisă de noua legislație procesual penală. Singura ipoteză în care ar fi permisă o astfel de schimbare a încadrării juridice, prin descoperirea ori intervenirea ulterioară a unor împrejurări, ar fi în cazul în care aceasta ar fi mai favorabilă inculpatului. Așadar, evoluția jurisprudenței Curții Constituționale este semnificativă: pe de o parte, se exprimă în mod direct exigența respectării de către orice act normativ a unor cerințe calitative (previzibilitatea, precizia și claritatea), iar, pe de altă parte, această exigență își găsește temelul, în mod direct și de sine stătător, în art. 1 alin. (5) din Constituție.

21. Se mai arată că art. 51 alin. (3) din legea criticată reglementează posibilitatea ca Inspekția Judiciară să poată face recurs împotriva hotărârii CSM de respingere a acțiunii disciplinare, ceea ce constituie o formă de presiune pusă asupra magistraților. Această posibilitate a fost, de altfel, criticată de Comisia de la Veneția în numeroase avize: „[...] Odată ce comisia de disciplină a Consiliului Judiciar Suprem a decis în

favoarea judecătorului, această decizie ar trebui să fie definitivă. [...]” [CDL-AD(2002)015, Avizul referitor la proiectul de lege privind modificările la Legea sistemului judiciar din Bulgaria]. Prin urmare, aceste dispoziții contravin prevederilor art. 1 alin. (3) și ale art. 11 din Constituție.

22. De asemenea, termenul de prescripție specială a răspunderii disciplinare, de 5 (4 + 1) ani, prevăzut de art. 53 alin. (2) din legea criticată, este exagerat, fiind identic cu termenul de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiuni sancționabile cu pedepse de până la 5 ani, constituind un potențial instrument de presiune asupra magistraților. Astfel, art. 122 lit. d) din Codul penal prevede termenul de prescripție a răspunderii penale de 5 ani, când legea prevede pentru infracțiunea săvârșită pedeapsa închisorii mai mare de un an, dar care nu depășește 5 ani. În materia răspunderii disciplinare în relațiile de serviciu, termenul de prescripție a răspunderii este de 6 luni, potrivit art. 252 alin. (1) din Codul muncii.

23. Autorii sesizării de neconstituționalitate mai susțin că legea criticată conține dispoziții care conduc la crearea unui statut special al membrilor CSM, făcând dificil ca aceștia să se supună mecanismelor de control democratic, cu încălcarea art. 133 alin. (1), raportat la art. 1 alin. (1) și (3) din Constituție.

24. Astfel, în primul rând, potrivit art. 57 alin. (4) din legea criticată, revocarea din funcție pentru nerespectarea atribuțiilor de serviciu este reglementată atât de restrictiv, încât devine iluzorie. Procedura de revocare fiind una extrem de anevoioasă, aceasta va face inaplicabilă instituția revocării.

25. În al doilea rând, reglementarea prin art. 57 alin. (6) din legea criticată a posibilității revocării de către Plen a membrilor CSM aleși de Senat este o dispoziție contradictorie, de natură să genereze abuzuri.

26. În al treilea rând, potrivit art. 59 alin. (3) din legea criticată, nu se mai organizează alegeri dacă un loc la CSM rămâne vacant cu mai puțin de un an înaintea încetării mandatului. Or, termenul de un an este în mod nejustificat unul foarte îndelungat, putând conduce la situații de absolută lipsă de reprezentativitate a membrilor care exercită efectiv atribuțiile CSM, organism deosebit de important pentru justiție, consacrat constituțional.

27. În final, autorii obiecției de neconstituționalitate susțin că reglementările cuprinse în legea criticată, atât în detaliile lor specifice analizate mai sus, cât și apreciate în evaluarea de ansamblu a celor trei legi ale justiției adoptate de Senat în aceeași zi, conduc la o slăbire clară a poziției puterii judecătorești în raport cu celelalte puteri din stat — executivă și legislativă, cu încălcarea flagrantă a principiului separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale — art. 1 alin. (4) din Constituție. Practic, Plenul CSM este golit de atribuții, acestea fiind preluate de către cele două secții. Se poate afirma că nu mai avem *de facto* CSM, ci două CSM-uri, unul pentru judecători și unul pentru procurori. Tendința de rupere a unor atribuții de la Plen în favoarea celor două secții nu este nouă. Aceasta s-a manifestat încă din anul 2005, la doar un an de la adoptarea Legii nr. 317/2004. De atunci atribuțiile Plenului s-au redus permanent, cele mai mari modificări survenind în anul 2018, iar prin legea criticată se desăvârșește această lucrare de transformare a CSM, ca organ unic, în două organe separate, dar mai ușor de influențat și de controlat politic. În cadrul secțiilor sunt alte condiții de prezență pentru cvorum, iar reprezentanții societății civile din CSM nu pot participa. Sensul în care ar fi trebuit făcută reforma CSM, așa cum se afirma, de altfel, și în expunerea de motive, era acela de a reda Plenului plenitudinea de competență și unicitatea organică.

28. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două

Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele lor de vedere asupra sesizării de neconstituționalitate.

29. **Președintele Senatului** a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, cu Adresa nr. 2.772 din 1 noiembrie 2022, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.750 din 2 noiembrie 2022, prin care consideră, în esență, că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată, prin raportare la dispozițiile constituționale invocate, precum și la deciziile Curții Constituționale. Astfel, referitor la critica de neconstituționalitate extrinsecă, arată că legea supusă controlului de constituționalitate a fost adoptată în procedură de urgență, motiv pentru care termenele au putut fi scurtate, iar modul în care acestea au fost comprimate și intervalele de timp rezultate reprezintă aspecte legate de aplicarea regulamentelor parlamentare, sens în care invocă deciziile Curții Constituționale nr. 307 din 28 martie 2012, nr. 137 din 20 martie 2018 și nr. 650 din 25 octombrie 2018. Totodată, arată că, prin Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, pe care o invocă autorii sesizării de neconstituționalitate, Curtea Constituțională a statuat că, din punct de vedere procedural, nu poate fi comparată situația proiectelor/propunerilor legislative aflate în procedură obișnuită cu a celor aflate în procedură de urgență. Chiar Constituția consacră această dihotomie, astfel încât revine Camerei în cauză competența de a stabili în mod concret dispozițiile regulamentare privind adoptarea legii în procedură obișnuită/de urgență, proceduri care se subsumează dreptului parlamentar. În acea cauză, Curtea a reținut că legea criticată nu a fost adoptată prin procedură de urgență. În ipoteza în care s-ar fi aprobat adoptarea acesteia prin procedură de urgență, desigur, termenele puteau fi mult comprimate. În concluzie, scurtarea termenelor se poate realiza prin aprobarea procedurii de urgență cerute conform art. 76 alin. (3) din Constituție, legiuitorul constituant prevăzând expres această posibilitate.

30. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, cu Adresa nr. 2/9.449 din 1 noiembrie 2022, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.730 din aceeași dată, prin care consideră, în esență, că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

31. Referitor la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, consideră că susținerile autorilor sesizării nu pot fi reținute, deoarece legea supusă controlului de constituționalitate a fost adoptată în procedură de urgență, la cererea Guvernului, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (3) din Constituție, sens în care se invocă, în esență, deciziile Curții Constituționale nr. 307 din 28 martie 2012, nr. 137 din 20 martie 2018 și nr. 650 din 25 octombrie 2018. Totodată, menționează că, prin Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, pe care autorii sesizării o invocă în sprijinul argumentației de neconstituționalitate, Curtea Constituțională a statuat că nu poate fi comparată situația proiectelor/propunerilor legislative aflate în procedură obișnuită cu a celor aflate în procedură de urgență. Așadar, scurtarea termenelor se poate realiza prin aprobarea procedurii de urgență, cerută conform art. 76 alin. (3) din Constituție, republicată, legiuitorul constituant prevăzând expres această posibilitate. Astfel, se consideră că, în mod contrar elementelor prezentate în conținutul sesizării de neconstituționalitate, atât în cadrul ședinței comisiei speciale, cât și în cadrul ședinței plenului Camerei Deputaților, au fost organizate dezbateri generale și dezbateri pe articole, în cadrul cărora reprezentanții grupurilor parlamentare au avut posibilitatea susținerii de amendamente, precum și a expunerii punctelor de vedere cu privire la procedura de adoptare a Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii. Având în vedere că Legea privind Consiliul Superior al Magistraturii a fost adoptată în procedură de urgență, scurtarea termenelor procedurale și accelerarea parcursului legislativ al legii nu încalcă dispozițiile constituționale, fiind posibilă derogarea de la termenele

regulamentare, temporalitatea fiind o trăsătură de bază a procedurii de urgență.

32. În ceea ce privește invocarea unei pretense încălcări a prevederilor art. 148 din Constituție, arată că, în analiza constituționalității unei legi, Curtea se raportează la texte și principii constituționale pretins încălcate, iar avizele Comisiei de la Veneția nu au rang constituțional, pentru a fi considerate norme interpușe în cadrul controlului de constituționalitate, similar cu normele de drept europene. Cu privire la susținerea că Parlamentul nu ar fi așteptat un aviz din partea Comisiei de la Veneția și a procedat la adoptarea legii, apreciază că această critică nu este raportată la niciun text constituțional, fiind nemotivată. Mai mult, nu există nicio normă constituțională care să condiționeze adoptarea legilor de existența unor avize din partea unor entități consultative din cadrul Consiliului Europei.

33. În concluzie, apreciază că Legea privind Consiliul Superior al Magistraturii a fost adoptată cu respectarea prevederilor art. 1 alin. (3)—(5), ale art. 69, ale art. 75 și ale art. 76 alin. (3) din Constituție, deoarece scurtarea termenelor regulamentare s-a realizat în cadrul procedurii de urgență a adoptării legii, iar solicitarea avizului Comisiei de la Veneția nu se subsumează vreunei norme de rang constituțional.

34. Referitor la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, apreciază că prin trimiterea la art. 8—18 din legea contestată autorii sesizării nu indică în mod concret motivele pentru care Curtea Constituțională ar putea reține neconstituționalitate prevederilor invocate, astfel că, având în vedere dispozițiile art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, critica de constituționalitate raportată la art. 133 din Constituție ar urma să fie respinsă ca inadmisibilă.

35. Mai arată că legile justiției consacră, cu valoare de principiu, la nivel normativ, separarea carierei judecătorilor de cea a procurorilor, judecătorii și procurorii trebuind să fie independenți unii de alții. Aceste soluții legislative au fost susținute vehement de asociațiile profesionale din domeniul apărării drepturilor magistraților și independenței justiției. În acest sens, Comisia de la Veneția a subliniat, în Avizul nr. 924/2018, pct. 133, emis cu privire la proiectul de modificare a legilor justiției din anul 2018, că o consolidare a independenței justiției nu este posibilă „atât timp cât deciziile privind carierele judecătorilor sunt luate și de procurori”. Totodată, ținând seama că independența magistraților este elementul esențial pentru îndeplinirea adecvată a funcției judiciare și constituie premisa statului de drept, nu se poate reține că modalitatea de vot a membrilor CSM, care au obținut cel mai mare număr de voturi în adunările generale, ar aduce atingere dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3), în componentele referitoare la statul de drept. Acest mecanism instituie tocmai o procedură stabilă și eficientă, scurtând timpul alocat procesului electoral de constituire a CSM.

36. Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor constituționale ale art. 134 alin. (4) prin reglementarea prevăzută de art. 22 alin. (3) din legea criticată, se arată că CSM are posibilitatea de a îndeplini și alte atribuții stabilite prin legea sa organică, astfel că este nefondată și susținerea autorilor sesizării cu privire la posibilitatea acordată membrilor Plenului sau ai secțiilor de a hotărî, cu majoritate de voturi, situațiile în care ședințele nu sunt publice. Legiuitorul primar nu are obligația de a identifica toate situațiile concrete care se pot ivi într-un caz excepțional, generalitatea normei criticate fiind în acord cu prevederile constituționale și cu cele cuprinse în tratatele internaționale la care România este parte. Soluționarea unor astfel de aspecte personale și concrete se face în temeiul legii, și nu prin lege, fiind chestiuni de aplicare a legii (a se vedea, cu titlu de exemplu, Decizia nr. 600 din 9 noiembrie 2005 sau Decizia nr. 970 din 31 octombrie 2007).

37. În ceea ce privește susținerea potrivit cărei atribuțiile Plenului CSM sunt preluate de secții, consecințele fiind diminuarea autorității hotărârilor organului decizional, apreciază că aceasta nu este motivată în drept, întrucât autorii sesizării nu argumentează din nicio perspectivă încălcarea valorilor constituționale prin adoptarea art. 31 alin. (1), a art. 40 și 41 din legea criticată. De altfel, reglementarea separării deciziei în privința carierei judecătorilor și procurorilor a fost calificată și de Comisia de la Veneția, prin Avizul nr. 924/2018, pct. 135, ca fiind „benefică”, deoarece: „Chiar dacă judecătorii și procurorii sunt și unii, și alții parte din autoritatea judecătorească și chiar dacă pot trece de la o carieră la alta, regulile diferă cu privire la multe aspecte și trebuie gestionate de organisme sau structuri diferite. Controlul ierarhic al procurorilor, care este principala diferență substanțială, are consecințe în domeniul managementului și disciplinei.” Mai arată că CSM este un organism unic, iar Constituția dispune că acesta cuprinde structuri diferite, secții distincte pentru judecători și procurori, cu atribuții diferite, care nu sunt însă reglementate la nivel constituțional, ci la nivel infraconstituțional, dar cu respectarea rolului și funcției constituționale a puterii judecătorești, pe de o parte, și a Ministerului Public, pe de altă parte. Astfel, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, în conformitate cu rolul și atribuțiile conferite de art. 133 și 134 din Constituție, dar și din perspectiva modalității în care se iau hotărârile, atât în plen, cât și în secții, CSM este un organ colectiv, cu membri aleși pe durata unui singur mandat, având o serie de drepturi și îndatoriri stabilite atât prin Constituție, cât și prin legea organică (a se vedea, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 374 din 2 iunie 2016).

38. Față de critica referitoare la lipsa unei căi de atac la Plenul CSM, se apreciază că, potrivit dispozițiilor art. 51 alin. (3) din legea criticată, hotărârile secțiilor prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară pot fi atacate cu recurs, în termen de 15 zile de la comunicare, la Completul de cinci judecători al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Aceste dispoziții de lege reprezintă o reiterare a prevederilor constituționale ale art. 134 alin. (3).

39. Cu privire la pretensele încălcări ale dispozițiilor art. 21 alin. (2), cu referire la art. 124 alin. (3), raportate la art. 20 alin. (2) și art. 1 alin. (3) din Constituție, cu trimitere la norma reglementată de art. 49 alin. (5) din legea criticată, se arată că acțiunea disciplinară este o categorie a acțiunii civile. Se impune a fi subliniat că, în cazul procedurii disciplinare în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, nu există un raport de drept privat substanțial tipic, componenta publică fiind dominantă. Or, neexistând un raport de drept privat substanțial tipic, aplicabilitatea dispozițiilor referitoare la cererea de intervenție din cuprinsul Legii nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, este supusă limitelor ce decurg din legea specială. Ca regulă, intervenția accesorie este admisibilă în orice materie, însă, în pricinile cu caracter strict personal, este inadmisibilă dacă este în legătură cu capătul de cerere prin care se valorifică un drept strict personal. Față de criticile formulate cu privire la justificarea unui interes legitim al asociațiilor profesionale ale judecătorilor și procurorilor, ai căror membri sunt supuși unor proceduri disciplinare în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, de a interveni, se consideră că rolul asociațiilor profesionale ale magistraților de a apăra și promova drepturile magistraților, în raport cu autoritățile implicate, trebuie evaluat, în plan procesual, prin prisma regulilor stabilite în acest text de lege. Legea criticată, prin art. 29 alin. (4), permite prezența asociațiilor în fața instanței disciplinare, acordându-le posibilitatea de a exprima, atunci când consideră necesar, un punct de vedere asupra problemelor ce se dezbate, la inițiativa lor sau la solicitarea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii.

40. Referitor la pretinsa lipsă de claritate a prevederilor art. 49 alin. (7) din legea criticată, se apreciază că aceasta este neîntemeiată. Trimiterea la aplicarea prevederilor Legii

nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, acolo unde sunt necesare completări, în măsura în care nu sunt incompatibile cu reglementările legii în cauză, este suficientă pentru adoptarea unei conduite corespunzătoare, înlăturând orice fel de dubiu cu privire la participarea sau abținerea judecătorului recuzat.

41. Referitor la dispozițiile art. 49 alin. (9) din legea criticată, se apreciază că susținerile autorilor, prin argumentele formulate, nu sunt suficiente pentru a răsturna ordinea juridică stabilită de legiuitor. Dreptul la apărare este menținut și protejat de actul normativ, în toate cazurile instanța disciplinară fiind obligată să pună în discuția părților schimbarea încadrării, iar, la solicitarea acestora, să le acorde un termen pentru a depune concluzii scrise cu privire la schimbarea încadrării.

42. În ceea ce privește dispozițiile art. 51 alin. (3) din legea contestată, se arată că reglementarea recursului drept cale de contestare a hotărârii pronunțate în materia răspunderii disciplinare atât de către judecătorul sau procurorul sancționat, cât și de către Inspekția Judiciară satisface exigențele unui proces echitabil, cu aplicarea întocmai a principiului „egalității de arme”.

43. Cu caracter general, se arată, în esență, că o mare parte din argumentele invocate de autorii sesizării de neconstituționalitate se referă, în principal, la elemente care țin de oportunitatea reglementării. Susținerile cu privire la termenul de prescripție pe care îl consideră „exagerat” și „potențial instrument de presiune asupra magistraților”, precum și afirmațiile cu privire la procedura revocării din funcția de membru al CSM, pe care o consideră ca fiind „extrem de anevoioasă”, nu pot avea valoarea unei motivări a unei sesizări de neconstituționalitate. De altfel, art. 61 alin. (1) din Constituție consacră rolul Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării, ceea ce înseamnă că are deplină competență de a reglementa orice relații sociale, indiferent de obiectul acestora. Doar legiuitorul are competența să opteze pentru o soluție legislativă pe care o apreciază ca fiind concordantă în raport cu scopurile politicii sale legislative, în acest caz, asumată prin Programul de guvernare 2021—2024.

44. **Guvernul** a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, cu Adresa cu nr. 5/7.801/2022, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.724 din 1 noiembrie 2022, prin care consideră, în esență, că obiecția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

45. Referitor la criticile de neconstituționalitate extrinsecă, se invocă jurisprudența constantă a instanței constituționale, de exemplu, Decizia nr. 250 din 19 aprilie 2018 sau Decizia nr. 633 din 12 octombrie 2018, prin care s-a reținut că susținerea ce vizează nerespectarea termenului regulamentar referitor la difuzarea raportului întocmit de comisia parlamentară cu cel puțin 5 zile înainte de data stabilită pentru dezbaterea propunerii legislative în plenul Camerei Deputaților constituie o problemă de aplicare a regulamentelor celor două Camere. Or, în măsura în care dispozițiile regulamentare invocate în susținerea criticilor nu au relevanță constituțională, nefiind consacrate expres sau implicit într-o normă constituțională (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 730 din 22 noiembrie 2017), aspectele invocate de autorii sesizării nu constituie probleme de constituționalitate, ci de aplicare a normelor regulamentare (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 307 din 28 martie 2012).

46. Referitor la criticile de neconstituționalitate intrinsecă, ce vizează sistemul de alegere a membrilor CSM, se apreciază, în esență, că, din interpretarea sistematică și logică a prevederilor constituționale ale art. 133 alin. (2) lit. a) și ale art. 126 alin. (1), rezultă intenția legiuitorului constituțional de a da preferință unui tip de scrutin de natură să permită asigurarea reprezentării în CSM a tuturor categoriilor de instanțe și parchete. Încă din anul 2004, prin adoptarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, alegerea judecătorilor și procurorilor în

CSM a avut loc pe niveluri de instanțe și parchete, iar, în liniile sale esențiale, acest sistem a rămas neschimbat. Astfel, alegerea membrilor CSM se face pe paliere de instanțe și parchete, în funcție de nivelul instanței sau al parchetului în ierarhia judiciară, corpul electoral fiind reprezentat de magistrații de la nivelul acelor instanțe, respectiv parchete (justificat și de specificitatea organizării fiecăreia dintre aceste categorii de instanțe/parchete), iar nu printr-un sufragiu universal, în care membrii aleși ai CSM, judecători, sunt aleși de către toți judecătorii de la toate instanțele judecătorești, indiferent de nivelul instanței la care funcționează și pe care o reprezintă candidatul, iar membrii aleși ai CSM, procurori, sunt aleși de toți procurorii de la toate parchetele, indiferent de nivelul parchetului la care funcționează și pe care îl reprezintă candidatul. S-a urmărit instituirea unui prag de reprezentativitate a candidaților și care previne exercitarea abuzivă a dreptului de a fi ales, fără însă a limita dreptul în discuție astfel încât să afecteze esența acestuia. Acest sistem de alegere a membrilor CSM de la nivelul curților de apel, tribunalelor și judecătoriilor, respectiv a procurorilor de la parchetele de pe lângă aceste instanțe nu ridică probleme de constituționalitate, în absența unor prevederi exprese ale Legii fundamentale în materie legiuitorului având deplina libertate în stabilirea sistemului electoral, soluția pentru care acesta a optat încă din anul 2004 înscriindu-se în marja sa de apreciere. Nici sistemul de alegere a membrilor CSM, judecători și procurori, cu cel mai mare număr de voturi obținut nu comportă probleme de constituționalitate, câtă vreme textele constituționale relevante în această materie nu impun sub aspectul modalității de desfășurare a alegerilor un anume fel de majoritate pentru asigurarea reprezentativității (simplă, absolută ori calificată). În plus, preferința pentru un singur tur de scrutin se explică prin faptul că al doilea tur de scrutin ar putea declanșa un vot strategic și tranzacționarea votului contra unor favoruri, subminând astfel independența judecătorilor și favorizând crearea de facțiuni în cadrul sistemului judiciar. Așadar, alegerea unui anumit sistem electoral rămâne atributul legiuitorului organic, sub condiția respectării valorilor și principiilor statului de drept, prin organizarea și desfășurarea unor alegeri periodice și corecte.

47. În ceea ce privește critica referitoare la faptul că, în procedura de alegere, magistrații sunt obligați să voteze exact numărul de membri ai CSM soluția este în mod evident corelată atât cu numărul maxim de candidați care reprezintă categoria de instanțe sau parchete la nivelul cărora judecătorul sau, după caz, procurorul își desfășoară activitatea, cât și cu imperativul constituirii CSM cu numărul legal de membri aleși. Este de menționat faptul că, *de lege lata*, Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, adoptat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 327/2005, prevede la art. 26 alin. (3) lit. e) și f) o soluție similară. De altfel, în alte legi naționale, pentru considerente asemănătoare, s-a adoptat soluția introducerii unui număr minim de candidați pe listele electorale și a unui sistem de tragere la sorți pentru acele liste în care numărul minim nu este atins (de exemplu, în Italia).

48. Cu referire la dispozițiile art. 22 alin. (3) din legea criticată, se consideră că normele juridice nu există izolat, ci ele trebuie raportate la întreg ansamblul normativ din care fac parte, astfel că dispozițiile în discuție trebuie corelate cu cele ale art. 27 alin. (4)–(6) din lege, ce stabilesc faptul că, pentru exercitarea atribuțiilor CSM, prin intermediul Plenului și al secțiilor, se organizează comisii de lucru, cu rol de structuri pregătitoare de specialitate, din care fac parte membrii CSM. Organizarea, funcționarea și atribuțiile acestora se stabilesc prin Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, comisiile de specialitate având o serie de atribuții ce privesc, de exemplu, analizarea prealabilă și

formularea unor propuneri de soluționare a punctelor înscrise pe ordinea de zi a Plenului și a secțiilor, cu excepția celor în materie disciplinară și de carieră, stabilirea unor priorități de activitate tematică. Așadar, scopul normei nu este de a crea premisele unor repartizări de atribuții în scopul excluderii unor membri de la luarea anumitor decizii, pentru că analizarea și soluționarea punctelor înscrise pe ordinea de zi a Plenului și secțiilor se fac de către toți membrii, care, potrivit legii, își exercită dreptul de vot în secții și/sau în Plen, ci de a permite planificarea și gestionarea eficientă a activității instituției în domeniile specifice de activitate ale CSM, prin repartizarea tuturor membrilor aleși în aceste comisii. Practic, este vorba despre crearea unor structuri organizatorice specializate și de repartizarea de principiu a sarcinilor curente, în conformitate cu atribuțiile legale ale CSM.

49. Cu referire la prevederile art. 27 alin. (2) din legea criticată, se consideră că, având în vedere că Legea fundamentală nu stabilește un astfel de cvorum pentru ședințele Plenului, iar, potrivit prevederii criticate, acesta este identic cu cvorumul legal stabilit de art. 67 din Constituție, afirmația că cerința de cvorum stabilită de lege ar exprima o valoare prea mică este neîntemeiată. Pe de altă parte, soluția aleasă de legiuitor este caracterizată de moderație, acesta stabilind că doar dacă nu se realizează cvorumul de 15 membri, la următoarea convocare, dar nu mai devreme de 24 de ore, și pentru discutarea aceleiași ordini de zi, lucrările Plenului se desfășoară în prezența majorității membrilor acestuia; totodată, această soluție împiedică extinderea abuzivă a votului și la alte chestiuni decât cele incluse în ordinea de zi a ședinței pentru care anterior nu s-a întrunit cvorumul de 15 membri. Nu în ultimul rând, este de menționat că legea supusă controlului a prevăzut, ca element de noutate, posibilitatea desfășurării ședințelor Plenului și ale secțiilor prin intermediul sistemului de videoconferință, astfel încât este mai dificil să se ajungă la o situație în care cvorumul de 15 membri nu ar putea fi atins.

50. Cu referire la prevederile art. 29 alin. (1) din legea contestată, se arată că, potrivit dispozițiilor criticate, existente în cuprinsul legii care a reglementat organizarea și funcționarea CSM încă din anul 2004, s-a stabilit principiul că ședințele Plenului și ale secțiilor sunt publice, iar prin excepție, în unele situații expres prevăzute de lege, fie în termeni expliți, fie într-o formulare generală, legiuitorul a prevăzut că aceste ședințe au caracter nepublic. Spre deosebire de alte autorități publice fundamentale pentru care legiuitorul constituant a prevăzut în mod expres caracterul public al ședințelor, Legea fundamentală nu a stabilit o astfel de soluție pentru ședințele CSM. Reglementarea criticată respectă întru totul standardele stabilite în documentele internaționale adoptate. Astfel, prin Avizul nr. 24 (2021) — „Evoluția consiliilor judiciare și rolul acestora în cadrul sistemelor judiciare independente și imparțiale” al CCJE cu referire la relațiile consiliilor judiciare cu asociațiile de judecători și cu societatea civilă s-au subliniat următoarele: „42. Statele membre menționează că comunică cu publicul prin intermediul unor website-uri și al unor rapoarte speciale. Unele state membre precizează că unele dintre reuniunile lor plenare sunt transmise online. CCJE salută aceste eforturi pentru creșterea transparenței și responsabilității. Cu toate acestea, acceptă că în multe cazuri, în special în ceea ce privește interviurile și deliberările privind cariera judecătorilor, există un interes legitim pentru o dezbatere confidențială.” În plus, repere orientative generale cu privire la cazurile care ar reclama, prin particularitățile lor, o astfel de decizie a membrilor Plenului sau ai secțiilor pot fi cuprinse în Regulamentul de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii.

51. Referitor la critica potrivit căreia atribuțiile Plenului CSM sunt preluate de secțiile CSM, se arată, în esență, că prevederile legii supuse controlului de constituționalitate consacră o

separare a competențelor celor două secții ale CSM în ceea ce privește gestionarea carierei judecătorilor și procurorilor, menținând sub acest aspect soluția adoptată în anul 2018. Delimitarea competențelor celor două secții nu afectează rolul constituțional al CSM, ținând seama că atribuțiile acestuia se exercită atât în Plen, cât și în secții, sens în care se invocă Decizia Curții Constituționale nr. 417 din 19 iunie 2018. Diferențele de statut constituțional dintre judecători și procurori și modul specific de organizare a instanțelor judecătorești și a parchetelor sunt de natură să justifice o astfel de atribuire de competență secțiilor corespunzătoare ale CSM, iar nu acestuia, privit în întregul său. În legătură cu susținerea potrivit căreia arhitectura constituțională a CSM, un organ colegial, implică apelarea hotărârilor fiecărei secții la Plen, cu excepția celor în materie disciplinară, se menționează că nu există nicio prevedere sau constrângere constituțională, explicită sau implicită, care să impună soluția atacării hotărârilor secțiilor la Plen. În plus, principiul separării carierelor ar fi lipsit de conținut, din moment ce toate hotărârile secțiilor ar fi cenzurate de Plen. Potrivit Constituției, secțiile acționează ca instanță de judecată doar în domeniul răspunderii disciplinare a magistraților, iar în celelalte domenii hotărârile pronunțate au caracterul unor acte administrative obișnuite, care se atacă, potrivit dispozițiilor legale, la instanța de judecată competentă.

52. Cu privire la dispozițiile care reglementează procedura aplicabilă în materie disciplinară, se arată că dispozițiile Codului de procedură civilă nu sunt aplicabile în integralitatea lor în procedura care se desfășoară în fața secțiilor în materie disciplinară, ci, în temeiul art. 49 alin. (14) din legea criticată, vin în completarea dispozițiilor ce reglementează procedura de soluționare a acțiunii disciplinare cuprinse în lege, „în măsura în care nu sunt incompatibile” cu această procedură.

53. În ceea ce privește susținerea că inadmisibilitatea cererilor de intervenție accesorie în procedura disciplinară ar conduce la aberații procedurale în fața instanței de cenzură competente, se arată că norma criticată are ca obiect de reglementare procedura disciplinară în fața secțiilor CSM, iar nu regimul căii de atac a recursului împotriva hotărârii de sancționare disciplinară, care rămâne supus prevederilor art. 51 din lege și Codului de procedură civilă. Pe de altă parte, în stabilirea soluției criticate care a urmărit o soluționare mai rapidă a judecării disciplinare în fața secțiilor, prin simplificarea cadrului procesual, durata acesteia, în anumite situații, generând preocuparea unor organisme europene, s-a ținut seama și de faptul că interesul unui terț de a interveni într-o cauză disciplinară aflată pe rolul unei secții a CSM nu ar putea fi, de principiu, justificat, raportat la trăsăturile specifice ale intervenției accesorii, astfel cum au fost subliniate în mod tradițional de doctrină.

54. Referitor la procedura de soluționare a cererii de recuzare, se arată că prin legea adoptată de către Parlament s-au prevăzut în mod expres situațiile în care recuzarea membrilor secțiilor în materie disciplinară este admisibilă. Întrucât numărul membrilor secțiilor CSM în materie disciplinară este stabilit de Constituție, neexistând posibilitatea înlocuirii sau numirii altor membri, astfel că incidentele procedurale referitoare la recuzarea unuia sau mai multor membri ai secției în materie disciplinară nu pot fi soluționate de un alt complet de judecată sau de o instanță ierarhic superioară, potrivit prevederilor de drept procesual, soluția cuprinsă în norma criticată este de natură să permită soluționarea cererilor de recuzare cu respectarea condițiilor de cvorum și majoritate cerute de lege.

55. În ceea ce privește invocarea motivelor de nulitate doar până la primul termen de judecată cu procedura completă, se arată că, preluând o soluție consacrată de legea procesuală franceză, art. 178 alin. (5) din Codul de procedură civilă stabilește că toate cauzele de nulitate a actelor de procedură deja efectuate trebuie invocate deodată, sub sancțiunea

decăderii părții din dreptul de a le mai invoca. Pe de altă parte, potrivit art. 51 alin. (4) din legea criticată, recursul, calea de atac împotriva hotărârilor pronunțate de secții în materie disciplinară, a fost calificat expres ca având un caracter devolutiv. Această cale de atac este una efectivă, devolutivă, care asigură toate garanțiile dreptului de acces la instanță și ale unui proces echitabil, prin luarea în considerare a tuturor aspectelor și prin verificarea atât a legalității procedurii, cât și a temeiniciei hotărârii instanței disciplinare.

56. Referitor la posibilitatea schimbării încadrării juridice, se arată că procedura din lege se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă, așa cum este și firesc într-o procedură vizând abateri disciplinare [art. 49 alin. (14) din legea criticată], nu cu acelea ale Codului de procedură penală. Spre deosebire de dreptul comun în materie, reprezentat de Codul muncii, legea enumeră exhaustiv abaterile pentru care judecătorii și procurorii răspund disciplinar, fiind consacrat sistemul tipizării sau standardizării abaterilor disciplinare. Este deci posibil ca în judecata disciplinară în fața secției, în raport cu probele administrate, membrii acesteia să aprecieze că o faptă săvârșită de magistrat cu vinovăție, prin care sunt încălcate sau sunt nesocotite una sau mai multe obligații profesionale stabilite în sarcina sa, să se încadreze în tiparul juridic al unei alte abateri disciplinare decât cea reținută în actul de exercitare a acțiunii disciplinare. În toate cazurile însă, pentru respectarea dreptului la apărare, norma stabilește că instanța disciplinară este obligată să pună în discuția părților schimbarea încadrării, iar, la solicitarea acestora, să le acorde un termen pentru a depune concluzii scrise cu privire la schimbarea de încadrare. Întrucât judecata disciplinară este limitată la aceleași fapte pentru care s-a desfășurat cercetarea disciplinară, imputată aceleiași persoane, nu se poate reține contrarietatea normei criticate cu dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție.

57. Cu privire la posibilitatea Inspecției Judiciare de a face recurs împotriva hotărârii secției de respingere a acțiunii disciplinare, se arată că această posibilitate a existat încă din anul 2004 și, prin raportare chiar la opiniile Comisiei de la Veneția, ale cărei acte nu au forță juridică obligatorie, ci un caracter de recomandare, se poate observa că aceasta nu a respins *de plano* posibilitatea ca o altă parte decât magistratul vizat să atace soluția dată de consiliul judiciar în materie disciplinară. Astfel, la paragraful 84 din Opinia nr. CDL-AD(2014)006 se arată că „articolul 40 prevede că hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii pot fi atacate la Curtea Supremă de Justiție «de către persoanele care au depus plângeri, inspecția judiciară sau judecătorul în cauză». Nu este clar de ce ar trebui să i se permită Inspecției Judiciare să facă apel. Posibilitatea de a face apel ar trebui recunoscută doar părților în cauză — reclamantului și judecătorului în cauză”. Se mai arată că părțile în procedura de soluționare a acțiunii disciplinare de către secția corespunzătoare sunt Inspecția Judiciară, prin inspectorul judiciar, și magistratul în cauză. De aceea, persoana care a depus plângerea (sesizarea) împotriva magistratului nu poate declara recurs împotriva hotărârii date de secție în materie disciplinară.

58. Referitor la instituirea unui termen de prescripție specială a răspunderii disciplinare, prevăzut la art. 53 alin. (2) din legea criticată, se arată că aspectele esențiale privind răspunderea disciplinară a magistraților, cum sunt, fără a se limita la acestea, procedura angajării acesteia, posibilitatea suspendării din funcție a magistratului pe durata procedurii disciplinare, procedura de soluționare a acțiunii disciplinare de către instanța disciplinară, termenele de prescripție și de decădere incidente în această materie, modalitatea de contestare a hotărârii de sancționare, sunt reglementate prin legea criticată. Cu caracter de noutate, prin dispozițiile art. 53 din legea contestată s-au prevăzut faptul că, pe durata soluționării de către instanță a

cauzelor, termenul de 2 ani se suspendă, precum și faptul că răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor se prescrie în termen de 4 ani de la data săvârșirii abaterii disciplinare, termenul de prescripție a răspunderii disciplinare se suspendă pe întreaga durată a suspendării judecării acțiunii disciplinare și că răspunderea disciplinară se prescrie, oricâte suspendări ar interveni, dacă termenul de 4 ani este depășit cu încă un an. Așadar, ca element de noutate, legea a reglementat, din rațiuni obiective, faptul că, pe durata contestării la instanța competentă a rezoluțiilor de clasare și de respingere a sesizărilor emise de Inspekția Judiciară în materia răspunderii disciplinare a magistraților, termenul de exercitare a acțiunii disciplinare se suspendă (întrucât ca urmare a soluționării acestor cauze se poate ajunge finalmente la exercitarea acțiunii disciplinare, contrar soluției inițiale îmbrățișate de Inspekția Judiciară); totodată, pentru a-l proteja pe magistrat de durata excesivă a unor proceduri disciplinare ce pot constitui un factor de presiune asupra acestuia, legea a reglementat, tot ca element de noutate, prescripția răspunderii disciplinare, stabilind că aceasta se prescrie în termen de 4 ani de la data săvârșirii abaterii disciplinare, precum și faptul că răspunderea disciplinară se prescrie, oricâte suspendări ale judecării acțiunii disciplinare în fața secției ar interveni, dacă termenul de 4 ani este depășit cu încă un an. Nu se poate susține, raportat la intenția de reglementare, că am fi în prezența unei majorări de o manieră excesivă a termenului de prescripție în materie.

59. Referitor la criticile privind crearea unui statut special membrilor CSM, prin raportare la art. 133 alin. (1) și art. 1 alin. (1) și (3) din Constituție, se arată că art. 57 alin. (3) din lege constituie un mecanism de administrare a responsabilității membrilor aleși ai CSM. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut, prin Decizia nr. 196 din 4 aprilie 2013, că nu trebuie negat dreptul adunărilor generale ale instanțelor care desemnează un membru în CSM de a-l revoca pe acesta, însă revocarea trebuie să opereze în condiții clar stabilite prin lege, atât sub aspectul motivelor, cât și al procedurii. Procedura de revocare propusă cuprinde garanțiile necesare privind exercitarea și asigurarea dreptului la apărare al membrilor aleși în cauză. Însă, pentru ca un astfel de mecanism de revocare să nu poată constitui o amenințare la adresa independenței și imparțialității membrilor aleși ai CSM și ca măsură de protecție a mandatului, legea a stabilit condiții mai restrictive pentru revocarea în caz de îndeplinire defectuoasă sau neîndeplinire culpabilă a atribuțiilor ce decurg din calitatea de membru al CSM.

60. În ceea ce privește posibilitatea revocării de către Plen a membrilor CSM aleși de Senat, se arată că această posibilitate a existat de principiu în Legea nr. 317/2004 încă de la data adoptării sale. Așadar, în toate cazurile de revocare a unui membru ales al CSM (fără a fi făcută vreo distincție, deci și pentru membri aleși reprezentanți ai societății civile), decizia de revocare era atribuită Plenului, iar nu al Senatului, în acest mod, asigurându-se evitarea oricărei intruziuni de natură politică în activitatea organului constituțional al autorității judecătorești, protejându-se independența și imparțialitatea acestor membri aleși ai CSM.

61. Referitor la dispozițiile art. 59 alin. (3) din legea analizată, se arată că soluția legislativă criticată are în vedere vacantarea funcției în ultimul an de mandat — moment care se poate plasa chiar în proximitatea expirării mandatului — și este justificată de procedura relativ complexă de alegere a membrilor CSM; în ceea ce privește lipsa de reprezentativitate a noului membru, este de observat că această cerință este respectată prin numărul de voturi obținut de acesta în cadrul alegerilor desfășurate potrivit legii. În plus, având în vedere că, așa cum a stabilit Curtea Constituțională prin Decizia nr. 374 din 2 iunie 2016, funcția de membru al CSM ar urma să fie exercitată doar pentru restul de mandat rămas, acest fapt ar putea ridica

serioase probleme legate de asigurarea unei reale competiții electorale.

62. La dosar, 4 persoane fizice, în calitate de cetățeni, au depus memoriile *amicus curiae* prin care susțin neconstituționalitatea Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Senatului, președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, documentele depuse la dosar, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

63. **Obiectul controlului de constituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl constituie Legea privind Consiliul Superior al Magistraturii, adoptată de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 17 octombrie 2022. Având în vedere că autorii sesizării de neconstituționalitate aduc critici de neconstituționalitate extrinsecă, precum și critici de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea constată că obiect al controlului de constituționalitate îl constituie Legea privind Consiliul Superior al Magistraturii, în ansamblul său, precum și dispozițiile art. 8 alin. (3), art. 14 alin. (3) și (4), art. 22 alin. (3), art. 27 alin. (2), art. 29 alin. (1), art. 31 alin. (1), art. 40, art. 41, art. 49 alin. (5) și (7)—(9), art. 51 alin. (3), art. 53 alin. (2), art. 57 alin. (4) și (6) și art. 59 alin. (3) din aceasta.

64. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține că prevederile legii criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (3), care consacră statul de drept și democratic, cu referire la valoarea dreptății, ale art. 1 alin. (4) privind principiul separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, ale art. 1 alin. (5), potrivit căruia, „în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie”, ale art. 11 privind dreptul internațional și dreptul intern, ale art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 69 privind mandatul reprezentativ, ale art. 75 privind sesizarea Camerelor, ale art. 76 privind adoptarea legilor și a hotărârilor, ale art. 124 privind înfăptuirea justiției, ale art. 133 privind rolul și structura Consiliului Superior al Magistraturii, ale art. 134 privind atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii și ale art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană.

65. **Analizând admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate**, Curtea reține că are obligația verificării îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a obiecției de neconstituționalitate, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legii sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în această ordine, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27, sau Decizia nr. 247 din 4 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 31 mai 2022, paragraful 15).

66. Sub aspectul titularului dreptului de sesizare, Curtea constată că obiecția, care formează obiectul Dosarului nr. 2.349A/2022, îndeplinește condiția de admisibilitate prevăzută de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, aceasta fiind formulată de 57 de deputați, care au dreptul de a sesiza

Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*.

67. Sub aspectul termenului de sesizare, Curtea reține că obiecția de neconstituționalitate a fost depusă la Curtea Constituțională la data de 20 octombrie 2022. Legea privind Consiliul Superior al Magistraturii a fost adoptată de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 17 octombrie 2022, în procedură de urgență [solicitată de către Guvern conform art. 76 alin. (3) din Constituție și aprobată], a fost depusă la secretarul general al Senatului pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității sale la aceeași dată, iar la secretarul general al Camerei Deputaților la data de 19 octombrie 2022 și, ulterior, la data de 21 octombrie 2022, a fost trimisă la Președintele României pentru promulgare. Potrivit art.15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, *„În vederea exercitării dreptului de sesizare a Curții Constituționale, cu 5 zile înainte de a fi trimisă spre promulgare, legea se comunică Guvernului, Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și Avocatului Poporului și se depune la secretarul general al Camerei Deputaților și la cel al Senatului. În cazul în care legea a fost adoptată cu procedură de urgență, termenul este de 2 zile.”* Ținând cont de dispozițiile art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 și având în vedere că legea care formează obiectul controlului de constituționalitate a fost adoptată în procedură de urgență, a fost depusă la secretarul general al Camerei Deputaților pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității la data de 19 octombrie 2022, fiind trimisă la promulgare la data de 21 octombrie 2022, iar sesizarea de neconstituționalitate a fost înregistrată la Curtea Constituțională la data de 20 octombrie 2022, Curtea constată că este îndeplinită cerința privind termenul de sesizare a Curții Constituționale. Așa cum a reținut Curtea la paragraful 70 al Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, o sesizare a Curții Constituționale (i) va fi întotdeauna admisibilă dacă se realizează în interiorul termenelor legale de 5 zile, respectiv 2 zile, prevăzute de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, (ii) va fi admisibilă după depășirea termenului legal prevăzut de Legea nr. 47/1992, în interiorul termenelor de promulgare de 20 de zile, respectiv 10 zile, prevăzute de art. 77 alin. (1) și (3) din Constituție, însă condiționat de nepromulgarea legii, (iii) va fi admisibilă în ipoteza întreruperii termenului de promulgare, ca urmare a formulării în prealabil a unei alte sesizări de neconstituționalitate, doar dacă s-a realizat în interiorul termenului de promulgare de 20 de zile, respectiv de 10 zile, pe care titularul sesizării l-ar fi avut la dispoziție ipotetic, dacă nu ar fi intervenit cazul de întrerupere a procedurii promulgării. Dimpotrivă, dacă nu sunt întrunite condițiile cu privire la termenele stabilite de lege și de Constituție, sesizarea Curții va fi respinsă ca inadmisibilă. Având în vedere că legea criticată a fost depusă la secretarul general al Camerei Deputaților pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității sale la data de 19 octombrie 2022, iar Curtea Constituțională a fost sesizată la data de 20 octombrie 2022, Curtea constată că obiecția a fost formulată în interiorul termenului prevăzut de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, aspect ce se încadrează în prima ipoteză din paragraful 70 al Deciziei nr. 67 din 21 februarie 2018.

68. Sub aspectul obiectului sesizării, Curtea constată că aceasta vizează o lege nepromulgată, și anume Legea privind Consiliul Superior al Magistraturii, adoptată în procedură de urgență de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 17 octombrie 2022.

69. Prin urmare, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 1, 10, 15 și 18 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

70. **Referitor la parcursul legislativ al legii criticate,** Curtea reține că Proiectul de lege privind Consiliul Superior al Magistraturii a fost supus spre adoptare, cu procedura de urgență prevăzută de art. 76 alin. (3) din Constituție, și înregistrat la Camera Deputaților (PI-x nr. 442/2022), ca primă Cameră sesizată, la data de 1 septembrie 2022. Din analiza fișei legislative a proiectului de lege, reiese că procedura de urgență solicitată de Guvern a fost aprobată în Biroul permanent al Camerei Deputaților. Ulterior, proiectul de lege a fost trimis pentru raport la Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru examinarea inițiativelor legislative din domeniul justiției. La data de 19 septembrie 2022, această comisie a adoptat un raport favorabil, cu amendamente, iar la data de 20 septembrie 2022, proiectul de lege a fost dezbătut și adoptat de Camera Deputaților. În aceeași zi, a fost înaintat și înregistrat la Senat pentru dezbateri, iar la data de 21 septembrie 2022 a fost prezentat în Biroul permanent al Senatului, sub nr. L594/2022, procedura de urgență solicitată de inițiator fiind aprobată. Ulterior, a fost trimis pentru raport la Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru examinarea inițiativelor legislative din domeniul justiției. La data de 17 octombrie 2022, această comisie a adoptat raportul favorabil, cu amendamente, proiectul de lege fiind înscris pe ordinea de zi din aceeași zi și adoptat de către Senat, în calitate de Cameră decizională. Ulterior, legea a fost depusă la secretarii generali ai Camerelor pentru exercitarea dreptului de sesizare asupra constituționalității acesteia, iar la data de 21 octombrie 2022 a fost trimisă la promulgare.

71. În ceea ce privește modificările și completările legislative aduse prin legea criticată, Curtea reține, cu titlu prealabil, că în expunerea de motive a proiectului de lege supusă controlului de constituționalitate se precizează că, „prin Programul de guvernare 2021—2024, Guvernul României s-a angajat să asigure armonizarea legislației privind organizarea și funcționarea justiției cu principiile din instrumentele internaționale ratificate de România, precum și cu luarea în considerare a tuturor recomandărilor formulate în cadrul mecanismelor europene (MCV, GRECO, Comisia de la Veneția, Raportul CE privind statul de drept) și a deciziilor Curții Constituționale” și că „intrarea în vigoare a legilor justiției (legile privind statutul judecătorilor și procurorilor, privind organizarea judiciară și privind Consiliul Superior al Magistraturii) constituie jalon în Planul național de redresare și reziliență (PNRR) al României”.

72. Față de cadrul legislativ actual, legea supusă controlului de constituționalitate aduce următoarele modificări și completări principale: în ceea ce privește alegerea membrilor judecătorești și procurori ai Consiliului Superior al Magistraturii (CSM), se elimină soluția conform căreia, dacă niciunul dintre candidați nu obține majoritate de voturi, se organizează turul doi al alegerilor, la care participă judecătorii și procurorii clasați pe primele locuri; referitor la cvorumul ședințelor Plenului CSM, legea criticată stabilește faptul că lucrările acestuia se desfășoară în prezența a cel puțin 15 membri, însă, dacă nu se realizează acest cvorum, la următoarea convocare lucrările Plenului se desfășoară în prezența majorității membrilor acestuia; cu privire la procedura disciplinară a judecătorilor și procurorilor, legea criticată prevede extinderea sferei titularilor acțiunii disciplinare cu președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție (ÎCCJ) și cu procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (PÎCCJ), revenindu-se, astfel, parțial la soluția legislativă anterioară intrării în vigoare a Legii nr. 234/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii; se introduc norme procedurale referitoare la soluționarea acțiunilor disciplinare de către secțiile CSM [potrivit cărora: excepția conexității se poate invoca din oficiu sau de către părți la primul termen de judecată cu

procedura completă și se soluționează prin încheiere motivată; nu este admisibilă formularea unor cereri de intervenție accesorie; secția competentă în materie disciplinară este obligată să pună în discuția părților toate cererile, excepțiile, împrejurările de fapt sau temeiurile de drept prezentate de acestea, potrivit legii, sau invocate din oficiu; secția competentă în materie disciplinară poate, din oficiu sau la solicitarea părților, să schimbe încadrarea juridică a abaterilor disciplinare pentru care s-a dispus exercitarea acțiunii disciplinare; cererea de recuzare a membrilor secțiilor în materie disciplinară este admisibilă numai în cazurile prevăzute de lege; membrii secțiilor participă la ședințele secțiilor în materie disciplinară, cu excepția situațiilor în care acțiunea disciplinară îi vizează pe aceștia, soțul sau rudele lor până la gradul al IV-lea, inclusiv; toate motivele de nulitate a acțiunii disciplinare se invocă, sub sancțiunea decăderii, la primul termen de judecată cu procedura completă; păstrându-se soluția actuală, conform căreia, pe durata procedurii disciplinare, secția corespunzătoare a CSM, din oficiu sau la propunerea inspectorului judiciar, poate dispune, în condițiile stabilite de lege, suspendarea din funcție a magistratului, până la soluționarea definitivă a acțiunii disciplinare, legea a prevăzut că durata suspendării din funcție dispuse în aceste condiții nu poate depăși 6 luni, la împlinirea acestui termen suspendarea încetând de drept; în cazul în care secția corespunzătoare, soluționând acțiunea disciplinară, aplică sancțiunea disciplinară a suspendării din funcție, prin aceeași hotărâre se deduce durata suspendării din funcție din durata sancțiunii disciplinare aplicate; hotărârea prin care s-a dispus suspendarea din funcție se redactează, obligatoriu, la momentul pronunțării și se comunică, de îndată, în scris, judecătorului sau procurorului vizat, iar până la data comunicării hotărârii judecătorului sau procurorului vizat aceasta nu produce efecte în ceea ce privește cariera și drepturile acestuia; aceeași soluție legislativă este aplicabilă și în cazul în care secția dispune suspendarea din funcție a magistratului în perioada cuprinsă între data pronunțării hotărârii secției corespunzătoare de aplicare a sancțiunii disciplinare a excluderii din magistratură și data eliberării din funcție]; referitor la statutul membrilor CSM care au calitatea de reprezentanți ai societății civile, legea criticată stabilește că această calitate este incompatibilă cu exercitarea oricărei alte funcții publice sau private, cu excepția funcțiilor didactice din învățământul superior și a calității de expert în proiecte cu finanțare externă în domeniul justiției; în ceea ce privește Inspekția Judiciară, legea criticată prevede existența unui colegiu de conducere al Inspekției Judiciare, care urmează a îndeplini o serie de atribuții decizionale în ceea ce privește activitatea acesteia, reglementează atribuțiile adunării generale a inspectorilor judiciari, prevede că Regulamentul de organizare și funcționare a Inspekției Judiciare și Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspekție se aprobă de Plenul CSM, instituie norme privind numirea în funcție prin concurs organizat de CSM a inspectorului-șef, a inspectorului-șef adjunct, a directorului Direcției de inspekție pentru judecători, a directorului Direcției de inspekție pentru procurori și a inspectorilor judiciari, precum și norme referitoare la desfășurarea probelor de concurs, comisiile de concurs, evaluarea și notarea candidaților, contestarea rezultatelor etc.; referitor la revocarea din funcție a inspectorului-șef, a inspectorului-șef adjunct și a celor doi directori, legea stabilește condițiile și procedura în care aceștia sunt revocați din funcție de Plenul CSM. De asemenea, legea stabilește ordinea de prioritate pentru interimatul funcției de inspector-șef și de inspector-șef adjunct.

73. Curtea reține că, la nivel constituțional, CSM este reglementat în secțiunea a 3-a (art. 133 — *Rolul și structura* și art. 134 — *Atribuții*) din capitolul VI — *Autoritatea judecătorească* al titlului III — *Autoritățile publice* din Legea

fundamentală, iar, potrivit art. 133 alin. (1) și art. 134 alin. (2) din Constituție, CSM „*este garantul independenței justiției*” și „*îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare*” a judecătorilor și procurorilor. La nivel legal, în prezent, organizarea și funcționarea CSM sunt reglementate de Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 628 din 1 septembrie 2012, modificată și completată prin Legea nr. 234/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 850 din 8 octombrie 2018, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 92/2018 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 16 octombrie 2018, și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2019 privind unele măsuri temporare referitoare la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 20 februarie 2019. La nivel infralegal, normele de lege privind activitatea CSM sunt explicitate prin acte administrative cu caracter normativ, cum sunt Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 1073/2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1044 din 10 decembrie 2018, prin care s-a aprobat Regulamentul privind organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, sau Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr. 327/2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 828 din 14 septembrie 2005, prin care s-a aprobat Regulamentul privind procedura alegerii membrilor Consiliului Superior al Magistraturii.

74. **Analizând obiecția de neconstituționalitate, referitor la critica de neconstituționalitate extrinsecă**, Curtea reține că autorii acesteia susțin, în esență, că legea supusă controlului de constituționalitate a fost adoptată cu încălcarea dispozițiilor art. 1 alin. (3)—(5), ale art. 69 alin. (2), ale art. 75, ale art. 76 alin. (3) și ale art. 148 din Constituție, deoarece, pe de o parte, a fost avizată de comisia specială raportoare în data de 17 octombrie 2022 și în aceeași zi a fost dezbătută și aprobată în ședința Senatului, fără respectarea termenului de 3 zile prevăzut de regulamentele parlamentare, iar, pe de altă parte, a fost adoptată fără a se aștepta avizul Comisiei de la Veneția.

75. Cu privire la critica referitoare la nerespectarea termenului de cel puțin 3 zile între data difuzării raportului și data stabilită pentru dezbateră proiectului de lege sau a propunerii legislative în plenul Camerei Parlamentului, termen prevăzut atât de Regulamentul Camerei Deputaților, cât și de Regulamentul Senatului, Curtea reține că legea criticată a fost adoptată în procedură de urgență, solicitată de inițiator și aprobată de Parlament, în conformitate cu prevederile art. 76 alin. (3) din Constituție, potrivit cărora, „*La cererea Guvernului sau din proprie inițiativă, Parlamentul poate adopta proiecte de lege sau propuneri legislative cu procedură de urgență, stabilită potrivit regulamentului fiecărei Camere*”. Referitor la termenele stabilite în regulamentele parlamentare în cadrul procedurii de adoptare a legilor, Curtea Constituțională a stabilit, prin Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 570 din 10 iunie 2022, paragraful 67, următoarele: ca regulă, intervalele de timp stabilite prin Regulament, sub forma termenelor minime sau maxime, sunt un element caracteristic procedurii de adoptare a legilor în procedură generală/comună (art. 75 din Constituție), iar, ori de

câte ori se dorește comprimarea acestor termene, trebuie să se apeleze la procedura de urgență de adoptare a legilor [art. 76 alin. (3) din Constituție].

76. Având în vedere critica autorilor sesizării, Curtea constată că, în cauză, ceea ce se invocă în susținerea obiecției de neconstituționalitate reprezintă o chestiune care ține de aplicarea regulamentelor parlamentare în cazul adoptării unei legi aflate în procedura de urgență. Analizând o critică similară, potrivit căreia raportul comisiei speciale comune, elaborat în cadrul procedurii din fața Camerei Deputaților, a fost difuzat deputaților în chiar ziua votului, așadar, cu nerespectarea termenului, prevăzut de Regulamentul Camerei Deputaților, de cel puțin 5 zile înainte de data stabilită pentru dezbateră proiectului de lege sau a propunerii legislative în plenul Camerei Deputaților, fapt care ar aduce atingere prevederilor art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție, Curtea Constituțională a stabilit prin Decizia nr. 633 din 12 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1020 din 29 noiembrie 2018, paragraful 267, Decizia nr. 650 din 25 octombrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 7 februarie 2019, paragrafele 214—216, sau Decizia nr. 250 din 19 aprilie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 378 din 3 mai 2018, paragraful 45, că nerespectarea termenului de depunere a raportului constituie o problemă de aplicare a regulamentelor celor două Camere. Cu alte cuvinte, obiectul criticii de neconstituționalitate îl constituie, de fapt, modul în care, ulterior prezentării raportului de către Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, au fost respectate normele și procedurile parlamentare de adoptare a legii. Or, în măsura în care dispozițiile regulamentare invocate în susținerea criticilor nu au relevanță constituțională, nefiind consacrate expres sau implicit într-o normă constituțională, aspectele invocate de autorii sesizării nu constituie probleme de constituționalitate, ci de aplicare a normelor regulamentare (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012).

77. Aceste considerente menționate la paragraful anterior sunt aplicabile *mutatis mutandis* în prezenta cauză, deoarece au vizat o lege aflată în procedură de urgență, aprobată ca atare, astfel că, prin respectarea art. 76 alin. (3) din Constituție, termenele au putut fi scurtate, iar modul în care au fost comprimate și intervalele de timp rezultate sunt chestiuni de aplicare a regulamentelor parlamentare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, precitată, paragraful 63). Or, așa cum a stabilit Curtea în mod constant în jurisprudența sa, nu este de competența Curții Constituționale verificarea modului în care au fost aplicate prevederile regulamentare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 44 din 8 iulie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 190 din 10 august 1993, Decizia nr. 68 din 23 noiembrie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 19 ianuarie 1994, Decizia nr. 22 din 27 februarie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 7 aprilie 1995, Decizia nr. 98 din 25 octombrie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 31 octombrie 1995, Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 786 din 13 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 12 iunie 2009, Decizia nr. 1.466 din 10 noiembrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 893 din 21 decembrie 2009, Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012, Decizia nr. 738 din 19 septembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 690 din 8 octombrie 2012, Decizia nr. 260 din 8 aprilie 2015, publicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 318 din 11 mai 2015, paragraful 18, Decizia nr. 223 din 13 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 349 din 6 mai 2016, paragrafele 33 și 34, sau Decizia nr. 583 din 25 septembrie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 845 din 4 octombrie 2018, paragraful 116).

78. Curtea reține însă că invocarea de către autorii obiecției de neconstituționalitate a considerentelor care au condus la soluția de admitere a excepției de neconstituționalitate pronunțată prin Decizia nr. 261 din 5 mai 2022, precitată, nu are relevanță în prezenta cauză. Astfel, așa cum a precizat Curtea la paragraful 70 al deciziei menționate, cu toate că procedura de urgență nu a fost cerută/aprobată, procedura de adoptare a legii supuse controlului de constituționalitate a fost una de urgență (deoarece constituirea comisiei permanente de întocmire a raportului, întocmirea raportului în paralel cu desfășurarea lucrărilor plenului/în pauza luată, luarea unei pauze a plenului pentru a permite finalizarea raportului și adoptarea legii au avut loc în aceeași ședință a plenului Camerei parlamentare), ceea ce a condus la nerespectarea dispozițiilor art. 76 alin. (3) din Constituție.

79. Or, spre deosebire de această situație, în cauza de față, din analiza parcursului legislativ al Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii, rezultă că procedura de urgență a fost solicitată de către inițiator și aprobată de către Parlament, în conformitate cu dispozițiile art. 76 alin. (3) din Constituție, astfel că susținerea privind încălcarea procedurii de adoptare a legii criticate, prin raportare la dispozițiile constituționale, este neîntemeiată.

80. Cu privire la critica referitoare la adoptarea legii fără avizul Comisiei Europene pentru Democrație prin Drept a Consiliului Europei (Comisia de la Veneția), Curtea reține că acest aviz se emite în temeiul competenței principale a Comisiei de la Veneția, aceea de a oferi statelor membre solicitante consiliere legală, sub forma opiniilor legale/avizelor exprimate cu privire la proiecte de acte normative sau legislație aflată în vigoare, care este supusă revizuirii. Așa cum a reținut Curtea Constituțională prin Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 15 februarie 2018, paragrafele 54 și 55, sau prin Decizia nr. 61 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 6 martie 2018, paragraful 64, sesizarea Comisiei de la Veneția se realizează de statul membru (parlamentul național, guvernul sau șeful statului), în temeiul art. 3 pct. 2 din Statutul Comisiei Europene pentru Democrație prin Drept, adoptat de Comitetul de Miniștri la 21 februarie 2002, la cea de-a 78-a Reuniune a Miniștrilor adjuncți. Curtea constată că problema ridicată de autorii obiecției de neconstituționalitate — adoptarea unei legi fără a se aștepta avizul solicitat Comisiei de la Veneția — nu constituie o problemă de constituționalitate a actului normativ astfel adoptat, ci una de oportunitate a adoptării legii criticate. Astfel, recomandările formulate de forul internațional ar fi putut fi utile legiuitorului, în procedura parlamentară de elaborare sau modificare a cadrului legislativ, Curtea Constituțională fiind abilitată la efectuarea unui control de conformitate a actului normativ adoptat de Parlament cu Legea fundamentală, și nicidecum la verificarea oportunității unei soluții legislative sau a alteia, aspecte care intră în marja de apreciere a legiuitorului, în cadrul politicii sale în materia legilor justiției (a se vedea, în același sens, Decizia nr. 357 din 30 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 476 din 8 iunie 2018, paragrafele 15 și 16, sau Decizia nr. 385 din 5 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 488 din 13 iunie 2018, paragrafele 29 și 30). Or, potrivit competenței sale constituționale, Curtea nu se poate pronunța decât asupra aspectelor care țin de constituționalitatea actului normativ criticat și, prin urmare, nu poate primi critica privind

neconstituționalitatea legii adoptate în lipsa avizului Comisiei de la Veneția.

81. **Referitor la criticile de neconstituționalitate intrinsecă** ce vizează procedura de alegere a membrilor CSM, procedură prevăzută de art. 8—18 din legea supusă controlului de constituționalitate, autorii sesizării susțin, în esență, că dispozițiile art. 8 alin. (3) și ale art. 14 alin. (3) și (4) contravin prevederilor art. 133 alin. (2) lit. a) din Constituție, potrivit cărora 14 dintre membrii CSM sunt aleși în adunările generale ale magistraților, prin faptul că nu au dreptul de a candida toți magistrații, ci doar judecătorii sau procurorii desemnați pentru a candida, prin faptul că este ales magistratul care întrunește cel mai mare număr de voturi (iar nu cel care întrunește votul majorității) și prin faptul că, în cazul în care au fost votate mai puține sau mai multe persoane, votul este nul, magistrații fiind, astfel, obligați să voteze exact numărul de membri ai CSM.

82. Curtea reține că dispozițiile art. 8 alin. (3) și ale art. 14 alin. (3) și (4) din legea criticată au următorul cuprins:

— Art. 8 alin. (3): „*Sunt aleși ca membri ai Consiliului Superior al Magistraturii 2 judecători de la Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv un procuror de la Parchet de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sau de la Direcția Națională Anticorupție ori de la Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism, care au obținut cel mai mare număr de voturi în adunările generale.*”;

— Art. 14 alin. (3) și (4): „(3) *În procedura de alegere a membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, fiecare judecător și procuror votează un număr maxim de candidați egal cu numărul membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, care reprezintă categoria de instanțe sau parchete la nivelul cărora judecătorul sau, după caz, procurorul își desfășoară activitatea.*

(4) *În cazul în care au fost votate mai puține sau mai multe persoane decât cele prevăzute la alin. (3), votul este nul.*”

83. Curtea constată că aceste dispoziții fac parte din secțiunea a 2-a — *Alegerea membrilor Consiliului Superior al Magistraturii* din capitolul I — *Organizarea Consiliului Superior al Magistraturii* din titlul II — *Organizarea, funcționarea și atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii* și reglementează atât procedura de desemnare a candidaților, cât și procedura de alegere propriu-zisă a membrilor CSM, judecători și procurori. Legea criticată elimină soluția legislativă cuprinsă în Legea nr. 317/2004 conform căreia, dacă niciunul dintre candidați nu obține majoritate de voturi, se organizează turul doi al alegerilor la care participă judecătorii și procurorii clasați pe primele locuri. Totodată, legea criticată prevede că sunt desemnați a candida judecătorii și procurorii care obțin cel mai mare număr de voturi în adunările generale și că, în procedura de alegere a membrilor CSM, fiecare judecător și procuror votează un număr maxim de candidați egal cu numărul membrilor CSM, care reprezintă categoria de instanțe sau parchete la nivelul cărora judecătorul sau, după caz, procurorul își desfășoară activitatea, iar, în cazul în care au fost votate mai puține sau mai multe persoane, votul este nul. Așa cum rezultă din expunerea de motive a proiectului de lege, modificarea propusă este de natură să asigure atât simplificarea procesului de alegere a judecătorilor și procurorilor ca membri ai CSM, cât și reprezentativitatea acestora în rândul corpului electoral al magistraților, având în vedere regula că adunările generale sunt legal constituite în prezența majorității judecătorilor sau, după caz, a procurorilor în funcție.

84. Referitor la structura CSM, Curtea reține că, potrivit art. 133 alin. (2) din Constituție, acesta este alcătuit din 19 membri, din care: 9 judecători și 5 procurori, care compun cele două secții ale CSM, una pentru judecători și una pentru procurori, 2 reprezentanți ai societății civile, președintele ÎCCJ, ministrul justiției și procurorul general al PÎCCJ. Așadar, CSM este format din 3 categorii de membri: magistrați aleși în adunările generale ale magistraților, reprezentanți ai societății

civile desemnați de Senat și membri de drept, și anume ministrul justiției, președintele ÎCCJ și procurorul general al PÎCCJ. Membrii aleși ai CSM își exercită atribuțiile constituționale în baza unui mandat reprezentativ, și nu a unui mandat imperativ, acesta din urmă fiind incompatibil cu rolul și atribuțiile conferite de art. 133 și 134 coroborate cu art. 124 și 125 din Constituție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 196 din 4 aprilie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 231 din 22 aprilie 2013). Ținând cont de dispozițiile constituționale ale art. 133 alin. (2) lit. a), potrivit cărora 14 dintre membrii CSM „*sunt aleși în adunările generale ale magistraților*”, rezultă că singura cerință constituțională referitoare la procedura de alegere a membrilor CSM este ca aceștia să fie aleși în adunările generale ale magistraților, rațiunea fiind asigurarea reprezentativității.

85. Prin urmare, Curtea reține că, referitor la celelalte aspecte privind atât procedura de desemnare a candidaților, cât și procedura de alegere a membrilor CSM, Parlamentul, în virtutea rolului său constituțional, consacrat de art. 61 alin. (1) din Constituție, de autoritate legiuitoare a țării, este liber să aprecieze asupra oportunității sistemului de alegere și de vot în adunările generale ale judecătorilor sau ale procurorilor, fără ca prin aceasta să aducă atingere dispozițiilor constituționale. Astfel, eliminarea soluției legislative privind organizarea turului doi al alegerilor la care participau judecătorii și procurorii clasați pe primele locuri, soluție legislativă cuprinsă de actuala Lege nr. 317/2004, nu are ca efect încălcarea prevederilor constituționale ale art. 133. De asemenea, soluția legislativă potrivit căreia este ales magistratul care întrunește cel mai mare număr de voturi (iar nu cel care întrunește votul majorității), precum și soluția legislativă potrivit căreia, în cazul în care au fost votate mai puține sau mai multe persoane, votul este nul, magistrații fiind, astfel, obligați să voteze exact numărul de membri ai CSM, reprezintă opțiuni ale legiuitorului, care intră în marja sa de apreciere, fără a contraveni dispozițiilor sau principiilor constituționale. Având în vedere că, potrivit prevederilor legii criticate, judecătorii sau procurorii membri ai CSM sunt aleși în adunările generale ale judecătorilor sau, după caz, ale procurorilor și că, potrivit art. 14 alin. (1) din legea criticată, în procedura de desemnare a candidaților și de alegere a membrilor CSM, ca regulă, adunările generale sunt legal constituite în prezența majorității judecătorilor sau, după caz, a procurorilor în funcție, Curtea constată că este respectată cerința constituțională cuprinsă de art. 133 alin. (2) lit. a) privind alegerea membrilor CSM. De altfel, procedura descrisă de legea criticată se aplică pentru viitor. În concluzie, criticile privind neconstituționalitatea procedurii de alegere a membrilor CSM, prin raportare la art. 133 din Constituție, sunt neîntemeiate.

86. Referitor la prevederile art. 22 alin. (3) din legea criticată, autorii sesizării susțin că acestea contravin dispozițiilor art. 134 alin. (4) din Constituție, deoarece atribuțiile CSM pot fi stabilite doar prin lege și prin Constituție, iar formularea prea generală a textului creează premisele unor repartizări de atribuții, mai ales, unor excluderi ale unor membri de la luarea anumitor decizii.

87. Curtea reține că, potrivit art. 22 alin. (3) din legea criticată, „*În termen de 60 zile de la ședința de constituire a Consiliului Superior al Magistraturii se stabilesc atribuțiile și responsabilitățile fiecărui membru permanent, pe domenii de activitate*”.

88. Referitor la critica de neconstituționalitate, Curtea observă că aceeași soluție legislativă se regăsește în art. 22 alin. (3) Legea nr. 317/2004, potrivit căruia „*În termen de 15 zile de la ședința de constituire a Consiliului Superior al Magistraturii se stabilesc atribuțiile și responsabilitățile fiecărui membru permanent, pe domenii de activitate*”, elementul de noutate adus de legea criticată fiind prelungirea termenului de la 15 zile la 60 de zile de la ședința de constituire a CSM. Așadar, Curtea constată că textul de lege criticat este clar și precis, prevăzând

că, într-un termen rezonabil de la ședința de constituire a CSM, se stabilesc atribuțiile și responsabilitățile fiecărui membru permanent, pe domenii de activitate, fiind evident că textul vizează atribuțiile CSM astfel cum sunt acestea stabilite prin Constituție și prin legea sa organică. Referitor la critica privind posibilitatea excluderii unor membri de la luarea anumitor decizii, Curtea constată că aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate a textului criticat, ci una de aplicare a legii.

89. În ceea ce privește criticile referitoare la încălcarea autorității CSM, ca organism colegial, de a lua decizii, prin raportare la art. 133 alin. (1) din Constituție, prima critică de neconstituționalitate vizează prevederile art. 27 alin. (2) din legea criticată, autorii sesizării susținând că cvorumul de ședință poate coborî de la 15 membri la majoritatea membrilor, diferența între cele două praguri fiind nejustificat de mare, raportat la importanța hotărârilor dezbătute.

90. Curtea reține că, potrivit art. 27 alin. (2) din legea criticată, „*Lucrările Plenului Consiliului Superior al Magistraturii se desfășoară în prezența a cel puțin 15 membri. Dacă nu se realizează acest cvorum, la următoarea convocare, dar nu mai devreme de 24 de ore, pentru discutarea aceleiași ordini de zi, lucrările Plenului se desfășoară în prezența majorității membrilor acestuia*”.

91. Referitor la această critică, Curtea constată că textul criticat instituie o excepție de la regula desfășurării lucrărilor Plenului CSM în prezența a cel puțin 15 membri, regulă existentă și în actualul cadru legislativ — art. 27 alin. (2) din Legea nr. 317/2004. Așa cum rezultă din expunerea de motive a proiectului de lege, această soluție legislativă — potrivit căreia, în ipoteza în care nu se realizează acest cvorum, la următoarea convocare, dar nu mai devreme de 24 de ore, pentru discutarea aceleiași ordini de zi, lucrările Plenului se desfășoară în prezența majorității membrilor acestuia, adică în prezența a 10 membri — a fost introdusă „pentru evitarea unor blocaje instituționale în activitatea Plenului CSM”. Curtea constată, pe de o parte, că Legea fundamentală nu prevede o anumită condiție de cvorum cu privire la activitatea CSM, iar, pe de altă parte, că legiuitorul a păstrat regula desfășurării activității lucrărilor Plenului CSM în prezența a cel puțin 15 membri, însă a introdus și un remediu pentru eventualele situații de blocaj instituțional, fără ca prin aceasta să afecteze rolul CSM de garant al independenței justiției, rol consacrat de art. 133 alin. (1) din Constituție.

92. O altă critică de neconstituționalitate referitoare la activitatea Plenului CSM vizează dispozițiile art. 29 alin. (1) din legea criticată, autorii sesizării susținând că membrii Plenului/secțiilor hotărăsc situațiile în care ședințele nu sunt publice, deși legea ar trebui să fie cea care stabilește criteriile, ceea ce încalcă dispozițiile art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

93. Curtea reține că, potrivit art. 29 alin. (1) din legea criticată, „*Lucrările plenului și ale secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii sunt, de regulă, publice. Membrii plenului sau ai secțiilor hotărăsc, cu majoritate de voturi, situațiile în care ședințele nu sunt publice. Ședințele secțiilor în care se soluționează cererile privind încuviințarea percheziției, reținerii, arestării preventive sau arestului la domiciliu, controlului judiciar sau controlului judiciar pe cauțiune cu privire la judecători ori procurori, precum și cele ce privesc audierile și deliberările în materie disciplinară nu sunt publice*”.

94. Referitor la această critică, Curtea constată că regula constă în publicitatea ședințelor CSM. Totodată, legiuitorul a permis și posibilitatea ca ședințele să nu fie publice, însă membrii Plenului sau ai secțiilor hotărăsc, cu majoritate de voturi, situațiile în care ședințele nu sunt publice. De asemenea, legea prevede că ședințele secțiilor în care se soluționează cererile privind încuviințarea percheziției, reținerii, arestării preventive sau arestului la domiciliu, controlului judiciar sau controlului judiciar pe cauțiune cu privire la judecători ori procurori, precum și cele care privesc audierile și deliberările în materie disciplinară nu sunt publice. Astfel, Curtea constată că legea prevede anumite ipoteze în care ședințele secțiilor nu sunt

publice, iar, pe lângă acestea, membrii Plenului sau ai secțiilor hotărăsc, cu majoritate de voturi, și alte situații în care ședințele nu sunt publice.

95. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale privind dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, una dintre cerințele principiului respectării legilor vizează calitatea actelor normative (Decizia nr. 1 din 10 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 19 februarie 2014, paragraful 225). În acest sens, Curtea a constatat că, în principiu, orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de clar și precis pentru a putea fi aplicat; astfel, formularea cu o precizie suficientă a actului normativ permite persoanelor interesate — care pot apela, la nevoie, la sfatul unui specialist — să prevadă într-o măsură rezonabilă, în circumstanțele speței, consecințele care pot rezulta dintr-un act determinat. Desigur, poate să fie dificil să se redacteze legi de o precizie totală, și o anumită suplețe poate chiar să se dovedească de dorit, suplețe care nu afectează însă previzibilitatea legii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 743 din 2 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 579 din 16 august 2011, Decizia nr. 1 din 11 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 23 ianuarie 2012, sau Decizia nr. 447 din 29 octombrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 674 din 1 noiembrie 2013). Totodată, prin Decizia nr. 772 din 15 decembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 315 din 3 mai 2017, paragrafele 22 și 23, Curtea Constituțională s-a referit la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă (Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru Pidhorni împotriva României*, paragraful 35, și Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi SRL și alții împotriva Italiei*, paragraful 109). Având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre.

96. Aplicând aceste considerente la textul de lege criticat, care nu prevede toate situațiile în care ședințele Plenului sau ale secțiilor CSM nu sunt publice, Curtea constată că legiuitorul nu ar fi putut să prevadă, în mod exhaustiv, toate situațiile care impun ca ședințele să nu fie publice, astfel că a atribuit Plenului sau secțiilor CSM competența de a hotărî situațiile în care ședințele acestora nu sunt publice, fără ca prin aceasta să se încalce cerințele privind calitatea actului normativ, și anume claritatea și previzibilitatea normei.

97. Referitor la critica ce vizează faptul că atribuțiile Plenului CSM sunt preluate de secțiile CSM, consecințele fiind, pe de-o parte, diminuarea autorității hotărârilor organului decizional și,

pe de altă parte, crearea de nuclee de decizie mult mai puțin reprezentative și afectarea unității și coerenței activității CSM, Curtea reține că autorii sesizării susțin că dispozițiile art. 31 alin. (1), ale art. 40 și 41 din legea criticată încalcă prevederile art. 133 alin. (1) și ale art. 134 alin. (4) din Constituție, în raport cu separarea competențelor pe secții și cu lipsa unei căi de atac la Plenul CSM.

98. Curtea reține că art. 40 din legea criticată stabilește atribuțiile secțiilor referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor, iar art. 41 stabilește atribuțiile secțiilor referitoare la organizarea și funcționarea instanțelor și parchetelor. Potrivit art. 31 alin. (1) din legea criticată, „*Secțiile corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii au dreptul, respectiv obligația corelativă de a se sesiza, din oficiu, pentru a apăra judecătorii și procurorii împotriva oricărui act de imixtiune în activitatea profesională sau în legătură cu aceasta, care le-ar putea afecta independența sau imparțialitatea, precum și împotriva oricărui act care ar crea suspiciuni cu privire la acestea. De asemenea, secțiile Consiliului Superior al Magistraturii apără reputația profesională a judecătorilor și procurorilor. Sesizările privind apărarea independenței autorității judecătorești în ansamblul său se soluționează la cerere sau din oficiu de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii*”.

99. Cu privire la aceste susțineri, Curtea reține că atribuțiile CSM sunt reglementate în capitolul III din titlul II — *Organizarea, funcționarea și atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii* al legii criticate, capitol ce cuprinde 4 secțiuni, după cum urmează: secțiunea 1 — *Dispoziții comune* (art. 31—35), secțiunea a 2-a — *Atribuțiile Plenului Consiliului Superior al Magistraturii* (art. 36—39), secțiunea a 3-a — *Atribuțiile secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii* (art. 40—43) și secțiunea a 4-a — *Atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor* (art. 44—55).

100. Din analiza sistematică a dispozițiilor criticate, precum și ale art. 36—39 din legea criticată, Curtea reține că Plenul CSM are atribuții referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor (prevăzute de art. 36), referitoare la admiterea în magistratură, la formarea și examenele judecătorilor și procurorilor (prevăzute de art. 37), la organizarea și funcționarea instanțelor și a parchetelor (prevăzute de art. 38), precum și atribuții în materie legislativă, și anume adoptarea de regulamente și hotărâri cu caracter normativ (prevăzute de art. 39). Totodată, Curtea reține că secțiile CSM au atribuții referitoare la cariera judecătorilor și procurorilor, organizarea și funcționarea instanțelor și parchetelor, precum și atribuții în materie disciplinară.

101. Cu privire la criticile de neconstituționalitate, Curtea reține că, potrivit art. 133 alin. (1) din Constituție, CSM „*este garantul independenței justiției*”, iar, potrivit art. 134 alin. (2) din Constituție, CSM „*îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare*” a judecătorilor și procurorilor. Din analiza acestor norme fundamentale, reiese că funcționarea CSM în secții nu încalcă arhitectura constituțională a acestei autorități colegiale.

102. Pronunțându-se în cadrul controlului de constituționalitate *a priori* asupra Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Curtea Constituțională a stabilit, prin Decizia nr. 417 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 534 din 27 iunie 2018, paragrafele 70 și 71, că este firesc ca apărarea independenței puterii judecătorești să fie realizată de secția de judecatori a Consiliului Superior al Magistraturii, pentru că numai judecătorii fac parte din puterea judecătorească, nu și procurorii [a se vedea și Decizia nr. 358 din 30 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 473 din 7 iunie 2018, paragraful 88]. Prin urmare, nu există și nu poate fi nicio confuzie între autoritatea judecătorească, noțiune ce cuprinde instanțele judecătorești, Ministerul Public și CSM, și puterea judecătorească, ce cuprinde numai instanțele judecătorești. De aceea, competența Plenului CSM va viza apărarea independenței autorității judecătorești în ansamblu, ea angajându-se atunci când sunt afectate atât

instanțele judecătorești, cât și Ministerul Public, pe de o parte, sau CSM, pe de altă parte. În schimb, atunci când sunt afectate instanțele judecătorești sau Ministerul Public, competența va aparține, firesc, secțiilor corespunzătoare. O asemenea soluție legislativă constituie, de asemenea, o operațiune de corelare de tehnică legislativă, întrucât pune în aplicare principiul consacrat la art. I pct. 1 [cu referire la art. 1 alin. (1)] din lege, potrivit căruia „*cariera judecătorului este separată de cariera procurorului, judecătorii neputând interfera în cariera procurorilor și nici procurorii în cea a judecătorului*”. Mai mult, întreaga lege stabilește și menține dihotomia secție de judecatori — secție de procurori în privința carierei acestora. O asemenea intervenție legislativă, de natură să corecteze o lipsă de corelare a legii, nu poate fi decât în sensul respectării normelor de tehnică legislativă [a se vedea *mutatis mutandis* Decizia nr. 252 din 19 aprilie 2018, paragraful 134].

103. Curtea constată, așadar, că separarea competențelor decizionale referitoare la cariera magistraților nu afectează rolul constituțional al CSM de garant al independenței justiției, astfel cum este consacrat în art. 133 alin. (1) din Constituție. De asemenea, faptul că textul art. 134 alin. (2) din Constituție prevede expres că, în materie disciplinară, CSM îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, nu exclude posibilitatea legiuitorului organic de a stabili atribuții în sarcina secțiilor CSM, în condițiile în care art. 134 alin. (4) din Constituție prevede că CSM îndeplinește și alte atribuții stabilite prin legea sa organică, în realizarea rolului său de garant al independenței justiției.

104. Cât privește lipsa unei căi de atac la Plen a hotărârilor secțiilor CSM, Curtea constată că și această susținere este neîntemeiată, deoarece art. 29 alin. (6) din legea criticată prevede expres accesul liber la justiție al persoanei interesate, reglementând posibilitatea atacării hotărârilor secțiilor privind cariera și drepturile judecătorilor și procurorilor la Secția de contencios administrativ și fiscal a ÎCCJ.

105. Referitor la criticile de neconstituționalitate privind procedura aplicabilă în materie disciplinară, autorii sesizării susțin că dispozițiile art. 49 alin. (5) din legea criticată, care prevăd inadmisibilitatea cererilor de intervenție accesorie în procedura disciplinară, conduc la aberații procedurale în fața instanței de cenzură competente, și anume ÎCCJ, care judecă acțiunea disciplinară potrivit dreptului comun, încălcându-se, astfel, art. 1 alin. (3), art. 20 alin. (2), art. 21 alin. (2) și art. 124 alin. (3) din Constituție, deoarece, spre exemplu, asociațiile profesionale ale judecătorilor sau procurorilor ale căror membri sunt supuși unor proceduri disciplinare în fața secțiilor CSM justifică un interes legitim pentru formularea unor astfel de cereri de intervenție accesorie.

106. Curtea reține că, potrivit art. 49 alin. (5) din legea criticată, „*În procedura disciplinară în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii nu este admisibilă formularea unor cereri de intervenție accesorie*”.

107. În ceea ce privește asigurarea tuturor garanțiilor dreptului la un proces echitabil, în cadrul procedurii disciplinare a magistraților, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 126 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 244 din 7 aprilie 2011, Decizia nr. 127 din 1 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 248 din 8 aprilie 2011, Decizia nr. 45 din 30 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 199 din 5 martie 2018, paragrafele 151—154, sau Decizia nr. 381 din 31 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 634 din 20 iulie 2018. Prin această ultimă decizie, paragrafele 21 și 22, Curtea a reținut că, referitor la câmpul de aplicare a dispozițiilor art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului, prin Hotărârea din 23 iunie 1981, pronunțată în Cauza *Le Compte, Van Leuven și De Meyere împotriva Belgiei*, a statuat că procedurile disciplinare intră sub incidența art. 6 paragraful 1 referitor la dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, de către o instanță independentă și imparțială. Astfel,

garanțiile dreptului la un proces echitabil implică dreptul părților de a lua cunoștință de toate aspectele litigiului (Hotărârea din 20 februarie 1996, pronunțată în Cauza *Lobo Machado împotriva Portugaliei*) și presupun respectarea principiului contradictorialității (Hotărârea din 18 februarie 2010, pronunțată în Cauza *Baccichetti împotriva Franței*). Totodată, la paragraful 22 al Deciziei nr. 381 din 31 mai 2018, referitor la competența unor organisme profesionale de a judeca acțiuni disciplinare, Curtea a invocat jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, care a arătat că, în numeroase state ale Consiliului Europei, abaterile disciplinare sunt de competența acestor structuri, iar o asemenea atribuire de competență nu este contrară dispozițiilor Convenției, care impune totuși unul dintre următoarele sisteme: fie jurisdicțiile organismelor profesionale îndeplinesc exigențele art. 6 paragraful 1 din Convenție, fie ele nu le îndeplinesc, și atunci legea națională trebuie să permită accesul la o instanță judecătorească ce prezintă toate garanțiile dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei de către o instanță independentă și imparțială (a se vedea, în acest sens, Hotărârea din 10 februarie 1983, pronunțată în Cauza *Albert și Le Compte împotriva Belgiei*, Hotărârea din 22 noiembrie 1995, pronunțată în Cauza *Bryan împotriva Regatului Unit*, Hotărârea din 20 mai 1998, pronunțată în Cauza *Gautrin și alții împotriva Franței*, Hotărârea din 16 decembrie 2008, pronunțată în Cauza *Frankowicz împotriva Poloniei*, și Hotărârea din 29 octombrie 2009, pronunțată în Cauza *Chaudet împotriva Franței*).

108. Având în vedere acestea, Curtea a concluzionat, la paragraful 30 al Deciziei nr. 381 din 31 mai 2018, că recursul reglementat de art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004 este singura cale de acces la o instanță judecătorească, în materie disciplinară, a judecătorilor și a procurorilor, această cale de atac împotriva hotărârilor secțiilor CSM trebuie să fie una efectivă, devolutivă, care să asigure toate garanțiile dreptului de acces la instanță și al unui proces echitabil, prin luarea în considerare a tuturor aspectelor și prin verificarea atât a legalității procedurii, cât și a temeiniciei hotărârii instanței disciplinare, acesta fiind și sensul art. 134 alin. (3) din Constituție. În măsura în care acest „recurs”, prevăzut de dispozițiile art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004, este calificat drept calea extraordinară de atac prevăzută de Codul de procedură civilă, aceste dispoziții sunt neconstituționale, întrucât nu asigură un remediu efectiv, care să fie la dispoziția unui magistrat sancționat disciplinar, în fața unei instanțe, așa cum impun dispozițiile art. 134 alin. (3) din Constituție, jurisprudența constantă a Curții Constituționale și cea a Curții Europene a Drepturilor Omului.

109. Ținând cont de această jurisprudență, precum și de ansamblul reglementărilor privind procedura disciplinară în fața secțiilor CSM, reglementări cuprinse de legea criticată, Curtea constată că soluția legislativă a inadmisibilității cererilor de intervenție accesorie în fața secțiilor CSM nu încalcă nici accesul liber la justiție, nici dreptul la un proces echitabil și nici principiul potrivit căruia justiția este unică, imparțială și egală pentru toți, atâta vreme cât, potrivit art. 51 alin. (4) din legea criticată, recursul declarat împotriva hotărârilor secțiilor CSM pronunțate în materie disciplinară este o cale devolutivă de atac, legiuitorul punând de acord, astfel, dispozițiile constatate ca fiind neconstituționale cu prevederile Constituției.

110. Referitor la critica privind încălcarea rolului asociațiilor profesionale ale magistraților, care ar justifica un interes legitim în formularea unor cereri de intervenție accesorie în procedura disciplinară din fața secțiilor CSM, Curtea constată că soluția legislativă criticată nu exclude formularea unor cereri de intervenție accesorie în cadrul soluționării recursului declarat împotriva hotărârilor secțiilor CSM pronunțate în materie disciplinară, recurs soluționat de Completul de 5 judecători al ÎCCJ, cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale ale dreptului la un proces echitabil.

111. Autorii sesizării de neconstituționalitate mai susțin că dispozițiile art. 49 alin. (7) din legea criticată sunt neclare, deoarece nu rezultă dacă se pronunță asupra cererii de

recuzare și magistratul recuzat, situație în care textul criticat încalcă principiul echității.

112. Potrivit art. 49 alin. (7) din legea criticată, „*Cererea de recuzare se soluționează de secția corespunzătoare în materie disciplinară, în aceeași compunere*”.

113. Referitor la aceste susțineri, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate, deoarece textul criticat este suficient de clar pentru a putea fi aplicat. Astfel, potrivit art. 49 alin. (6) din legea criticată, „*Cererea de recuzare a membrilor secțiilor în materie disciplinară este admisibilă numai în următoarele situații: a) în cazul în care acțiunea disciplinară îi vizează pe aceștia, soțul sau rudele lor până la gradul al IV-lea, inclusiv; b) ori de câte ori, față de calitatea persoanei vizate de acțiunea disciplinară, imparțialitatea acestora ar putea fi afectată; c) în caz de conflict de interese*”. Faptul că cererea de recuzare se soluționează de secția corespunzătoare în materie disciplinară, în aceeași compunere, are în vedere situația diferită a procedurii disciplinare în fața secțiilor CSM, față de situațiile de drept comun în care incidentele procedurale referitoare la recuzarea unuia sau mai multor membri ai completului de judecată se soluționează de un alt complet de judecată sau de o instanță ierarhic superioară, potrivit prevederilor generale de drept procesual. Or, având în vedere că numărul membrilor secțiilor CSM în materie disciplinară este stabilit de art. 133 alin. (2) lit. a) din Constituție, nu există posibilitatea înlocuirii unor membri, astfel că cererea de recuzare nu ar putea fi soluționată de secție, într-o altă compunere.

114. Autorii sesizării de neconstituționalitate susțin că art. 49 alin. (8) din legea criticată conduce la aberații procedurale în fața instanței de cenzură competente — ÎCCJ, care judecă potrivit dreptului comun recursul, încălcându-se regulile aplicabile celor două categorii de nulități, prevăzute de art. 178 din Codul de procedură civilă.

115. Potrivit art. 49 alin. (8) din legea criticată, „*Toate motivele de nulitate a acțiunii disciplinare se invocă, sub sancțiunea decăderii, la primul termen de judecată cu procedura completă*”.

116. Cu privire la această susținere, Curtea reține că, potrivit art. 49 alin. (14) din legea criticată, „*Dispozițiile din prezenta lege ce reglementează procedura de soluționare a acțiunii disciplinare se completează cu dispozițiile Legii nr. 134/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în măsura în care nu sunt incompatibile cu aceasta*”. Curtea constată că textul de lege criticat dă expresie prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora legiuitorul este abilitat să reglementeze competența și procedura de judecată, stabilind cadrul organizatoric și funcțional în care se realizează accesul liber la justiție. Totodată, Curtea reține că soluția legislativă criticată nu exclude invocarea oricăror motive de nulitate în cadrul soluționării recursului declarat împotriva hotărârilor secțiilor CSM pronunțate în materie disciplinară, recurs soluționat de Completul de 5 judecători al ÎCCJ, cu respectarea tuturor garanțiilor procesuale ale dreptului la un proces echitabil.

117. Autorii sesizării de neconstituționalitate mai susțin că posibilitatea schimbării încadrării juridice — instituție de drept procesual penal — este neclară și este de natură să restrângă drepturile procesuale ale magistratului vizat, în special dreptul la apărare.

118. Curtea reține că art. 49 alin. (9) din legea criticată prevede că „*Secția competentă în materie disciplinară poate, din oficiu sau la solicitarea părților, să schimbe încadrarea juridică a abaterilor disciplinare pentru care s-a dispus exercitarea acțiunii disciplinare. În toate cazurile, instanța disciplinară este obligată să pună în discuția părților schimbarea încadrării, iar la solicitarea acestora, să le acorde un termen pentru a depune concluzii scrise cu privire la schimbarea de încadrare. Asupra schimbării de încadrare secțiile se pronunță prin încheiere motivată*”.

119. Cu privire la aceste susțineri, Curtea constată că instituția schimbării încadrării juridice a abaterilor disciplinare ale magistraților este nou-introdusă în procedura disciplinară a magistraților, reprezintă o instituție *sui generis* și nu poate fi asimilată, din punctul de vedere al naturii juridice, cu instituția schimbării încadrării juridice a faptei, prevăzută de art. 311 din Codul de procedură penală. Astfel, deciziile Curții Constituționale invocate de autorii sesizării nu au relevanță, întrucât se referă la dispoziții din Codul de procedură penală.

120. Criticile autorilor obiecției de neconstituționalitate privind încălcarea cerințelor calitative ale unui act normativ, și anume previzibilitatea, precizia și claritatea, nu sunt întemeiate, deoarece textul criticat stabilește, în mod clar, atât condițiile în care poate fi pusă în discuția părților schimbarea încadrării juridice a abaterilor disciplinare pentru care s-a dispus exercitarea acțiunii disciplinare (secția competentă în materie disciplinară, din oficiu sau la solicitarea părților, poate să schimbe încadrarea juridică a abaterilor disciplinare), cât și procedura în care secțiile se pronunță asupra schimbării încadrării juridice (instanța disciplinară este obligată să pună în discuția părților schimbarea încadrării; la solicitarea acestora, poate acorda un termen pentru a depune concluzii scrise; asupra schimbării de încadrare, secțiile se pronunță prin încheiere motivată). Prin urmare, nu sunt încălcate dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție privind principiul legalității în componenta privind calitatea legii.

121. Referitor la critica privind încălcarea dreptului la apărare, consacrat de art. 24 din Constituție, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată, deoarece, potrivit art. 49 alin. (1) din legea criticată, în procedura disciplinară desfășurată în fața secțiilor CSM, judecătorul sau procurorul poate fi reprezentat de un alt judecător ori procuror sau poate fi asistat ori reprezentat de un avocat. De asemenea, potrivit art. 49 alin. (11) din legea criticată, pe tot parcursul procedurii disciplinare desfășurate în fața secțiilor C.S.M., părțile au dreptul să ia cunoștință de toate actele dosarului și pot solicita administrarea de probe.

122. În ceea ce privește susținerea autorilor obiecției de neconstituționalitate conform căreia art. 51 alin. (3) din legea criticată încalcă dispozițiile art. 1 alin. (3) privind statul de drept, deoarece și Inspekția Judiciară poate exercita recurs împotriva hotărârii secțiilor CSM pronunțate în materie disciplinară, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată.

123. Potrivit art. 51 alin. (3) din legea criticată, „*Împotriva hotărârilor prevăzute la alin. (1) se poate exercita recurs în termen de 15 zile de la comunicare de către judecătorul sau procurorul sancționat ori, după caz, de Inspekția Judiciară [...]*”

124. Cu privire la aceste critici, Curtea reține că posibilitatea Inspekției Judiciare de a face recurs împotriva hotărârii secției CSM de respingere a acțiunii disciplinare dă expresie dreptului părților de a exercita căi de atac, acest drept fiind în prezent reglementat de art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004. Astfel, pronunțându-se în cadrul controlului de constituționalitate *a posteriori* asupra dispozițiilor art. 51 alin. (3) din Legea nr. 317/2004, din perspectiva unei critici similare de neconstituționalitate, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 643 din 1 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 2 martie 2017, paragraful 23, a statuat că, potrivit textului de lege criticat, recursul împotriva hotărârii pronunțate de CSM în materie disciplinară poate fi formulat, pe de-o parte, de judecătorul/procurorul sancționat, iar, pe de altă parte, de Inspekția Judiciară sau de către ceilalți titulari ai acțiunii disciplinare care au exercitat-o. Or, recursul prevăzut de dispozițiile de lege criticate ca fiind o cale de atac împotriva hotărârii CSM, care are rol de instanță de judecată, trebuie să poată fi exercitat de toate părțile, inclusiv de către titularii acțiunii disciplinare nemulțumiți de hotărârea CSM. Fiind părți în procedura disciplinară desfășurată în fața secțiilor CSM, citate ca atare în mod obligatoriu, Inspekția Judiciară ori, după caz,

alți titulari ai acțiunii disciplinare justifică interesul de a putea ataca cu recurs hotărârea secției corespunzătoare a CSM, prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară. Având în vedere jurisprudența sa, Curtea constată că este neîntemeiată critica referitoare la posibilitatea Inspekției Judiciare, ca titular al acțiunii disciplinare, de a formula recurs împotriva hotărârilor secțiilor CSM privind acțiunile disciplinare.

125. Autorii sesizării de neconstituționalitate mai susțin că instituirea unui termen de prescripție specială a răspunderii disciplinare de 5 ani este exagerată, acest termen fiind identic cu acela de prescripție a răspunderii penale pentru infracțiuni sancționabile cu pedepse de până la 5 ani, pe când termenul reglementat de Codul muncii este de 6 luni de la data săvârșirii faptei.

126. Curtea reține că, potrivit art. 53 alin. (2) din legea criticată, „*Răspunderea disciplinară a judecătorilor și procurorilor se prescrie în termen de 4 ani de la data săvârșirii abaterii disciplinare. Termenul de prescripție a răspunderii disciplinare se suspendă pe întreaga durată a suspendării judecătorești acțiunii disciplinare. Răspunderea disciplinară se prescrie oricâte suspendări ar interveni, dacă termenul de 4 ani este depășit cu încă un an*”. Alin. (1) al art. 53 prevede că „*Pe durata soluționării de către instanță a cauzelor prevăzute la art. 46 alin. (3) și art. 48 alin. (3), termenul de 2 ani, prevăzut la art. 47 alin. (7), se suspendă*”. Art. 46 alin. (3) prevede că „*Rezoluția inspectorului-șef prin care au fost respinse plângerea și rezoluția de clasare pot fi contestate de persoana care a formulat sesizarea la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicare. Soluționarea cauzei se face de urgență și cu precădere*”, iar art. 48 alin. (3) prevede că „*Rezoluția de respingere a sesizării prevăzută la alin. (1) lit. b) și alin. (2) poate fi contestată de persoana care a formulat sesizarea la Secția de contencios administrativ și fiscal a Curții de Apel București, în termen de 15 zile de la comunicare, fără îndeplinirea procedurii prealabile. Soluționarea cauzei se face de urgență și cu precădere*”. Totodată, art. 47 alin. (7) prevede că „*Acțiunea disciplinară poate fi exercitată de către inspectorul judiciar în termen de 30 de zile de la finalizarea cercetării disciplinare prealabile, dar nu mai târziu de 2 ani de la data la care fapta a fost săvârșită*.”

127. Curtea reține că dispozițiile criticate — art. 53 alin. (2) din legea supusă controlului de constituționalitate — instituie un termen de prescripție a răspunderii disciplinare a magistraților, pe lângă termenele de exercitare a acțiunii disciplinare de către inspectorul judiciar care sunt prevăzute în art. 47 alin. (7) din legea criticată și în art. 46 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 (un termen de 30 zile de la finalizarea cercetării disciplinare și un termen de 2 ani de la data la care fapta a fost săvârșită). Astfel, dispozițiile criticate instituie atât un termen de prescripție a răspunderii disciplinare a magistraților (4 ani de la data săvârșirii abaterii disciplinare), cât și un termen special de prescripție (5 ani de la data săvârșirii abaterii disciplinare, oricâte suspendări ar interveni), ceea ce reprezintă o chestiune de opțiune a legiuitorului, fără ca prin aceasta să încalce dispozițiile sau principiile constituționale. Cât privește durata acestui termen, Curtea constată că aceasta reprezintă opțiunea legiuitorului, fără a constitui o problemă de constituționalitate a textului criticat.

128. Referitor la comparația dintre această reglementare și cea cuprinsă de Codul muncii, Curtea reține că, răspunzând unei critici privind comparația dintre regimul juridic al răspunderii disciplinare a magistraților și cel al răspunderii disciplinare a altor categorii de personal, prin Decizia nr. 643 din 1 noiembrie 2016, precizată, paragraful 21, a reținut că diferențele specifice dintre cei doi termeni ai comparației invocate de autoarea excepției din acea cauză — judecători sau procurori, pe de o parte, și funcționari publici sau salariați, pe de altă parte — sunt date atât de statutul diferit al acestor categorii profesionale, cât și de rolul constituțional al CSM de instanță de judecată, prin

secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor.

129. Referitor la criticile de neconstituționalitate ce vizează crearea unui statut special membrilor CSM, cu încălcarea art. 133 alin. (1) raportat la art. 1 alin. (1) și (3) din Constituție, autorii sesizării susțin, în primul rând, că, potrivit art. 57 alin. (4) din legea criticată, revocarea din funcție pentru nerespectarea atribuțiilor de serviciu este reglementată atât de restrictiv, încât devine iluzorie.

130. Curtea reține că, potrivit art. 57 alin. (4) din legea criticată, „Dispozițiile alin. (3) se aplică în mod corespunzător și în cazul revocării membrilor aleși de la Înalta Curte de Casație și Justiție și de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție”, iar, potrivit alin. (3) al aceluiași articol, „În situația prevăzută la alin. (1) lit. c), procedura de revocare din funcție se desfășoară după cum urmează:

a) solicitarea de revocare poate fi inițiată de cel puțin două treimi din numărul adunărilor generale de la nivelul instanțelor sau parchetelor pe care le reprezintă membrul Consiliului Superior al Magistraturii a cărui revocare se solicită;

b) sesizarea trebuie să cuprindă indicarea concretă a atribuției prevăzute de lege pe care persoana în cauză nu și-a îndeplinit-o sau și-a îndeplinit-o în mod necorespunzător, în mod grav, repetat și nejustificat, precum și a motivelor din care rezultă această situație. Sesizarea este inadmisibilă atunci când vizează modul în care membrul ales și-a exercitat dreptul de vot;

c) solicitarea de revocare se transmite secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, care dispune efectuarea verificărilor necesare de către Inspekția Judiciară. Verificările trebuie efectuate în termen de cel mult 90 de zile de la data sesizării Inspekției Judiciare. Inspectorul-șef poate dispune prelungirea termenului de efectuare a verificărilor cu cel mult 30 de zile dacă există motive întemeiate care justifică această măsură, dispozițiile art. 47 alin. (1) fiind aplicabile în mod corespunzător;

d) raportul întocmit de Inspekția Judiciară se transmite secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii, care îl va comunica judecătorului sau procurorului vizat. Împotriva raportului, judecătorul sau procurorul poate formula obiecțiuni în termen de 30 de zile de la comunicare. Raportul definitiv se comunică adunărilor generale de la nivelul instanțelor sau parchetelor pe care le reprezintă membrul Consiliului Superior al Magistraturii a cărui revocare se solicită;

e) în vederea dezbaterii raportului, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii convoacă toate adunările generale de la nivelul instanțelor sau parchetelor pe care le reprezintă membrul Consiliului Superior al Magistraturii a cărui revocare se solicită, stabilind o singură zi pentru desfășurarea acestora;

f) persoana vizată de revocare se poate adresa judecătorilor sau procurorilor în vederea susținerii propriului punct de vedere, în orice mod, până la data adunărilor generale;

g) dacă două treimi din numărul voturilor valabil exprimate de judecătorii sau procurorii întruniți în adunările generale ale instanțelor sau parchetelor pe care le reprezintă membrul Consiliului Superior al Magistraturii vizat de procedură sunt în sensul menținerii solicitării de revocare, secția corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii ia act de hotărârile adunărilor generale;

h) adunările generale ale instanțelor sau parchetelor pe care le reprezintă membrul Consiliului Superior al Magistraturii a cărui revocare se solicită sunt legal constituite în prezența a cel puțin două treimi din numărul judecătorilor sau procurorilor în funcție. Adunarea generală este prezidată de judecătorul sau procurorul cu cea mai mare vechime în funcția de judecător sau procuror. Hotărârile adunărilor generale se adoptă cu votul a cel puțin două treimi din numărul judecătorilor sau procurorilor în funcție.”

131. Referitor la statutul membrilor CSM, Curtea a reținut în jurisprudența sa că CSM poate fi garantul independenței justiției numai dacă, în realizarea acestei competențe, el își îndeplinește în mod independent și imparțial atribuțiile stabilite prin lege. Iar factorii ce asigură independența și imparțialitatea acestui organ de jurisdicție îi constituie modul de desemnare a membrilor săi, durata mandatului și inamovibilitatea membrilor în cursul mandatului, precum și existența unei protecții adecvate împotriva presiunilor exterioare (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 518 din 31 mai 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 15 august 2007, Decizia nr. 779 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 520 din 29 iulie 2009, și Decizia nr. 1.556 din 6 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 910 din 6 februarie 2012). Referitor la această ultimă condiție, Curtea a statuat, prin Decizia nr. 196 din 4 aprilie 2013, precitată, că, în activitatea individuală, membrul CSM trebuie să se bucure de o reală libertate de gândire, expresie și acțiune, astfel încât să își exercite mandatul în mod eficient. El nu poate fi expus unor eventuale presiuni, afectând independența, libertatea și siguranța în exercitarea drepturilor și a obligațiilor care îi revin potrivit Constituției și legilor. Membrii aleși ai CSM își exercită atribuțiile constituționale în baza unui mandat reprezentativ, și nu a unui mandat imperativ, acesta din urmă fiind incompatibil cu rolul și atribuțiile conferite de art. 133 și 134 coroborate cu art. 124 și 125 din Constituție, dar și din perspectiva modalității în care se iau hotărârile, atât de către Plen, cât și de către secții în cadrul CSM.

132. În ceea ce privește procedura de revocare a membrilor CSM, prin Decizia nr. 196 din 4 aprilie 2013, precitată, Curtea a statuat că revocarea trebuie să opereze în condiții clar stabilite prin lege, atât sub aspectul motivelor, cât și al procedurii. Soluțiile preconizate de un act normativ nu trebuie aplicate în mod aleatoriu, legiuitorul fiind obligat să stabilească condiții, modalități și criterii clare și precise. Or, în cazul revocării unui membru ales al CSM, la acel moment, nu era stabilit modul în care se poate constata „neîndeplinirea sau îndeplinirea necorespunzătoare a atribuțiilor încredințate prin alegerea ca membru al Consiliului”. Astfel, Curtea a decis că norma de sancționare trebuie să întrunească exigențele de precizie, claritate și, implicit, previzibilitate, și a constatat neconstituționalitatea unor dispoziții din Legea nr. 317/2004 referitoare la procedura de revocare a membrilor CSM.

133. Având în vedere jurisprudența sa, Curtea constată că susținerile autorilor obiecției de neconstituționalitate privind instituirea unei proceduri greoaie de revocare a membrilor CSM sunt neîntemeiate, deoarece exercitarea atribuțiilor ce decurg din calitatea de membru al CSM se circumscrie rolului constituțional al acestuia de garant al independenței justiției, consacrat de art. 133 alin. (1) din Constituție, iar procedura de revocare a membrilor CSM trebuie să fie detaliată în mod clar și previzibil în lege, pentru a asigura o protecție adecvată împotriva presiunilor exterioare.

134. În al doilea rând, autorii obiecției de neconstituționalitate susțin că reglementarea posibilității revocării de către plen a membrilor CSM aleși de Senat este o dispoziție contradictorie, de natură să genereze abuzuri.

135. Potrivit art. 57 alin. (6) din legea criticată, „Membrii aleși ai Consiliului Superior al Magistraturii, reprezentanți ai societății civile, pot fi revocați din funcție în cazul în care nu mai îndeplinesc condițiile legale pentru a fi membru ales al Consiliului Superior al Magistraturii sau în cazul neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare, în mod grav, repetat și nejustificat a atribuțiilor prevăzute de lege; dispozițiile alin. (2) și alin. (3) lit. b) sunt aplicabile în mod corespunzător”. Potrivit alin. (2) al art. 57, „Plenul Consiliului Superior al Magistraturii constată incidența uneia dintre ipotezele prevăzute la alin. (1) lit. a) și b), la sesizarea președintelui sau a vicepreședintelui

Consiliului Superior al Magistraturii ori a unei treimi din membri, și dispune revocarea din funcție, cu votul majorității membrilor săi”, iar, potrivit alin. (3) lit. b) al aceluiași articol, „În situația prevăzută la alin. (1) lit. c), procedura de revocare din funcție se desfășoară după cum urmează: [...] b) sesizarea trebuie să cuprindă indicarea concretă a atribuției prevăzute de lege pe care persoana în cauză nu și-a îndeplinit-o sau și-a îndeplinit-o în mod necorespunzător, în mod grav, repetat și nejustificat, precum și a motivelor din care rezultă această situație. Sesizarea este inadmisibilă atunci când vizează modul în care membrul ales și-a exercitat dreptul de vot”.

136. Curtea reține că, în jurisprudența sa, a constatat că CSM este o autoritate fundamentală a statului și că, în componența sa, acesta reflectă structura autorității judecătorești și asigură legătura cu societatea civilă (a se vedea, în acest sens, deciziile nr. 53 și nr. 54 din 25 ianuarie 2011, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2011). Prin Decizia nr. 799 din 17 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 440 din 23 iunie 2011, Curtea a observat că legiuitorul constituant originar a optat pentru includerea în componența CSM și a unor membri care nu sunt magistrați de profesie, dar care reprezintă societatea civilă, sunt specialiști în domeniul dreptului și se bucură de înaltă reputație profesională și morală. Potrivit art. 133 alin. (2) lit. b) din Constituție, membrii CSM reprezentanți ai societății civile sunt desemnați de Senat.

137. Cu privire la posibilitatea revocării de către plen a membrilor CSM aleși de Senat, Curtea constată că revocarea constituie o cauză de încetare a mandatului de membru ales al CSM, indiferent că este vorba despre membrii aleși în adunările generale ale magistraților sau de cei 2 reprezentanți ai societății civile, aleși de Senat. Soluția legislativă potrivit căreia motivele și procedura de revocare reglementate pentru membrii aleși în adunările generale ale magistraților se aplică, în mod corespunzător, celor 2 reprezentanți ai societății civile, aleși de Senat, constituie un factor ce asigură o protecție adecvată împotriva eventualelor imixțiuni în activitatea CSM și, prin urmare, criticile de neconstituționalitate sunt neîntemeiate.

138. În al treilea rând, autorii obiecției de neconstituționalitate susțin că dispozițiile art. 59 alin. (3) din legea criticată sunt neconstituționale, deoarece, în caz de vacanță a funcției, termenul de un an este în mod nejustificat unul foarte

înelungat, putând conduce la situații de absolută lipsă de reprezentativitate a membrilor care exercită efectiv atribuțiile CSM.

139. Potrivit art. 59 alin. (3) din legea criticată, „În situația în care vacanța funcției a intervenit în ultimul an de mandat, persoana care a obținut numărul următor de voturi în cadrul alegerilor desfășurate potrivit art. 8 alin. (3) sau art. 13 ori, după caz, art. 19, exercită calitatea de membru al Consiliului Superior al Magistraturii pentru restul de mandat rămas până la expirarea termenului de 6 ani”.

140. În ceea ce privește această susținere, Curtea constată că este neîntemeiată, deoarece reglementarea de către legiuitor a unei norme care să prevadă o soluție legislativă pentru situația specială în care vacantarea funcției de membru al CSM a intervenit în ultimul an de mandat este firească, având în vedere că rațiunea instituirii unei astfel de norme este asigurarea funcționării CSM. Cu privire la alegerea de către legiuitor a termenului de un an, prevăzut de textul criticat, Curtea constată că aceasta nu constituie o problemă de constituționalitate, ci reprezintă opțiunea legiuitorului, ținând cont de complexitatea procedurii de alegere a membrilor CSM și de durata acestei proceduri. De altfel, prin Decizia nr. 374 din 2 iunie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 5 iulie 2016, paragraful 50, Curtea Constituțională a reținut că prevederile art. 133 alin. (4) din Constituție stabilesc durata mandatului CSM, organism colegial și autoritate publică de rang constituțional, iar nu a unor mandate individuale, exercitate autonom de fiecare membru în parte.

141. În final, autorii obiecției de neconstituționalitate susțin că reglementările cuprinse în legea criticată, „atât în detaliile lor specifice analizate mai sus, cât și apreciate în evaluarea de ansamblu a celor trei legi ale justiției adoptate de Senat în aceeași zi”, conduc la o slăbire clară a poziției puterii judecătorești în raport cu celelalte puteri din stat — executivă și legislativă, cu încălcarea flagrantă a principiului separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale — art. 1 alin. (4) din Constituție.

142. Referitor la această critică de ansamblu, Curtea reține că autorii obiecției de neconstituționalitate nu indică textele de lege care ar contraveni principiului separației și echilibrului puterilor în cadrul democrației constituționale, critica fiind prea generală și referindu-se „la cele trei legi ale justiției”, astfel că această critică nu poate fi analizată.

143. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi în ceea ce privește dispozițiile art. 27 alin. (2) teza finală și cu unanimitate de voturi cu privire la Legea privind Consiliul Superior al Magistraturii, în ansamblul său, precum și la celelalte dispoziții din aceasta,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată de 57 de deputați și constată că Legea privind Consiliul Superior al Magistraturii, în ansamblul său, precum și dispozițiile art. 8 alin. (3), art. 14 alin. (3) și (4), art. 22 alin. (3), art. 27 alin. (2), art. 29 alin. (1), art. 31 alin. (1), art. 40, art. 41, art. 49 alin. (5) și alin. (7)—(9), art. 51 alin. (3), art. 53 alin. (2), art. 57 alin. (4) și (6) și art. 59 alin. (3) din aceasta sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 525

din 9 noiembrie 2022

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii, obiecție formulată de 38 de deputați.

2. Cu Adresa nr. 2/9.008 din 20 octombrie 2022, secretarul general al Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale sesizarea formulată de 38 de deputați referitoare la neconstituționalitatea Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii, adoptată de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 17 octombrie 2022, sesizare intitulată de autorii acesteia „Cerere de extindere din oficiu a controlului de neconstituționalitate determinat de obiecțiile de neconstituționalitate formulate”.

3. Obiecția de neconstituționalitate a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și al art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.487 din 20 octombrie 2022 și constituie obiectul Dosarului nr. 2.350A/2022.

4. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate**, autorii sesizării invocă numai critici de neconstituționalitate extrinsecă, referitoare la procedura de adoptare a Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii. Astfel, se susține că, prin modul de desfășurare a ședinței plenului Senatului din 17 octombrie 2022 și de adoptare a legii, au fost încălcate flagrant garanțiile constituționale privind procedura de adoptare a legilor, așa cum sunt prevăzute în art. 74 alin. (1) din Constituție, în ceea ce privește dreptul la dezbateri, dreptul de susținere a amendamentelor și principiul „majoritatea decide, opoziția se exprimă”, respectiv în art. 76 alin. (1) și (3) din Constituție, sub aspectul adoptării legii într-o procedură de urgență ad-hoc neprevăzută de Regulamentul Senatului.

5. De asemenea, se susține că au fost încălcate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5) referitor la principiul legalității și supremația Constituției, ale art. 2 în ceea ce privește substituirea Biroului permanent organului reprezentativ care exercită legitim suveranitatea națională, ale art. 8 referitor la pluralismul politic, precum și ale art. 64 alin. (1), potrivit căruia organizarea și funcționarea Senatului se stabilesc doar prin regulament propriu, nu prin acte ale structurilor componente.

6. Astfel, din coroborarea prevederilor art. 64 alin. (1) și ale art. 76 alin. (3) din Constituție rezultă că o lege organică aflată într-o procedură de urgență nu poate fi adoptată decât în condițiile prevăzute expres și detaliat în Regulamentul Senatului. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, în vederea adoptării unui act normativ coerent și fundamentat, din punctul de vedere al organizării procedurii de lucru, Parlamentul trebuie să dea dovadă de suplețe și flexibilitate, în limitele Constituției și ale regulamentelor parlamentare (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 828 din 13 decembrie 2017, paragraful 51, sau Decizia nr. 261 din 5 mai 2022). Cu alte cuvinte, suplețea, celeritatea, flexibilitatea, raționalizarea procedurii parlamentare se realizează cu respectarea exigențelor procedurale stabilite prin Constituție. Marja largă de apreciere a organelor de lucru ale Parlamentului nu poate depăși însă cadrul constituțional existent.

7. Cadrul regulamentar de adoptare a legilor aflate în procedura de urgență este prevăzut în art. 89 alin. (2), art. 94, art. 113—118 și altele din Regulamentul Senatului. Desfășurarea ședințelor Senatului, respectiv procedura de vot în cazul adoptării legilor organice în procedura de urgență sunt reglementate detaliat în art. 122—148 din Regulamentul Senatului. Relevante sub aspectul criticilor de neconstituționalitate formulate sunt prevederile referitoare la dezbateri pe articole a proiectului legislativ, dezbateri amendamentelor și supunerea acestora la vot în mod distinct, respectiv la votul final asupra proiectului rezultat din dezbateri pe articole.

8. Or, legea care face obiectul sesizării de neconstituționalitate a fost adoptată într-o procedură ad-hoc, neprevăzută de Regulamentul Senatului, stabilită de către Biroul Permanent, care și-a arogat astfel competențe de legiferare care constituțional sunt rezervate doar Senatului. În acest sens, autorii sesizării precizează că stabilirea procedurii de desfășurare a ședinței din 17 octombrie 2022, prin Hotărârea nr. 27 din 19 septembrie 2022 ca fiind în sistem „hibrid”, având drept consecință limitarea procesului democratic al dezbaterii parlamentare, nu este o simplă problemă de aplicare sau interpretare a Regulamentului Senatului, care nu ar fi supusă controlului Curții Constituționale. Astfel, prin emiterea acestei hotărâri, Biroul permanent s-a substituit Senatului, singurul care, potrivit art. 64 alin. (1) din Constituție, își poate stabili organizarea și funcționarea prin regulament, și, în același timp, a condus la exercitarea suveranității naționale în nume propriu de către un grup de 13 persoane, membri ai acestei structuri parlamentare, contrar prevederilor art. 2 alin. (2) din Constituție. Astfel, art. 111 din Regulamentul Senatului reglementează procedura legislativă aplicabilă în situații excepționale, care, la rândul ei, este o procedură excepțională, aplicabilă în caz de epidemii, pandemii, fenomene naturale extreme, cutremure, acte de terorism și alte situații care fac imposibilă prezența parlamentarilor la sediul Senatului. În aceste situații excepționale, declarate ca atare de Biroul permanent, „ședințele plenului Senatului se vor desfășura prin mijloace electronice, printr-o procedură care va fi stabilită prin hotărâre a Biroului permanent al Senatului”. Rezultă că în art. 111 din regulamentul menționat s-a prevăzută procedura legislativă propriu-zisă, iar, prin art. 136 din același regulament s-a reglementat exclusiv procedura de desfășurare a ședinței prin mijloace electronice, adică s-au stabilit aspectele tehnice presupuse de situația excepțională, care urmează să fie instituite de Biroul permanent. Totodată, potrivit art. 137 din Regulamentul Senatului, procedura prevăzută la art. 136 alin. (1) se poate aplica și în alte situații, pentru o perioadă limitată, stabilită prin hotărârea Biroului permanent al Senatului și adoptată cu acordul prealabil al Comitetului liderilor grupurilor parlamentare.

9. După cum se observă, în alte situații decât cele excepționale, Biroul permanent al Senatului poate stabili, potrivit art. 137 din Regulamentul Senatului, ca ședința să se desfășoare tot prin mijloace electronice, acestei ședințe fiindu-i aplicate doar procedurile tehnice adoptate de Biroul permanent potrivit art. 136, iar nicidecum și procedura legislativă propriu-zisă excepțională, prevăzută la art. 111 din același regulament. Astfel, ceea ce s-a delegat prin regulamentul menționat către Biroul permanent este exclusiv posibilitatea de a stabili normele tehnice legate de desfășurarea ședințelor prin mijloace electronice, la distanță, respectiv chestiuni care țin de mijlocul electronic folosit, soluția informatică etc., iar nicidecum procedura propriu-zisă de legiferare, care, potrivit art. 64 alin. (1) din Constituție, nu poate fi reglementată decât prin

Regulamentul Senatului, votat cu majoritatea prevăzută de art. 76 alin. (1) din Constituție.

10. De altfel, asupra tuturor acestor aspecte Curtea Constituțională s-a pronunțat, în sensul arătat, chiar când a verificat constituționalitatea Hotărârii nr. 16/2020 pentru completarea Regulamentului Senatului. Astfel, prin Decizia nr. 156 din 6 mai 2020, Curtea Constituțională a stabilit că „delegarea dispusă prin textul regulamentului nu privește elementele fundamentale ale dezbaterii parlamentare, ci aspecte tehnice ce țin de modul de desfășurare a ședințelor comisiilor permanente sau a ședințelor de plen”, arătând în același timp că prin această delegare nu se încalcă principiul constituțional al pluralismului politic prevăzut de art. 8 din Constituție, decât în măsura în care Biroul permanent va acționa cu încălcarea normelor de loialitate constituțională și, prin actul adoptat, nu va afecta elementele fundamentale ale dezbaterii parlamentare generic exprimate în principiul „opозиția se exprimă, iar majoritatea decide”, prezumând că orice entitate, inclusiv Biroul permanent, va acționa cu respectarea normelor de loialitate constituțională, astfel că nu va depăși limitele delegării acordate și va adopta acte neconstituționale.

11. Or, prezumția de comportament loial constituțional a fost încălcată în mod flagrant de către Biroul permanent atunci când prin Hotărârea nr. 37 din 19 septembrie 2022 a prevăzut că procedura de legiferare pentru ședința din 17 octombrie 2022 va fi aceea prevăzută la anexa nr. 1 la Hotărârea Biroului permanent nr. 19/2022, precum și atunci când prin această ultimă hotărâre a reglementat o procedură de legiferare neprevăzută și nereglementată de Regulamentul Senatului (sistem mixt de prezență, fizic și online) și a extins procedura excepțională de legiferare arătată la art. 111 și la alte situații decât cele excepționale menționate explicit în art. 136, depășind astfel limitele delegării.

12. Respectarea dispozițiilor art. 75 și ale art. 76 alin. (3) din Constituție reprezintă fundamentul dezbaterilor democratice din Parlament care, prin substratul lor de valoare, presupun un schimb de idei între cei ce exercită suveranitatea națională. Evitarea sau limitarea dezbaterilor parlamentare printr-un abuz de competență, fără a respecta prevederile constituționale exprimate în acest sens, denotă o atingere adusă înseși unei valori fundamentale a statului, și anume caracterului său democratic. Dezbaterile parlamentare în forma lor comună/generală sunt în mod intrinsec legate de democrație, astfel că orice abatere de la aceasta trebuie să fie realizată numai în condițiile și limitele stabilite prin Constituție. Nesocotirea acestei valori supreme plasează destinatarul noimei juridice într-o situație de perpetuă insecuritate juridică.

13. Așadar, deși la o primă vedere pare că Senatul nu a respectat doar un aspect procedural, poate formal, în realitate, consecințele pe care această neregularitate le implică sunt grave, afectând ideea de democrație și de securitate juridică în substanța lor. Totodată, astfel cum a statuat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, în domeniul dreptului parlamentar, principala consecință a naturii electivă a mandatului reprezentativ și a pluralismului politic o constituie principiul pe care doctrina l-a consacrat în mod sugestiv „majoritatea decide, opозиția se exprimă”. Regula majorității implică, în mod necesar, în cadrul procedurilor parlamentare, evitarea oricăror mijloace care ar conduce la o manifestare abuzivă din partea majorității sau a oricăror mijloace obstructiviste care ar avea drept scop împiedicarea desfășurării normale a procedurii parlamentare (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 649 din 24 octombrie 2018). Or, principiul „majoritatea decide, opозиția se exprimă” implică, în mod necesar, un echilibru între necesitatea de exprimare a poziției minorității politice cu privire la o anumită problemă și evitarea folosirii mijloacelor de obstrucție, în scopul asigurării, pe de-o parte, a confruntării politice din Parlament, deci a caracterului contradictoriu al dezbaterilor, și, pe de altă parte, a îndeplinirii de către acesta a competențelor sale constituționale și legale. Cu alte cuvinte, parlamentarii, fie că provin din rândul majorității, fie că provin din cel al opозиției, trebuie să se abțină de la

exercitarea abuzivă a drepturilor procedurale și să respecte o regulă de proporționalitate, de natură să asigure adoptarea deciziilor ca urmare a unei dezbateri publice prealabile. Atât în procesul legislativ, cât și în activitatea de control parlamentar asupra Guvernului sau în realizarea celorlalte atribuții constituționale, parlamentarii, în exercitarea mandatului, sunt, potrivit prevederilor art. 69 alin. (1) din Legea fundamentală, „în serviciul poporului”. Dezbaterile parlamentare a problemelor importante ale națiunii trebuie să asigure respectarea valorilor supreme consacrate de Legea fundamentală, precum statul de drept, pluralismul politic și democrația constituțională. Acesta este motivul pentru care Curtea Constituțională a considerat că sunt necesare exercitarea cu bună-credință a drepturilor și obligațiilor constituționale atât de către majoritatea, cât și de minoritatea parlamentară, precum și cultivarea unei conduite a dialogului politic, care să nu excludă aprioric consensul, chiar dacă motivațiile sunt diferite, atunci când miza este interesul major al națiunii (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 209 din 7 martie 2012).

14. Tot astfel, prin Decizia nr. 156 din 6 mai 2020, precitată, Curtea Constituțională a arătat că atribuția Biroului permanent de a stabili procedura tehnică de desfășurare a ședințelor în sistem electronic nu vizează exercitarea suveranității naționale sau exercitarea suveranității în nume propriu de către un grup, constituit în Biroul permanent al unei Camere, decât în măsura în care acesta se limitează la luarea acestei decizii ca fiind o măsură tehnică și urgentă care asigură continuitatea funcționării Parlamentului, premisă necesară exercitării suveranității naționale de către Parlament. Cum Biroul permanent a stabilit o procedură propriu-zisă de legiferare, cu caracter excepțional, cu limitarea dezbaterii parlamentare, contrar prevederilor art. 64 alin. (1) și ale art. 76 din Constituție și prevederilor Regulamentului Senatului, acesta s-a comportat practic ca însuși Senatul, exercitând astfel în nume propriu suveranitatea națională, contrar art. 2 din Constituție, potrivit căruia suveranitatea se exercită doar prin organele reprezentative constituite prin alegeri. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, art. 74 din Constituție privind inițiativa legislativă acoperă și dreptul deputaților și senatorilor de a depune, de a dezbate și de a susține amendamentele de către (Decizia nr. 474 din 28 iunie 2016, paragraful 37, sau Decizia nr. 137 din 20 martie 2018, paragraful 46). Prin Decizia nr. 156 din 6 mai 2020, Curtea Constituțională a stabilit că procedura de desfășurare a ședinței prin mijloace electronice reprezintă, astfel cum s-a arătat, un set de măsuri cu caracter organizatoric, care nu vizează dreptul senatorilor de a depune amendamente, drept intrinsec legat de mandatul de putere publică cu care aceștia sunt învestiți. În realitate însă, întrucât Biroul permanent a reglementat ca pentru situații excepționale chiar elementele fundamentale ale dezbaterii parlamentare, dreptul senatorilor de a susține amendamentele și de a vota asupra lor potrivit procedurii de adoptare a legilor în regim de urgență a fost anulat, fiind astfel încălcată și această componentă a art. 74 alin. (1) din Constituție.

15. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizarea a fost transmisă președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului pentru a-și exprima punctele lor de vedere asupra acesteia.

16. **Președintele Senatului** a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, prin Adresa nr. 2.773 din 1 noiembrie 2022, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.751 din 2 noiembrie 2022, prin care apreciază, în esență, că obiecția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece nu a fost formulată de un număr de cel puțin 50 de deputați sau 25 de senatori, ci de 38 de deputați. Astfel, din perspectiva exigențelor constituționale prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi, în ceea ce privește titularul dreptului de sesizare, obiecția de neconstituționalitate formulată este inadmisibilă.

17. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis Curții Constituționale punctul său de vedere, prin Adresa nr. 2/9.450 din 1 noiembrie 2022, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.731 din aceeași dată, prin care consideră, în esență, că

obiecția de neconstituționalitate este inadmisibilă, din perspectiva exigențelor constituționale prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi, în ceea ce privește titularul dreptului de sesizare. Astfel, sesizarea nu a fost formulată de un număr de cel puțin 50 de deputați sau 25 de senatori, ci, după cum rezultă din documentul intitulat „Tabel cu semnării sesizării de neconstituționalitate”, atașat sesizării, aceasta a fost semnată de 38 de deputați, obiecția de neconstituționalitate formulată fiind, astfel, inadmisibilă.

18. **Guvernul** a comunicat Curții Constituționale punctul său de vedere prin Adresa nr. 5/7.800/2022, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 7.825 din 4 noiembrie 2022, prin care apreciază că obiecția de neconstituționalitate este inadmisibilă, nefiind îndeplinită condiția de admisibilitate referitoare la titularul dreptului de sesizare a Curții Constituționale.

19. La dosar, 3 persoane fizice, în calitate de cetățeni, au depus memorii *amicus curiae* prin care susțin neconstituționalitatea Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Senatului, președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, documentele depuse la dosar, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. **Obiectul controlului de constituționalitate** îl constituie Legea privind Consiliul Superior al Magistraturii, adoptată de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 17 octombrie 2022.

21. În motivarea obiecției de neconstituționalitate se susține că legea criticată contravine dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5), potrivit căruia „*în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie*”, ale art. 2 privind suveranitatea, ale art. 8 privind pluralismul politic, ale art. 64 alin. (1) privind stabilirea prin regulament a organizării și funcționării Camerelor Parlamentului, ale art. 74 alin. (1) privind inițiativa legislativă, ale art. 75 privind sesizarea Camerelor și ale art. 76 privind adoptarea legilor și a hotărârilor.

22. Referitor la actul de sesizare, Curtea reține că, în prezentul dosar, secretarul general al Camerei Deputaților a transmis Curții Constituționale, prin Adresa nr. 2/9.008 din 20 octombrie 2022, sesizarea formulată de 38 de deputați referitoare la neconstituționalitatea Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii, adoptată de Senat, în calitate de Cameră decizională, la data de 17 octombrie 2022, sesizare intitulată de autorii acesteia „Cerere de extindere din oficiu a controlului de neconstituționalitate determinat de obiecțiile de neconstituționalitate formulate”. Având în vedere că temeiul invocat de autorii sesizării îl reprezintă art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, care consacră

26. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, obiecția de neconstituționalitate a Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii, formulată de 38 de deputați.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 noiembrie 2022.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

controlul de constituționalitate *a priori*, Curtea constată că sesizarea celor 38 de deputați, care formează obiectul prezentului dosar, este distinctă de sesizarea celor 57 de deputați, sesizare privind tot neconstituționalitatea Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii, trimisă la Curtea Constituțională de secretarul general al Camerei Deputaților cu Adresa nr. 2/9.012 din aceeași dată și care formează obiectul Dosarului nr. 2.349A/2022.

23. **Analizând admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate**, Curtea reține că verificarea îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a acesteia, prevăzute de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție și de art. 15 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, trebuie realizată sub aspectul titularului dreptului de sesizare, al termenului în care acesta este îndrituit să sesizeze instanța constituțională, precum și al obiectului controlului de constituționalitate. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, iar cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează a fi cercetate în ordine, constatarea neîndeplinirii uneia având efecte dirimante și făcând inutilă analiza celorlalte condiții (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 334 din 10 mai 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 455 din 31 mai 2018, paragraful 27).

24. Sub aspectul titularului dreptului de sesizare, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate care formează obiectul Dosarului nr. 2.350A/2022 a fost formulată de 38 de deputați. Or, potrivit art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor, înainte de promulgarea acestora, „*la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori*”. Astfel, Curtea observă că dispozițiile constituționale enumeră expres și limitativ titularii dreptului de a sesiza Curtea Constituțională pentru exercitarea controlului de constituționalitate *a priori*. Prin urmare, în cazul de față, întrucât sesizarea Curții Constituționale asupra neconstituționalității Legii privind Consiliul Superior al Magistraturii, lege nepromulgată, s-a făcut de către 38 de deputați, iar nu de către cel puțin 50 de deputați, așa cum prevede expres Constituția, Curtea constată că obiecția de neconstituționalitate nu îndeplinește condiția de admisibilitate prevăzută de art. 146 lit. a) teza întâi din Constituție, referitor la titularii dreptului de a sesiza Curtea Constituțională (a se vedea, în același sens, Decizia nr. 247 din 4 mai 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 533 din 31 mai 2022).

25. Astfel, constatarea neîndeplinirii condiției de admisibilitate referitoare la titularii sesizării Curții Constituționale are efecte dirimante asupra obiecției de neconstituționalitate, făcând inutilă analiza celorlalte condiții de admisibilitate a acesteia.

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	2.760	760	275
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	3.280		300
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	4.920		440
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	940		100
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	3.760		340
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	3.500		320
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	1.200		110

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2023 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	65	160	400	960	2.110	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	115	290	730	1.750	3.850	1.150	2.880	7.200	17.280	38.020

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual*				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	75	190	480	1.150	2.530	750	1.880	4.700	11.280	24.820
ExpertMO	140	350	880	2.110	4.640	1.400	3.500	8.750	21.000	46.200

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	100 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

* Tarifele anuale se aplică pentru comenzile online efectuate până la 31 ianuarie 2023.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.

Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

5 948493 461104